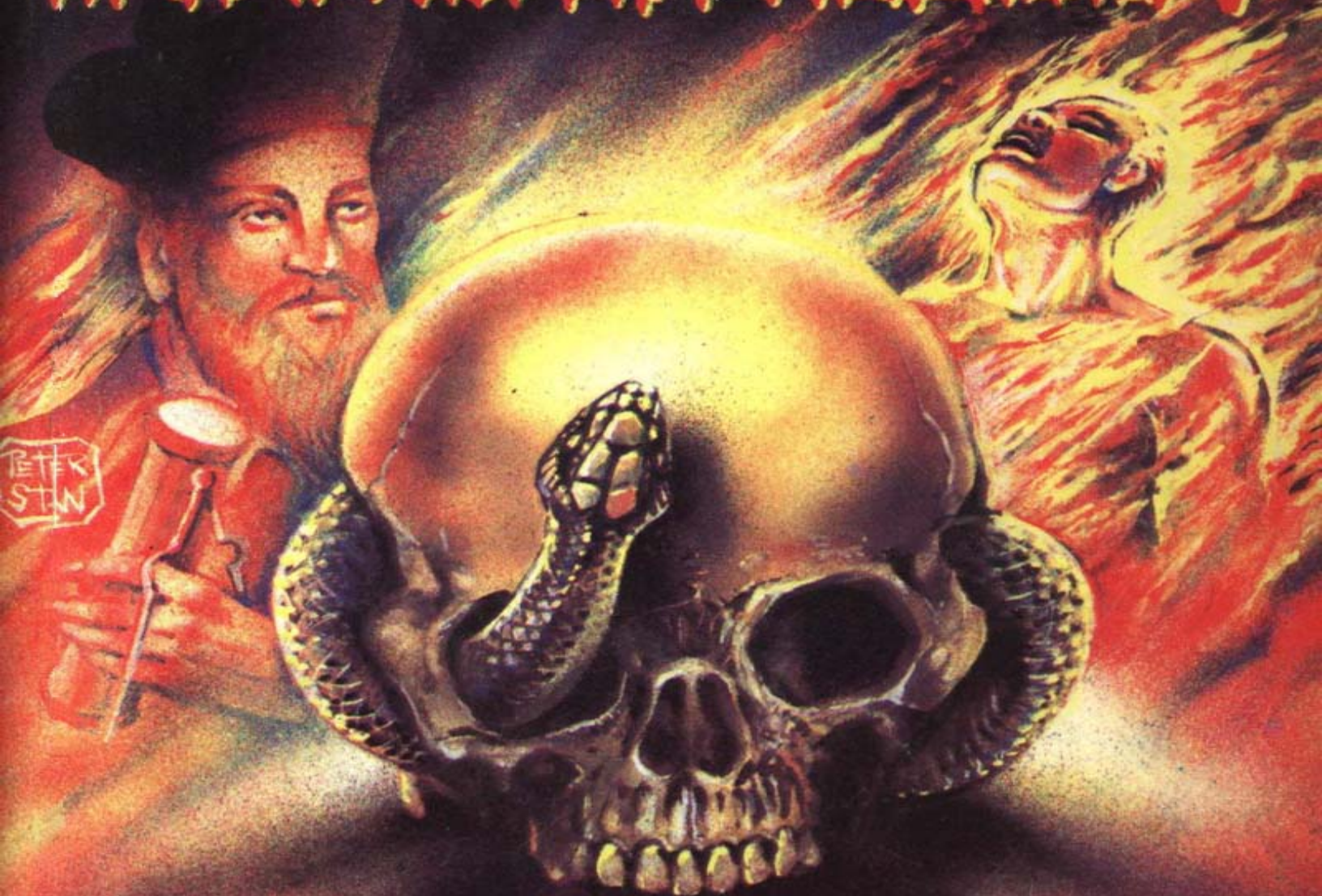

Първа от ужасяващата трилогия!

КРЪВТА НА ВОСТРАДАМУС

Ендрю
ЛОУРЪНС

смязващият кръвта майстор
на окултния ужас

ПРЕДЧУВСТВОТО

ЕНДРЮ ЛОУРЪНС ПРЕДЧУВСТВИЕТО

Превод: Мария Ракъджиева

chitanka.info

Нострадамус живее... в своя потомък Майкъл Дартсон. Но само една странна жена знае, че във вените му тече кръвта на средновековния пророк. В едно пътешествие до домовете на неговите праотци тя му показва, че миналото е живо. И съвсем реално.

В настоящето Майкъл трябва да изживее най-потискащите моменти от живота на прародителите си — изнасилване, човекоядство, неопикуемо насилие. Неговият скандален праотец е пуснал в ход някакъв ужасен план — и Майкъл е само инструмент. Времето приближава. Ужасите на миналото са нищо в сравнение със злините на бъдещето...

Сентрал Парк, Ню Йорк

На трети март в 11:30 часа преди обяд, Майкъл Дартсон се разхождаше за последен път, преди да се върне в апартамента си на Източната 76-а улица, за да вземе личния си багаж и да отиде на летището.

Той спря, затвори очи и за момент обърна лице към слънцето, когато съвсем отчетливо чу женски глас.

— Не пипайте пакета, за Бога, не го пипайте!

Усети как земята около него потреперва, след което го обгърнаха изпълнени с ужас панически писъци.

Десет дни по-късно предчувствието стана действителност.

ГЛАВА ПЪРВА

Станцията на метрото на площад Пикадили обслужва две линии в центъра на Лондонската подземна транспортна мрежа. Тя представлява комплекс от пътнически перони на различни нива дълбоко в земята, свързани с тунели, до които се стига чрез многобройни ескалатори.

В 5:45 часа на 13 март, понеделник, след уморително следобедно пазаруване, Норма Дартсон не успя да хване такси на Риджънт стрийт и се присъедини към тълпата на прибиращите се от работа хора, които се спускаха надолу в тунела на станцията Пикадили.

Стискайки здраво ръчната си чанта и държейки яката на палтото от норка, тя се блъскаше да си вземе билет. След като мина през автоматичната бариера, си отдъхна малко на стълбите на спускащия се ескалатор, пресмятайки, че след около двадесет минути ще излезе отново над земята на свежия Кингсбриджки въздух и скоро след това ще пие чай с дъщеря си Сара в хотела. Ескалаторът достигна долния коридор и докато проверяваше означенията за различните направления, долови някаква бъркотия отдясно. По средата на потока от хора, бързащи в различни посоки, една група се опитваше да заобиколи нещо на пода. Беше добре опакован в кафява хартия пакет здраво завързан с бял канап. Тогава видя как една жена се навежда да го повдигне. Появи се ослепителен изблик на синкавобяла светлина, последван от ужасен взрив.

Норма се почувства като полята с ледена вода, която бързо излъчи нетърпима горещина. Вдигна ръка да предпази лицето си, почувства, че то лепне и усети вкус на кръв.

Всичко наоколо бе потънало в мрак, хората крещяха, ревяха от ужас, срещу нея се издигна мощна вълна и тя се свлече на земята с болезнено притиснати от собствената ѝ тежест превити крака.

Докато се бореше сляпо да се освободи, мислеше за чантата си, ръчния си часовник, състоянието на палтото си. Усети силна болка, като от забиване на остър шип в шията и с ужас разбра, че се задушаваше.

Кръв и парлив дим изпълваха устата и носа ѝ, тя жадуваше за въздух. Някакво тяло я затискаше. Осъзна, че ръката ѝ е заклещена от нещо метално, което е паднало върху нея.

Наистина ли е премазана? Ще умре ли?

Хората ще дойдат да ги спасят, хората винаги постъпват така. Имаше експлозия, злополука, лампите бяха изгаснали, това е разбираемо, трябва само да стои спокойно, да изтърпи болката от затиснатия крак и да не се тревожи, че не усеща ръката си. Но тогава още една вълна се стовари върху нея и тя усети много по-дълбока болка направо в центъра на стомаха си. Кръвта се изкачи от дълбините на тялото ѝ и тя се отпусна и се задави, опитвайки се да почувства как капе от устата ѝ. После се помъчи да докосне с език края на зъбите си.

Господи! Свободната ѝ ръка искаше да пипне горната устна, но там нямаше уста.

Тя беше труп, осакатен труп, който упорито се държеше за живота.

И със следващия ѝ дъх това свърши.

Майкъл Дартсон се радваше на душевния мир и спокойствието, към които много хора се стремят през целия си живот, но рядко го намират. На четиридесет и осем години изглеждаше, че ги е постигнал. Имаше щастлив брак, финансов успех, свобода на действие, пълна независимост, дори влиянието на мнозина от хората на власт.

Закусвайки, на балкона на първия етаж на новата си четириетажна вила в Южна Франция, той гледаше отвъд прекрасните палми на градината към блестящото синьо Средиземно море и знаеше, че няма срещи, заседания, че никой не очаква нещо от него, освен може би Норма, която след завръщането си предпочиташе да намери къщата по-прибрана от преди.

Тя беше отишла в Лондон да види Сара и да купи нов гардероб за новия живот; щеше да отсъства още три дни, предостатъчно време, за да разопакова всичките каси за чай, да нареди книгите и антиките, да подреди мебелите и да реши кои картини да бъдат окачени тук.

След трагедията преди осем месеца, когато съпругът на Сара, Дейвид, загина, последвана от решението да продаде консултантското

си бюро в Ню Йорк и да открие друго в Европа, той беше заслужил почивката си.

Надяваше се, че Норма ще съумее да убеди Сара да дойде и роди бебето си тук; за нея щеше да бъде по-добре да е с майка си, въпреки че родителите на Дейвид несъмнено биха искали бебето да се роди в техния дом, което би означавало Норма да се тревожи и да прелита до Англия и обратно, за да помага, а те нямаше да могат да се установят още Бог знае колко дълго време.

Откакто се премести във вилата, той успяваше да отхвърли от ума си мислите за работа, обаче очакваше, че след още няколко дни ще почувства нужда да започне отново деловите контакти по телефона. Един поглед върху сутрешния вестник вече му подсказа няколко изгодни възможности за някои от клиентите му, които искаха да инвестират в Европа. Въпреки че беше обещал на Норма да си почива най-малко един месец, един месец беше твърде дълго време за бездействие и той имаше желание веднага да седне в колата и да подкара през границите до Женева и Милано, и до Париж, без досадните поръчки на билети и чакането по летищата.

Може би беше твърде егоистично, но преместването, отчасти бе ускорено, за да бъдат по-близо до Сара, когато дойде времето да ражда. Разбира се, най-добре щеше да бъде, ако тя се преместеше тук окончателно. Тук несъмнено имаше достатъчно място и условия.

Телефонът извъня и това му напомни, че техниците още не са дошли да инсталират допълнителните апарати.

Прекося стаята, слезе бавно по главните стълби, промъкна се през натрупаните в хола сандъци и влезе в студиото.

Телефонът се намираще на пода до коженото канапе, което беше купил от предишните собственици, заедно с други полезни мебели.

Той седна и вдигна слушалката.

— Кан трийсет и седем, дванайсет, четирийсет и осем — каза на френски, развеселявайки се от акцента си.

— Татко? Сара се обажда. — Гласът ѝ беше напрегнат и много детински за нейните двадесет и една години.

— Сара.

— Татко, имам ужасни новини. Тук стана злополука...

Той изслуша обясненията.

Бомба в метрото на Пикадили миналата вечер.

Тя започнала да се тревожи към седем часа. Тогава чула новините по радиото и разбрала за злополуката. Обадила му се чак след като преди малко дошло потвърждение от полицията. Намерени били ръчната чанта на Норма и часовника ѝ. Седемдесет души са починали, повече от сто са ранени.

— Ще взема първия самолет — каза той. — Ще ти се обадя веднага, щом разбера номера на полета.

Норма е мъртва. Дейвид, сега Норма.

Сара го посрещна на летище Хитроу. Тя носеше дълга рокля на цветя, падаща свободно под бюста и той не обърна особено внимание на това, докато не се прегърнаха и не усети твърдия ѝ корем.

— Ще бъде момиче и ще е Роба — заяви храбро тя, опитвайки се да задържи сълзите си.

— Успокой се, Сара, отпусни се малко.

— Не тук. Не пред толкова хора. Ще вземем ли такси?

— Разбира се.

Веднага щом влязоха в таксито тя заплака неудържимо, заравяйки лице в палтото му, когато той я прегърна, потупвайки я и опитвайки се да я утеши.

— Ужасното е — каза тя, дишайки с усилие, — ужасното е, че знаех, че това ще се случи, както знаех какво ще се случи с Дейвид.

Той никога не се бе отнасял със снизхождение към нейните фантазии. Никога. Както и нито той, нито Норма не бяха се показвали открито изненадани от нейните предсказания, въпреки че в миналото някои от тях бяха удивителни.

— Преди около десет дни чух гласове да викат на някого да не пипа нещо, после подът се разтресе, сякаш бях на ескалатор, който внезапно е спрял.

Той не каза нищо, само гледаше бързо сменящата се картина през прозореца. Валеше, беше мрачна мартенска вечер в Лондон.

— Няколко дни преди Дейвид да претърпи катастрофата, имах подобно усещане, чувството, че неговото изгоряло тяло лежи до мен в леглото... — Тя се поизправи на седалката, извади една малка носна кърпа от джоба на палтото си и изтри с нея очите си. — Толкова ми е мъчно, че никой от тях няма да види бебето...

Той хвана ръката ѝ и я стисна силно. Не искаше тя пак да почне да плаче. Изобщо не искаше да мисли за това, което се беше случило. Откакто тя му се обади беше го преживял достатъчно дълго в себе си; когато чакаше на летището, когато седеше в самолета, разполагаше с много време, за да размишлява какво ще е бъдещето и какво ще стане сега.

Таксито зави по някаква уличка и спря пред хотела. Сара отново изтри сълзите си, извади пудриера от чантата си и огледа набързо подпухналите си очи.

— Мелани не трябва да ме вижда в такъв вид — отбеляза тя.

— Коя е Мелани?

— Една приятелка. Дойде да ми прави компания. И беше чудесна.

Мелани отвори вратата на хотелския апартамент. Тя имаше лунички, изглеждаше на около шестнадесет години, бе с червеникава коса, интересни сиви очи и уплашен поглед.

Тя очевидно се справяше добре, беше записала обажданията по телефона, докато Сара беше на летището да го посрещне и дори му даде ключовете от стаята отсреща, която бе наела за него.

— Шест телефонни обаждания, двама посетители. Полицията иска някой от вас да отиде в болницата колкото се може по-скоро, за да опознае трупа, двама директори на погребални бюра предложиха услугите си, майката на Дейвид отново се обади, да разбере как си и от „Ивнинг стандарт“ и „Ивнинг нюз“ искаха да разговарят с теб.

— Кои бяха посетителите?

— Същите. От „Ивнинг стандарт“ и „Ивнинг нюз“.

— Какво им каза? — попита Сара, отпускаяки се тежко на стола, съвсем изтощена.

— Казах им да си гледат работата, което всъщност и правеха.

— Откъде си? — попита я Майкъл, защото тя имаше американски акцент.

— По произход съм от Вирджиния, но от известно време живея в Лондон.

— Имаш ли имената на тези директори на погребални бюра?

— Да. Тук са. Записах ги.

Той погледна имената и телефонните номера.

— Ще им се обадя утре — каза той повече на себе си, отколкото на другите.

— Какво ще правиш с... нея? — попита Сара.

— Желая да я погребя в гробището на Кан, искам да я чувствам близо до себе си. Тя харесваше Кан, имаше желание...

— Също така взех успокоително — каза бодро Мелани, преди мислите му да го отнесат от тях. — Отбих се до кабинета на доктора и му обясних какъв е случаят. Мисля, че и двамата трябва да вземете по една таблетка.

— Благодаря — каза Майкъл признателно. — Ще взема една довечера, когато си лягам.

Той остави Сара в опитните ръце на Мелани и взе такси към болницата.

Униформен полицай провери списъка и го помоли да го последва към моргата в сутерена.

Помещението беше дълго и хладно, изпълнено с около тридесет, наредени в редица, тела, покрити с бели чаршафи. Един болничен служител в бяла престилка се присъедини към тях.

— Кой е този? — попита той офицера.

— Господин Дартсон. Съпругата му е номер 8.

— А, да...

Мъжът беше изморен, бръчки на досада прорязваха около устата му неестествена извинителна усмивка.

— Помните ли някакъв белег по рождение или от рана? — запита той. — По-малко потискащо е да погледнете някой крайник или част от тялото.

Майкъл не можеше да си спомни никакви белези, не можеше да си спомни нищо за нея.

— Апендицит? — предложи той след малко.

— Страхувам се, че няма да свърши работа. Твърде много хора...

— Тя имаше бенка под дясната гърда — доста голяма, с яйцевидна форма, дълга около една трета от инча.

Докторът повдигна внимателно средата на белия чаршаф и откри тялото на Норма. Ръката беше натъртена, в синини и той моментално позна дланта ѝ, увития с лейкопласт показалец, който тя бе порязала

при отварянето на консерва с аншоа, когато закусваха за пръв път в празната вила.

Пръстите бяха вкочанени.

Мъжът откри гърдите ѝ. Той видя бенката.

— Това е всичко.

— Засегнато ли е лицето ѝ? — попита Майкъл.

— По-добре е да не го гледате — каза докторът и някак си го склони да излезе от помещението.

След тежка вечеря в хотелския апартамент, по време на която Мелани не продума нищо, а Сара почти не яде, те седнаха и гледаха телевизия, докато говорителят не започна да разказва за злополуката.

Той стана и изключи телевизора.

Беше уморен, извини се на момичетата и отиде в стаята си, благодарен, че Мелани е тук и заема леглото на Норма до Сара.

Много му се искаше да не обръща внимание на предчувствията на Сара, но не можеше да ги пренебрегне. Сега за втори път имаше същите преживявания като нейните и това беше необяснимо.

Съблече се и легна в леглото с широко отворени очи в мрака; после реши да не рискува да прекара една изтощителна безсънна нощ и стана, да вземе от успокоителните таблетки на Мелани.

В Бостън, в една подобна хотелска стая бе имал видение за смъртта на Дейвид. Беше си легнал рано и, когато придърпа завивките до раменете си, за част от секундата почувства, че не е сам, че в леглото до него има някой. Той се освободи от това чувство, но внезапно усети отвратителната миризма на изгоряла кожа и коса. Това веднага му припомни катастрофата, на която беше станал свидетел на едно шосе до Ню Йорк, когато няколко коли се бяха сблъскали и една от тях се беше запалила. Шофьорът, горящ като факла, беше припаднал на настилката точно пред него и той беше помогнал за загасяването на пламъците със сакото си. Онази миризма беше абсолютно същата.

Той протегна ръката си в мрака, намери нощната лампа над главата си и я запали.

Нямаше нищо, никой. Миризмата бе изчезнала. Той изгаси отново лампата и не се замисли повече върху това.

На следващия ден научи, че Дейвид е загинал в самолетна катастрофа — изгорял жив в пилотската кабина на самолета, който изпробвал.

ГЛАВА ВТОРА

— Трябва да ти съобщя нещо, татко — каза неочаквано Сара, докато отваряше малкия си куфар. — Трагедиите още не са приключили. Ще родя бебето, то ще бъде прекрасно синеоко момиченце, но аз няма да преживея раждането.

Той стоеше в рамката на вратата на стаята с две легла на третия етаж на вилата, беше се съгласил с нейното предпочитание да бъде в една стая заедно с Мелани, вместо да спи сама в стаята за гости на втория етаж, както той бе предложил.

Двете дойдоха за погребението на Норма и донесоха доста багаж, което подсказваше, че имаха намерение да останат по-продължително време.

И сега Сара му съобщаваше тази ужасна новина.

— Какво те кара да мислиш така? — попита я той предпазливо.

— Просто имах такъв сън миналата нощ, видях се погребана до мама. Ако искаш, мога да ти опиша гробището. То е изпълнено с претенциозни гробници, някои в италиански стил, със снимки на многообичаните покойници. Гробът на мама е в един ъгъл, близо до един доста красив архангел.

Бе ходил на гробището да види гроба; тя беше права, макар той да знаеше, че никога не е била там.

— Когато си поподредиш всичко и се преоблечеш, и свършиш с другите неща, ще ти покажа къщата — каза, променяйки темата.

— Аз съм долу в студиото, само извикай.

И той напусна стаята.

Беше посрещнал Сара и Мелани на летището в Ница, след като предишния ден бе летял с частен самолет, заедно с ковчега на Норма — пътуване, което не очакваше да бъде приятно, но в действителност се оказа удивително спокойно.

Преди да напусне Лондон, той се бе опитал да убеди Сара, че е по-добре за нея да се махне от Англия, да напусне родителите на съпруга си, с които живееше в Съфък, и да роди бебето в по-добър

климат, и тя накрая се беше съгласила. Не беше очаквал, че и Мелани ще дойде, но това в известна степен улесняваше нещата, особено ако Сара отново изпаднаше в някой от периодите си на видения.

От седемгодишна възраст тя имаше кошмари, придружени с ужасни писъци, които го будеха посред нощ. Понеже спеше леко, той скачаше от леглото си и тичаше в стаята ѝ.

Намираше я свита на кълбо да смуче палеца си — напълно събудена и изплашена, но с израз на покорство в очите, който показва примирение с неизбежното.

— Добре ли си? — питаше я той.

— Да, татко, благодаря. Само сънувах.

Това продължи през ученическите ѝ години. Отзивите на учителите винаги завършваха със забележката, че „Сара трябва да се научи да контролира въображението си“.

Тя и преди предчувстваше трагедии, случи се, когато беше на единадесет години, тогава огънят унищожи няколко конюшни и уби много коне, но това не беше свързано със семейството. После, на седемнадесет годишна възраст, тя предугади смъртта на един приятел от училище, който бе на ски-ваканция в Мамот Лейкс.

На деветнадесет години тя се омъжи за Дейвид; и естествено бе предсказала сватбата, защото го обичаше, но те се ожениха по-рано, отколкото се очакваше и тя замина да живее във фермата в Съфък.

Многобройните ѝ писма бяха винаги изпълнени с радост, с изключение на полученото една седмица преди смъртта на Дейвид. „През тази седмица Дейвид ще изпитва нов изстребител — пишеше тя. — Страхувам се, че щастливите ни дни са преброени.“

А сега тя каза, че е дошъл нейният ред?

Поради тихото време и яркото слънце денят на погребението премина без твърде много униние. По време на чая Мелани предложи тя и Сара да поемат грижите за къщата, което ще ги държи заети до идването на бебето и това беше едно разумно решение. Той се свърза с добър лекар и подготви всичко за раждането на детето, нае и акушерка, която да живее в къщата с тях в очакване на момента.

Мелани възбуди любопитството му, той беше очарован от нея. Толкова тиха като мишле и въпреки това с характер. По време на

погребението го наблюдаваше и когато той откъсна един карамфил от венеца, за да го хвърли върху ковчегата, който спускаха в гроба, той потисна чувствата си, защото тя го гледаше. Всъщност, той запомни погребението не като деня, в който бе заровена Норма, а като деня, в който почувства Мелани.

Една сутрин тя му донесе закуската в леглото и фактът, че е гол под чаршафа, я накара да се изчерви, което го предизвика още повече да осъзнае нейната женственост.

Нейното луничаво лице, червеникавата ѝ коса, големите ѝ сиви очи, всичко това бяха неща, на които обръщаше внимание и се радваше. Той обичаше да се обгражда с привлекателни хора, но сега стройното ѝ младо тяло, дългите ѝ крака и дългите ѝ пръсти с къси нокти го накараха да осъзнае, че тя чисто и просто го привлича.

Тогаваше още сънен ѝ благодари прегракнало, и прие обяснението ѝ защо му е донесла закуската горе.

— Сара прекара неспокойна нощ и сега лежи, а аз отивам рано до селото за продукти. Нося ти закуската — каза тя.

Защо да възразява. Беше щастлив, от дълго време не беше толкова доволен. Доволен от това, че може да живее в настоящето и бъдещето, а не само да мисли за миналото с Норма.

Подносът, който му донесе Мелани, съдържаеше повече от закуска. Голяма чаша кафе, кроасани, увити в хартиена салфетка, малка чинийка с масло, купички със сладко и мармалад, откъсната от градината розова роза в сребърна чашка за яйца. Това беше закуска, направена с любов.

След като изяде всичко и той стана, избръсна се, взе душ, облече се и се качи да види Сара, която лежеше в леглото, бледа, със сенки под очите.

— Как се чувстваш?

— Добре съм. Тя ме рита малко.

Въпреки това бледата ѝ усмивка беше прекрасна. Искаше му се да я зарадва, но не знаеше как. Сам той се справяше със скръбта, но заедно с нея загубата се удвояваше от общите им спомени и се понасяше по-трудно.

— Докторът ще дойде днес — каза тя. — Мелани му се обади. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Защо трябва да имам нещо против?

— Той иска да говори с теб.

— С мен?

— Има усложнения, татко. Аз ти казах.

Той не искаше да оспорва песимизма ѝ. Това нямаше да доведе до нищо.

— В колко часа ще дойде?

— Около дванайсет.

— Искаш ли нещо?

— Не. Добре ми е да лежа тук.

Когато лекарят пристигна, Мелани го посрещна на входната врата и ги запозна. Тя беше ходила два пъти със Сара на консултации в кабинета му.

— Значи вие ще бъдете дядото! — каза той на Майкъл. Те си стиснаха ръцете.

Той беше любезен, около шестдесетгодишен мъж, с бяла коса, бели ръце и безукорни маниери; препоръчал го бе свещеникът, който извърши богослужението на погребението на Норма, защото говореше перфектно английски.

— Как е пациентката, какво ще кажете? — попита Майкъл, докато го водеше към асансьора — механизъм, който всеки би се учудил да види в частна къща и който в действителност изненада и него, когато посети вилата за първи път. Докторът се намръщи неопределено, спря се и обясни шепнешком:

— Детето е добре, протичането на бременността също, обаче дъщеря ви има слабо сърце.

— Значи има причина за безпокойство?

— Мога да предложа да роди в клиниката, но нека първо да я прегледам.

— Да се качваме ли в спалнята? — предложи Мелани и отвори вратите на асансьора.

— Не е ли скъпо да го поддържате? — попита лекарят, очарован от асансьора.

— Може би, ако се развали. Аз не го ползвам често.

— Обаче за мадам Сара е идеален.

Майкъл затвори външната врата и се загледа в издигащата се кабина. Когато обмисляше дали да купи имението, това бе едно от нещата, които го привлякоха най-силно. Не всеки има асансьор, който

може да нарече собствен. Той седна самотно в салона и взе „Хералд трибюн“. Заглавията не привлякоха вниманието му. Нищо не го интересуваше. Тревожеше се от това, което каза докторът. Норма също имаше слабо сърце, но нямаше никакви усложнения, когато роди Сара.

Някои неща започваха да се развиват в насока, която той не искаше да приеме — предчувствията на Сара и неговите собствени, макар да не бе имал видения, че Сара е погребана или нещо от този вид. Всъщност, напоследък умът му беше съвсем бистър. Всички те бяха потиснати от смъртта на Норма. Сара не трябваше да започва да си въобразява неща, които нямаха логическо обяснение. Това, че Сара се залъгваше със свръхестественото и очевидно разказваше сънищата си на Мелани, може би бе един предпазен клапан и той трябваше да бъде благодарен за това. В подобни стресови положения много бъдещи майки реагират дори по-силно.

Той дочу гласове отгоре, прегледът беше приключил, асансьорът слизаше надолу. Той отиде да посрещне доктора.

— Един малък аперитив? — предложи Майкъл.

— Едно малко уиски. Но наистина малко.

— Как е тя? — попита Майкъл.

— Мисля, че ще е най-добре да я доведете довечера. Много е напрегната, но се опитва да не го показва. Искам да ѝ се дава леко успокоително и да бъде под наше наблюдение.

— Наистина сте обезпокоен, нали?

— Тя мисли, че я очаква нещо лошо, но не казва защо — обясни докторът. — Говори така, сякаш няма да е тук, за да се грижи за бебето.

— Винаги е била песимистка. Както знаете съпругът ѝ почина преди осем месеца, после майка ѝ. И това е разбираемо. Дали шокът не е причина за проблемите?

— Не пряко. Обаче считам, че трябва да я наблюдаваме след раждането на детето. Винаги има следродилна потиснатост, а тя вече е с доста нисък дух. Обаче приятелката ѝ е много полезна, има силно успокояващо въздействие. Какви необикновени очи има това момиче!

След настаняването на Сара обратния път от клиниката с Мелани беше изпитание за нервите му. Той благодари на Бога, че се бе сетил да покани приятели на кафе. Мелани седеше до него, изправена на

седалката, будна на вид и не обръщаща внимание на менящата се картина отвън. Искаше му се тя да се размърда.

— Поканих едни приятели на кафе; той е художник от Ню Йорк; тя е датчанка. Искаш ли да бъдеш с нас? — проговори той.

— Раулк? — попита тя, обръщайки се към него. — Човекът, който е нарисувал онези заплетени картини във всекидневната на покрива?

— Да. Не ги ли харесваш?

— Ще бъде интересно да се запозная с него.

Тя го погледна и се усмихна много мило, почти чувствено.

— Поканил си ги, за да запълниш с нещо ума си тази вечер, нали?

— Да — призна той. — Схватлива си.

— Да не би да се страхуваш, че на Сара ще се случи нещо?

— Страхувам се. Тя мисли, че ще ѝ се случи нещо, а не зная как да ѝ помогна.

— Тя няма нужда от помощ. Тя е подготвена.

— Наистина ли вярваш, че ще се случи нещо?

— Да. А ти?

— Не — отвърна той натъртено.

— Значи сам се заблуждаваш. Ти си дори по-добър ясновидец от нея, само че си сляп за собствената си мощ, защото се сдържаш. Но ще се научиш.

Те стигнаха до къщата. Той завъртя кормилото и спря колата точно пред гаража. Не продума нищо, само слезе и се запъти към вилата.

Раулк и Сигрид пристигнаха три четвърти час по-късно, за което той им беше благодарен. Това му даде възможност да си почине и изпие няколко питиета, преди да се справи с неизбежните съболезнования. Те бяха първите им общи приятели с Норма, които щеше да види след смъртта ѝ. Те бяха причината да отидат за пръв път до Кан, да се влюбят в мястото и да купят вилата.

Раулк, в дънки, черна фланелка и раздражително настроение, предвещаваеше да бъде труден гост, но когато видя Мелани, се промени

така бързо, че Сигрид запримига. Сякаш бяха дошли тук, за да упражнява чара си върху Мелани.

Майкъл им показва къщата, която те бяха посетили, когато беше празна. Сега повечето нюйоркски мебели бяха подредени, част от пердетата бяха закачени и тя изглеждаше обитаема, макар и не съвсем прибрана.

Той ги качи с асансьора до покривната надстройка. Раулк се държеше като малко момче и се радваше на возенето, въпреки че не одобри огледалата по стените и тавана, намирайки ги просташки. Мелани ги харесваше като част от целия луксозен декор.

Те се настаниха в горната всекидневна, наново обзаведена в синьо и бяло, с панорамни прозорци от тавана до пода, които гледаха към града и морето. Стените на стаята бяха украсени с огромните картини на Раулк. Той бе поласкан от разсъжденията на Мелани за неговите творби и му хареса, че тя не се чувства спокойна сред картините.

— Какво правиш, когато не се грижиш за Сара и баща й? — попита той.

— Аз съм изследовател.

— На какво?

— На всичко, което изниква и си струва. Работила съм за вестници и компании за изследване на пазара, рекламни агенции и в социалните връзки. В момента за собствено удоволствие се занимавам с психичните явления.

— Какъв вид явления? — попита Сигрид.

— Всякакъв вид. От свръхсетивни възприятия до астрално преместване.

— Самата ти медиум ли си? — попита Раулк малко закачливо.

— Да.

— В какъв смисъл?

Мелани се вгледа продължително в Раулк, в пълно мълчание, а той отвърна на погледа й. Те се гледаха втренчено, като две котки през покрив.

— Медальончето за самоличност, което носиш на врата си, е на твоя брат, убит във Виетнам — каза бавно Мелани. — Ако го поддържа в ръката си, ще ти кажа повече за това, как се е случило.

Сигрид пребледня, не толкова поради казаното, колкото поради реакцията на Раулк, неговата явна недоверчивост. Мелани би могла да забележи медальона под фланелката му, но нямаше откъде да знае какво е това.

Раулк откопча закопчалката на верижката и ѝ подаде алуминиевия войнишки личен знак. Мелани го стисна в дланта на дясната си ръка и затвори очи, после се отпусна назад в креслото, като парцалена кукла, с протегнати ръце.

Те я наблюдаваха как опипва медальона и прокарва палец по повърхността. После тя внезапно отвори очи.

— Вдлъбнатините са следи от зъби. От неговите. Често е слагал медальона в устата си. Хапал го е и когато е умирал.

— Как е умрял? — попита Раулк, вече изправен в креслото, напрегнат и горящ от нетърпение да узнае.

— Той беше много горд, нали? Усецам много силно, че не трябва да ти го казвам. — Тя замълча, после сложи внимателно медальона върху стъклената масичка за кафе, сякаш не искаше да го държи повече. — Страдал е от дизентерия. Стискал е медальона в устата си, имал е силни болки и е клечал, когато са го улучили.

— О, Господи! — ужасена извика Сигрид. — Той е срал?

Медальонът подскочи от масата от само себе си и падна на пода.

Раулк замахна към Сигрид и я удари през устата с опакото на ръката си. Той едва ли разбираше какво прави, действаше по рефлекс като при самозащита.

Сигрид заглуши вика си. Заболя я, но изглеждаше повече учудена и веднага се извини.

— Не му се подигравах... Бях...

— Но го направи! Направи го! Точно това направи и точно от това той се страхуваше! — изкрещя ѝ Раулк. — Повече от всичко той се страхуваше да не стане за смях.

Майкъл се изправи и се загледа в медальона на пода, а Мелани се усмихна.

— Това може да се обясни с размяна на електрически импулси между мен и Раулк, защото и двамата сме възбудени — каза тя.

— Но ти не мислиш така? — каза Раулк.

— Не. Моето обяснение е, че Дърмот е имал време да мисли, преди да умре, и мислите му са били съсредоточени в това, колко ще се

смеят, когато разберат какво се е случило.

— Откъде знаеш името му? — попита посъвзелата се Сигрид.

— Написано е на медальона — скромно отговори Мелани.

Поне беше откровена.

Тайно в себе си Майкъл беше доволен, че гостите му са впечатлени. Разбира се, тази история по всяка вероятност не можеше да бъде проверена. Сигурно Мелани я беше съчинила. Тя се оказа изкусен фалшификатор, който щеше да бъде желан на приемите, но за съжаление можеше да окаже лошо влияние върху Сара.

Тя се изправи на стола и го погледна.

— Аз не оказвам лошо влияние върху Сара — каза тя. — Помогнах ѝ много, както ще помогна и на теб. А ти много скоро трябва да се приготвиш за лоши новини.

Тя бавно се изправи на крака, отиде до прозореца и се загледа в мрака. „Много скоро“ — повтори тя. И новият апарат зад гърба му иззвъня.

Тя му подаде слушалката.

— Мосю Дартсон? Доктор Фош се обажда. Има усложнения... може би ще трябва да я оперираме, ще можете ли да дойдете веднага?

— Разбира се.

Той постави обратно слушалката и погледна към Раулк, Сигрид и Мелани, колебаейки се какво да направи.

— Тръгвай. Аз ще остана с тях — каза тя, сякаш знаеше какво се е случило.

Той се реши, извини се, благодари ѝ и излезе. Как беше разбрала? Телепатия? Някаква връзка, която са си изработили със Сара? Като че ли имаше нещо друго. Някак си можеше да приеме, че тя знае, защото и той знаеше. Това не беше нещо определено, не беше дълбока депресия, чувство на безпомощност, нищо подобно. Просто знаеше, известен факт, който винаги беше очаквал, откакто Сара му го спомена за първи път.

Когато най-после пристигна в клиниката, изражението на секретарката на лекаря потвърди всичко. Страхът, че ще го наскърби, че може би ще трябва да се справя с припадък, беше изписан в очите ѝ. Тя нервно вдигна слушалката на вътрешния телефон и той чу звъна в един кабинет надолу по коридора.

— Рецепцията, докторе. Мосю Дартсон е тук.

Секретарката му се усмихна състрадателно-окуражително. Появи се доктор Фош — сериозен, с професионална мекота в изражението на лицето.

— Мосю Дартсон. — Последва твърдо ръкостискане, после същата ръка докосна рамото му.

— Значи така...

Едва ли бяха нужни обяснения.

Сара беше умряла при раждането, бебето беше момиче и като се има предвид всичко, много здраво, макар и на кислород в момента. Той не очаква да има проблеми с детето. Сара бе мъртва. Детето й бе живо, момиченце.

Както беше предсказала.

ГЛАВА ТРЕТА

Мелани отново му донесе закуската.

Беше навила косата си на кок и носеше строга сива рокля с къси ръкави и бял колан. Той самият можеше да се намира в болница.

Тя разтвори умело завесите и когато очите му свикнаха със светлината, той съзря чист бял плик до чашата с кафето.

— Единадесет часа е. Сметнах, че е най-добре да те събудя.

Той взе илика и видя простикия почерк на Сара. Адресът беше „За татко“.

Погледна нагоре и видя, че Мелани го наблюдава и чака да види как ще реагира. Реакцията бе дълбоко в него и се издигна към гърлото му.

— Тя ме помоли да ти предам това на следващата сутрин.

Мелани излезе и затвори тихо вратата след себе си. Той разкъса плика и извади оттам малък лист хартия.

Скъпи мой Татко,

Сега, след като стана така, както знаех, че ще бъде, може би ще повярваш, че в мен има сили, които понастоящем не разбираш. Много е важно да разбереш на какво бях способна и на какво си способен ти, затова те моля да позволиш на Мелани да те поведе през лабиринта от коридори отвъд вратата, която оставих отключена за теб. Зная, че това означава борба, че ти ще се опиташ да се откажеш, защото не вярваш, но моля те, опитай заради мен. Онзи свят е все още загадка и аз не твърдя, че разбирам смъртта. Искам дъщеря ми да бъде кръстена Емма и искам да бъде погребана до Мама.

Твоя обичаща те дъщеря, Сара.

Той стана, изми се и бавно се избърсна в тишината и интимността на банята. Желанията на починалата. Не можеше да ги пренебрегне. Мелани, разбира се, знаеше съдържанието на писмото, напълно бе възможно да е помагала при писането. Това е изнудване на чувствата.

Той я бе взел със себе си до клиниката, за да видят детето, преживяване, което го беше накарало да почувства реалността на събитията от близкото минало.

Свитото бебе, по-скоро сиво, отколкото розово, свързано с живота чрез разни апарати и бутилки, лежеше и дишаше в инкубатора, със завързан около тънкото глезенче етикет с номер.

Мелани се бе втренчила продължително в него, с широко отворени очи, като дете пред витрина с коледни подаръци и без съмнение в нея бе възникнало силно майчинско чувство. Той искаше да престане да бъде циничен с нея, но това беше единственото му предпазно средство.

Бяха се случили толкова неща, той беше вцепенен, бе загубил тези, които обичаше. Беше останал с едно малко човешко същество, което се нуждае от обич, бе сам и въпреки това не беше самотен. Бе благодарен на Мелани, че е тук — като буфер срещу всичките ненужни задължения, които се бяха струпали върху него.

Тя му помогна да се справи с второто погребение. Родителите на Дейвид покорно дойдоха, говориха за малкото момиченце — общата им внучка, говориха за наследството на Сара, какво трябва да се направи, какво не трябва, търсейки съвет как да вложат парите, които Сара и Дейвид бяха оставили за образованието на детето. Нищо от това не го засягаше, поне засега. Той искаше време да се възстанови, имаше нужда от време да си отдъхне, да събере мислите си. Досега не бе изпитвал такава празнота, нямаше никакви желания, нищо, за което си струва да живее; дори прелестите на природата, изгревите, залезите, кристалночистото море срещу червените скали на Лазурния бряг дълго време не раздвижваха нищо в него.

След една седмица, през която се виждаха всеки ден, било на обяд, било на чай, понякога на някое питие, родителите на Дейвид си отидоха. Мелани се справи чудесно с всичко и успяваше някак си да помага на прислужницата, която идваше през деня за по-тежката работа.

Той взимаше сънотворни, пиеше много, разхождаше се сам по хълма над старото ателие на Реноар, без да вижда нищо и без да разговаря с никого.

Една вечер Мелани се качи в горната всекидневна, където той стоеше в тъмнината и се взираше в приказните светлини на града.

— Ще се разстроиш ли, ако ти пусна касета с гласа на Сара?

— Сигурно — каза той.

— Важно е за мен. Реакцията ти на казваното от нея е важна за мен.

Той сви рамене.

Мелани светна лампите и седна до него, с един портативен касетофон на коленете си.

— Това е един от нейните сънища — каза тя и натисна бутона за възпроизвеждане.

Последваха няколко секунди тишина, придружена с леко бучене, след което неочаквано доста високо прозвуча гласът на Сара. Той помисли, че Мелани ще намали звука, но тя го остави така.

„Не си спомням как стигнах до вратата... — започна гласът — но това беше остъклена врата, боядисана в бяло, небрежно боядисана, с прах в малките следи от четката. Тя беше открената и аз я бутнах. Бях сама, очите ми бяха на нивото на дръжката, така че трябва да съм била малко дете... беше баня, облицована с плочки. Ще се върна на плочките. Във ваната се намираше жена без коса. Изглеждаше ужасно стара. Ужасно стара. Очите ѝ бяха целите бледоморави, а гърдите ѝ висяха като плоски кожени торбички. Когато ме видя, тя изпищя... тя изпищя и посегна към един кичур сива коса, което трябва да е било перука. Бързо затворих вратата и побягнах по коридора.“

Тук имаше пауза, после се чу гласът на Мелани. „Хайде“.

„Спомням си една голяма зелена саксия по средата на коридора, която съборих... Бях много изплашена, изплашена както от срещата с плешивата жена, така и от събарянето на саксията. Най-силно

впечатление ми направи настилката в банята. Банята беше стара, със стар меден газов самовар. Подът ѝ беше постлан с малки ромбовидни плочки в зелено, синьо и бяло, и те ми бяха познати, приятели. Знам, че бяха приятели, защото бяха несиметрично подредени, което ме заплени. Като цяло създаваха впечатление за завършен под, но в действителност две, понякога три зелени можеха да се намират една до друга, после две сини една до друга, понякога не...“

Отново последва доста дълга пауза, после гласът продължи:

„Ти знаеш тези игри с дървени или пластмасови мозайки, които имаме като деца. Струва ми се, че бях измислила как да нареда този под и отидох в банята, за да играя мислено с плочките... Жената беше родственица.“

„Знаеш ли коя си била?“, запита гласът на Мелани.

„Мисля, че съм била моя баща.“

„Някой казвал ли ти е, че е виждал плешива жена в баня?“

„Не мога да бъда сигурна. Всеки път падаме в това пространство, нали? Дали този сън не е предизвикан от разказ, който съм чула, или е наследен спомен?“

Мелани изключи касетофона.

Устата му беше пресъхнала.

— Моля те, недей да спориш — каза Мелани. — Много е важно. Сара ме помоли да ти го пусна колкото се може по-скоро. Не зная дали си спомняш, но веднъж по време на обяд ти спомена, че баба ти е носела перука. Тя беше сигурна, че е видяла нея в съня си. Така ли е? Изобщо означава ли тази сцена нещо за теб?

Той седна, наклони се напред и, без да бърза, внимателно подбра думите си.

— Да, означава. Това е спомен от детството ми, но не беше баба ми, а сестрата на баба ми. Моята пралеля, така да се каже.

Той бавно издиша и продължи.

— Плочките не бяха зелени. Не бяха нито зелени, нито сини, а най-обикновени черни и бели квадрати.

— Значи не е било така — Мелани доби загрижен вид.

Можеше да спре дотук. Можеше да не казва нищо повече да сподели разочарованието ѝ и да погребее истината завинаги. Обаче

чутото беше толкова невероятно и го свързваше толкова близко със Сара, че той не можеше да го крие.

— Плочките бяха черни и бели, подредени симетрично. Намираха се в банята на пралея ми, в апартамента ѝ в Бруклин и когато семейството я посещаваше, имах навика да отивам в тази баня и да се отдавам на един вид игра. Отчаяно исках тези плочки да са зелени и сини... и с ромбовидна форма. Долу имам една книга от детските си години, в която има рисунка на Пиеро, облечен в зелени, сини и бели ромбове. Искаше ми се и подът на банята да е такъв. Не ме питай защо... детски фантазии... Имах навика да сядам на тоалетната и да си представям как ще променя пода. Видях пралея си в банята в деня на погребението на баба. Тя се приготвяше да придружи родителите ми. Същия ден съборих саксията със зелени растения.

— Споменава ли си за това на Сара или на някой друг?

— Не. Беше съвсем личен спомен.

— Добре — каза Мелани и се усмихна. — Точно от тези спомени се интересувам.

Доктор Фош пристигна на следващата сутрин, за да го прегледа и поговорят за Емма. Беше ясно, че не могат да я държат завинаги в клиниката и след една седмица тя щеше да бъде достатъчно укрепнала, за да си дойде вкъщи. Следователно Майкъл трябваше да вземе решение какво да прави с нея.

Имаше две възможности — да я изпрати да живее с родителите на Дейвид или да се грижи сам за нея. Той не искаше да я загуби, тя го свързваше със Сара и Норма. Проблемът беше в това кой ще се грижи сега за нея.

Доктор Фош го предложи на Мелани и когато поиска мнението ѝ, тя даде да се разбере, че никога не се е съмнявала, че ще стане бавачка на детето.

— Грижила съм се за деца и преди. Аз съм дипломирана детска медицинска сестра — каза тя. — Храненето създава затруднения, както знаете, пък и трябва да се става посред нощ, за да се сменят пелените. Емма може да се настани до моята стая и по такъв начин няма да те притеснява. Обаче няма да върша това безвъзмездно.

— Не зная колко получават бавачките — каза Майкъл.

— С квартира и храна няма да е много. Единственото нещо е, че трябва да се откажа от лондонската си квартира и да отида и да прибера нещата си, затова искам да съм сигурна, че това ще е най-малко за шест месеца.

Той написа документ, че я наема за не по-малко от шест месеца, даде ѝ щедра сума пари и я посъветва да излети за Лондон и прибере вещите си колкото се може по-бързо, за да успее да се върне до една седмица и поеме задълженията си. Експедитивна както винаги, Мелани си резервира билет за следващата сутрин и за няколко дни Майкъл се оказа отново самотен.

В четвъртък, след като хапна на крак, той отиде с колата до клиниката, за да види Емма. Тя беше пораснала и поруменяла, и имаше малко по-човешки вид. Вече не се намираще в инкубатора, а в едно малко кошче в самостоятелна стая. Към ъгъла на кошчето бе привързан етикет — Емма Дартсон. Бяха ѝ дали неговото име, вероятно защото плащаше сметката, или защото Сара не беше казала фамилията на съпруга си. По някаква причина тя винаги се бе гордяла, че е от фамилията Дартсон.

Той обърна етикета, за да види няма ли нещо от обратната страна — теглото или дължината на бебето, но там нямаше нищо, само отпечатъкът на името:

НОСТРАДАММЕ

Той се вгледа в него. НОСТРАДАММЕ.

Беше ли това посмъртна шега?

Когато се върна във вилата, отвън бе паркирана колата на асансьорните техници и си спомни, че е денят на редовното им тримесечно посещение, за да проверят дали всичко е в изправност. Той спря колата си зад тяхната очаквайки да ги намери вътре, но не ги видя. Тогава забеляза, че вратата на кухнята е отворена, което беше странно, освен ако дневната прислужница не се беше върнала за нещо през този следобед. Влезе в кухнята, но не намери и следа от нея, затова премина през всекидневната и коридора. Асансьорът се изкачваше и единият от мъжете стоеше до вратите. Попита го кой ги е

пуснал да влязат. Една млада жена с червеникава коса, обясни мъжът. Мелани?

Значи е пристигнала неочаквано.

Той се качи по стълбите, без да бърза. Беше ядосан, но не искаше да го показва. Имаше нужда от повече време, за да обмисли нещата.

Обаче в стаята ѝ нямаше никакви признаци, че е пристигнала — нито куфари, нито палто, нищо. Започна да оглежда къщата — малката стая за Емма, която се намираще до стаята, която бяха обитавали Сара и Мелани, банята на третия етаж — и излезе на малката тераса. Третият етаж с апартамента за гости, дневната за гости, спалнята с двете легла, балконът. Нагоре към четвъртия етаж, всекидневната в надстройката на покрива — нито следа от нея, всичко бе наредено така, както го бе оставил. Слезе на първия етаж, в спалнята си, където откри пенъора на Сара върху леглото си: изключено беше да се е намирал тук, когато излезе. Вдигна го. Около него се носеше миризма, която веднага му напомни за Мелани — ухание не на парфюм, а на сапун. Влезе в банята.

— Мелани?

Никой.

Какво, по дяволите, ставаше?

Бързо слезе при двамата мъже, които попълваха документите за прегледа, за да ги подпише. Той ги разпита отново. Как е било облечено момичето? Как е изглеждало? Говорило ли е с акцент? Отговорите и на двамата бяха еднакви. Мелани в пенъора на Сара.

Той разписа документите, видя ги как излизат през портата и отново прегледа цялата къща. Не успя да намери нищо интересно, освен отворения прозорец в банята. Когато излезе, не беше отворен. Отиде до градината и гаража, извика няколко пъти името ѝ.

Нищо.

Никой.

Не можеше да проумее това.

И когато седна в кухнята да си направи чаша кафе и чакаше чайника да заври, осъзна, че се страхува. Видение ли беше това? Дали и с Мелани не е станала злополука? Или може би Сара се е върнала от гроба и като знак е оставила пенъора си в неговата стая? Господи!

Мелани му беше дала телефонния си номер в Лондон, в случай, че има нужда от нея. Сега тя му трябваше. Трябваше му обяснение или

най-малкото му трябваше да се увери, че тя е там и е жива и здрава.

Той изключи чайника и отиде в студиото; вдигна слушалката и набра номера.

Тя отговори.

— Ало? — Стеснителният ѝ глас прозвуча предпазливо на другия край.

— Майкъл се обажда. Искан само да ти кажа, че Емма вече е доста укрепнала и можем да я приберем, когато поискаме.

— О, много добре. Обясних положението на хазяина си и той няма нищо против да напусна квартирата. Всъщност вече е намерил на кого да даде стаята, така че ще дойде в неделя, както се уговорихме.

— Ще те чакам — каза той.

Напрегнат, неспокоен разговор и за двете страни. Майкъл си спомни за какво на първо място бе звънял, чак когато постави слушалката на място. Добре, тя е жива и за толкова кратко време със сигурност не е могла да долети и да се върне.

Той се качи горе и взе пенъоара на Сара.

Паметта ли му изневеряваше, на сън ли се беше разхождал, сам ли бе смъкнал долу пенъоара? Но нали и двамата мъже са видели едно момиче, говорили са с него, а то им е отворило вратата и ги е пустило да влязат вътре.

Когато настъпи вечерта, той се опита да не мисли за това; поля цветята, пренареди книгите си, подреди някои документи. Накрая си легна и виждайки, че не може да заспи, взе приспивателно.

Това не му помогна. Той лежеше и се взираше в тавана, чудейки се още как пенъоарът на Сара е могъл да дойде от нейния гардероб в неговата спалня и как мъжете са могли да си въобразят, че са видели Мелани. Тогава му дойде наум едно смело предположение — че може да е била дъщерята на приходящата прислужница, едно четиринадесетгодишно момиче, което бе идвало няколко пъти да ѝ помага. Трябва да се е качило в къщата, знаейки къде са скрити ключовете, да е облякло пенъоара на Сара, както правят децата и да е било изненадано от мъжете. После да ги е пустило вътре и да е изчезнало. Това обясняваше защо е отворен прозорецът на банята — когато звънецът е иззвънял, тя е погледнала от прозореца да види кой звъни.

Това беше едно почти задоволително разрешение на въпроса; звучеше правдоподобно като обяснение и той реши, че сигурно е било така. Загаси лампата и веднага потъна в един фантастичен свят, който бе посещавал в предишните си сънищата — горещ, влажен, напечен от слънцето свят, изпълнен с прах, страдание и страх. Отзад на врата си имаше кобилица, на двата края на която бяха завързани пълни с камъни кошници. Боси ходила, остри камъни, които се опитваше да избягва, а отляво, завързан с верига за стената, която градяха, брадатият костелив мъж с висящ между мършавите крака дълъг пенис и дребната жена с ножа, която замахваше бързо нагоре, острието проблесна за миг на слънцето, последва вик на силна болка и жената размаха пениса, от него закапа кръв, и тя го хвърли в кошницата на придружителя си, сякаш това беше карангия от месаря, след това отмина и се спря пред следващия прикован за стената мъж. Поглежда назад, за да види изражението на мъжа, избягвайки да гледа надолу, но не успя. Кръвта, о, Господи, кръвта... тогава някой изведнъж го удря в гърба, той се спъва, пада, една от кошниците с камъни строшава дясната му ръка, огромният негър го изправя. Всичко е наред, няма да направят това с него, няма да го направят, защото той е много по-добър работник. После един друг надзирател, арабин в плетена ризница от кожа и железни синджири, го грабва и го завлича в кръга от кривящи се жени. Дебелото момиче в средата, притиснато от черните матрони, които държат краката му разтворени; после самият той, все още го държат, милват го, възбуждат го, удар с камшик по гърба, смях, той чувства, че има ерекция, въпреки страха. Жребец, бял жребец, бял роб на племето. Топлина, момент на нежност, една жена се е яхнала на гърба му и се друсва, насилвайки го да обладае дебелото момиче, а то не се съпротивлява, върти се, кикоти се, наслаждава се на отвратителното съвкупление. После той се изпразва.

Сега вижда как отдръпват изтощения мъж от него, а той е момичето на земята, наблюдава мъжа, който е бил преди малко, мрази го, вижда собствения си страх. Завличат го отново до стената, приковават го, съжаляват го и му се присмиват. Това не е справедливо. Съвкуплението с берберка се наказва със смърт, с кастрация. Заставиха го да направи това, обаче ще трябва да плати. Чувствата му са объркани, неговите, нейните, той е едновременно и двамата, но е видял сцената през нейните очи. Дребната жена хваща тестисите му, стиска

ги и замахва с ножа, гениталиите му летят във въздуха като птица през синьото небе, и се приземяват в кошницата с тъп, противен, мокър звук. И после яростта и възбудата, че е кастриран; от вътрешностите му капе по пясъка; съзнанието, че той е мъртвият мъж и че вижда всичко през очите на жената, която също е той.

Мелани пристигна навреме в неделя с обедния полет от Лондон и, след като я закара вкъщи, за да ѝ покаже бебешката количка, която беше купил и как е подредил детската стая — с кошче, ваничка, играчки, — те отидоха да приберат Емма от клиниката.

Мелани веднага влезе в ролята на бавачка, даже си сложи униформа на розови и бели карета, която ако не друго, сигурно щеше да направи впечатление на околните.

Две седмици всичко вървеше забележително добре. Доктор Фош идваше да види как върви Емма. Мелани се грижеше за детето толкова безшумно, че Майкъл почти не усещаше присъствието им и можеше да седи в кабинета си, да пише всички необходими писма и да осъществява всички делови контакти, които трябваше да направи, за да почувства, че не пропилява живота си напразно. Той установи, че ентузиазмът да започне всичко отначало е угаснал. С времето, несъмнено, той щеше да се възвърне, когато ще има нужда да печели повече, когато може би Емма щеше да започне да показва признаци на индивидуалност, които той щеше да помогне да се развият, но засега чувстваше, че му липсва енергия, а нямаше и какво да го подтиква.

През един следобед, когато разглеждаше някои документи, отнасящи се до важен инвестиционен проект за стар клиент, който беше пристигнал с яхтата си в Кан и на когото беше обещал да даде мнението си за проекта, пристигна една силно възбудена съпругеска двойка съседи, заедно с истерично плачещата в количката си Емма. Бяха я намерили изоставена и деряща се с цяло гърло отсреща, в градината на Музея на Реноар. Въпреки че преди това бяха видели Мелани заедно с нея в маслинената горичка, където обикновено отиваше да чете, изглежда тя беше изчезнала.

Той успя да приготви биберон за детето, нахрани го на коляното си, както бе виждал Норма да го прави едно време, смени пелените ѝ и след като я остави в кошчето тръгна нагоре по пътя, за да проучи какво

бе станало. Беше решил да не се обажда на полицията, както го бяха посъветвали съседите, докато не претърси сам градината на Реноар и не съжали за решението си, защото, както вървеше по една пътека, която водеше към усамотена горичка откри дрехите на Мелани. Карираната ѝ рокля, бельото, обувките. Ако бяха разхвърляни или скъсани, щеше да се разтревожи, обаче те бяха грижливо подредени под едно скрито от погледа дърво.

Докато разглеждаше дрехите, чу слабо покашляне зад себе си и след като се обърна, видя шокиран въздържаната Мелани, напълно гола, прикриваща малките си гърди с една ръка и срамните си косми с другата.

— Ужасно съжалявам — каза тя. — Правех слънчеви бани и съм заспала.

Той не ѝ повярва. Мелани, свенливата, затворена Мелани, да прави слънчеви бани гола. Подаде дрехите ѝ и каза, че ще я чака пред къщата на Реноар. Поне духът на стария художник не би имал нищо против градината му да се използва за нудизъм.

Пристигна след няколко минути, ходеше на пръсти по тревата, беше боса, носеше обувките си в ръка и с целия си вид сякаш просеше извинение.

— Емма добре ли е?

— Една малко неврастенична двойка от съседната къща я доведе у дома. Беше се захласнала от плач.

— Не мога да си обясня как не съм я чула. Ужасно съжалявам.

Той също се чудеше как не е чула Емма. Всъщност, нейното изчезване и появяване му напомни за странната случка с двамата асансьорни техници.

— Трябва да ти призная нещо — каза тя, когато тръгнаха обратно към къщата. — Миналата нощ взех хапче за сън и мисля, че действието му се е забавило.

— Сложих Емма в кошчето и ѝ смених пелените, всичко в обратен ред — каза той. — Тя изглежда се успокои. Дали бебетата се травмират завинаги, ако остават сами дълго време?

— Не, даже е полезно за тях. Ако угаждаш на всеки техен плач, те се разглезват.

Дискусията върху отглеждането на бебетата ги отведе вкъщи. Много хубаво е да се опитваш да не обръщаш внимание на странното

поведение на хората, но никак не е лесно. Едно нещо не пасваше в разказа на Мелани — простият факт, че тя никога не правеше слънчеви бани. Фактически първото, което той научи за нея, когато ги посрещна двете със Сара на летището, беше че „Мелани почервенява и изгаря лесно“. Тогава на какво се дължеше днешната внезапна промяна, посред най-силния следобеден пек, без кремове или лосиони против изгаряне? И защо в обществения парк, а не на терасата на покрива?

Някой мъж? Да не се бе отдала на градинаря на Музея на Реноар, един от тези похотливи алжирци, и в екстаза си да е забравила съвсем за Емма. Нима е загубила напълно самоконтрол? Или е било толкова хубаво, че е заспала дълбоко след това и този непрокопсаник я е оставил, за да продължи да копае? Или е чул, че някой се приближава, е офейкал? Каквото и да се е случило, тя вече с положителност не може да разиграва ролята на невинна.

Той се върна в кабинета и довърши подреждането на папката с книгата на клиента си в Кан. Поразмисли още малко за Мелани, за странното ѝ поведение, но си припомни и това, че тя му помага много. Без нея със сигурност трябваше да наеме бавачка, а да намери толкова тиха и работлива бе трудна работа.

След като прибра всички книжа, отиде в кухнята за чаша вода и видя бележка на масата.

На пазар съм в селото с Емма.

Отсега нататък тя очевидно щеше да го осведомява къде отива, без съмнение, за да изкупи вината си, въпреки че вечерната разходка до магазините беше нещо съвсем обичайно. Може би се срещаше там с приятели, може би с любовника-алжирец — градинаря?

Докато се качваше към надстройката на покрива, той изведнъж реши да надникне в стаята ѝ, за да види как се е подредила.

Бутна вратата и влезе в малкия и спретнат личен свят на Мелани. За негова изненада огледалото за цял ръст беше преместено от банята и облежнато по дължина на стената до леглото ѝ, така че тя да може да се оглежда цялата, когато лежи.

На скрина имаше две сини свещи, поставени в бели порцеланови свещници, а между тях — голяма семейна снимка в сребърна рамка.

Старовремски американски фермери, мъжете с неудобни бели яки и бомбета, жените с черни рокли с високи яки и бели престилки без ръкави. Зад тях, пословичната веранда на дървена хижа; нямаше кучета, но имаше три черни котки. Лицата не издаваха нищо друго, освен желание да изглеждат умни и сериозни пред фотоапарата. Никое от тях не приличаше особено на Мелани.

Книгата на нощната масичка до леглото ѝ представляваше едно старо, подвързано с кожа двуезично, англо-френско издание на „Пророчествата на Нострадамус“.

Отново Нострадамус!

Няколко места бяха отбелязани с подвиване на ъгълчетата на страниците и той прочете едно заградено с молив четиристишие.

*Aupres d'oliviers et nudite etoile
Parents du vingt et unieme, unique au monde.
Divine, sa mere bientot sous voile.
Pere mort d'une chute etroite et profonde.*

Той погледна превода.

*До маслинена горичка и звездна голота
Родител на двадесет и първата, единствена в света.
Предричам, майката скоро се забулва с воал.
Бащата мъртъв от тясно и дълбоко падане.*

Не разбра и дума от това.

Затвори в недоумение книгата, дръпна и отвори най-горното чекмедже на скрина, който бе докарал от спалнята си в Ню Йорк и погледна вътре. Грижливо подредени чорапи, чорапогачи, една спортна фланелка, с която не беше я виждал, разни тоалетни принадлежности. Във второто чекмедже се намираха пуловерите ѝ — грижливо сгънати и миришещи на нафталин. Третото чекмедже беше заключено. Това възбуждаше любопитството. Той нямаше никакво

право да се интересува какво има вътре, а и тя можеше да има всякакви причини да пази в тайна някои от вещите си. Но той беше любопитен.

Норма винаги държеше една кутия със стари ключове, така както имаше кутии с копчета, панделки, тапи и игли за шиене, и той си спомни, че ги беше прибрал в килера.

Предпазливо, като крадец в собствения си дом, отиде да ги вземе, след което се върна в стаята. Разгледа внимателно ключалката — обикновена ключалка — и намери няколко подобни ключа. Вторият от тях като по чудо отвори, той издърпа чекмеджето и откри вътре три свитъка от бяла пергаментова хартия и кутия за документи от черен метал, която се оказа заключена.

Извади единия от свитъците и го разположи на леглото, тъй като дължината му не позволяваше да го държи изправен. Представляваше родословно дърво, написано с образец готически шрифт — подробна схема на рода ГРИГОРИЕВ, свързан с Григорий Ефимович Распутин (1871–1916). Последното записано име беше на някой си Григорий Григориев, срещу което бяха поставени в скоби думите: [Представител в Обединените нации].

Вторият свитък, друго родословно дърво, беше на фамилията КАПУЕЛА, произхождаща от рода Сфорца и имаше линия, на която беше отбелязано „Непотвърдено“ и която водеше до името Николо Макиавели (1469–1527). Предпоследният запис беше на един представител на Италия в Европейския икономически съвет.

Значи Мелани едно време се бе занимавала с изследвания върху личности, свързани с международната политика. Това може да бъде от полза! И докато проследяваше наследствената линия на Капуела към върха на схемата, той усети, че някой е влязъл в стаята и стои зад него. Погледна към отражението в огледалото и видя Мелани до вратата.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Тя нямаше вид на ядосана. Усмиваше се — усмивка, която загатваше за победа. Ако някой ден беше пожелала любопитството му към нея да вземе връх, желанието ѝ се бе сбъднало.

— Кой — попита той с ясен глас — са тези Капуела и как стои работа с тях?

Той се обърна и я погледна.

— По-рано правех родословни дървета, това са само копия.

Майкъл се изправи, доволен, че е успял мигновено да преодолее чувството си за вина.

— Извинявай, че нахълтах в частния ти живот, но търсех нещо, което може да съм оставил в това чекмедже при пренасянето — излъга неубедително той.

Тя му се усмихна отново и хвърли поглед към ключа в ключалката, после към отворената кутия с ключове на леглото.

— Добре се справих — съгласи се той.

— Любопитен си да узнаеш какво сме правили ние със Сара и мисля, че е време да си го признаеш.

Той сви рамене.

— Позволи ми да ти покажа още нещо.

Тя взе третия свитък, внимателно махна ластичето, което го държеше и го разгъна на леглото върху другите.

Беше подробна схема на родословно дърво и тя му посочи едно име в края. Неговото — Майкъл Дартсон.

Под името му се намираше името на Сара и след това, написано с молив Емма. Пак с молив беше прокарана линия до мястото, запазено за съпруга ѝ и още една линия, която вървеше надолу от този брачен съюз към мястото за техните потомци.

Той разгледа с интерес имената на предполагаемите си прародители. Майкъл Д'Артсон, Имакулада Алмарго, Емануела Ла Нот. Мишел Льо Ностр, Мари Шапле дьо Ностредам... и най-отгоре МИШЕЛ ДЪО НОСТРЕДАМ (Нострадамус).

Погледна я с учудване. „От Нострадамус ли произлизам?“ — помисли.

— Извинявай, но аз обърквам Нострадамус с Коперник и Калиостро. Не са ли били всички те магьосници?

— Калиостро е италиански шарлатанин от осемнадесети век, който е твърдял, че може да прави злато и да продължи живота на всеки с пет хиляди години. Коперник е поляк, живял е през шестнадесети век и е бил уважаван и сериозен астроном. Нострадамус е живял по същото време и е бил кралски лекар и астролог с учудваща психическа сила. Същевременно е предсказвал точно бъдещето, както на съвременниците си, така и нашето. Имал е предчувствия за двете световни войни, безброй съвременни бедствия и дори политическите убийства на Джон и Робърт Кенеди.

— И той е един от прародителите ми?

Тя кимна за потвърждение.

— Затова ли Сара искаше Емма да се казва Емма, защото е неговото име, прочетено отзад напред?

— Да. Ако погледнеш схемата, ще видиш, че името никога не е изчезвало за дълго, винаги е имало някой, който е знаел за тази връзка.

Майкъл разглеждаше схемата.

— Тук е моята прабаба, Сара Фийлд, явява се потомък на мъж с име Рене Марсел и е дъщеря на капитан Джон Фийлд, известен с участието си в битката при Балаклава, единственият герой в рода! — каза той.

Тя извади кутията с документи от чекмеджето и я отвори с един, който се намираше в джоба ѝ. Кутията бе натъпкана с документи, писма и други книжа.

— Всичко това са изследвания върху вашия род. — Тя му подаде в ръцете куп книжа и той прегледа набързо напечатания препис, който се намираше най-отгоре.

На 25-и Фример през годината (1796), гражданинът Франсоа Югон, по професия дърводелец, живущ в Лимож, Рю де Коломбие, секция Егалите, бидейки пълнолетен, се свърза с гражданката Емануела Льо Нотр, по-малка и законна дъщеря на Жак Льо Нотр и Жана Поаре. Главен

свидетел е приятел на семейството, останалите трима свидетели са роднини на булката.

Погледна следващата страница.

В лето Господне 1784, на девети януари, едно новородено дете, подхвърлено момченце, бе кръстено от мен. Дадено му бе името Жом. (Според обичая, изоставените деца без документ за самоличност получават само кръщелно име.)

Подписано: Абат Дъоблан

Към този документ беше прикрепен друг.

Признание: 1799 година, 3-и април.

Гражданката Емануела Югон призна, че е майка на подхвърленото момче Жом Ланот, родено в голям грях. Баща е нейният собствен баща, Жак Льо Нотр, починал преди един месец. Нека душата му да почива в мир.

Това беше удивително.

Той прегледа целия куп с книжа, който беше резултат от нейните изследвания и от който можеше да ти се замае главата.

Справките, датирането на всеки документ, оформянето на схемата, всичко това в известен смисъл беше едно произведение на изкуството. Не можеше да проумее как един-единствен човек е успял да свърши всичко това.

— Сигурно ти е отнело години.

— Имам си в запас един-два трика, които ми помагат да намирам по-бързо верния източник.

Той се загледа отново в схемата. Каква история!

Жакоб Льо Нотр (1682–1734), в брачен съюз с Фатима Улео Хариз, техен син Мишел Льо Нотр, роден в Мекнес, убит като наемен войник на страната на прусаците в битката при Росбах през царуването на Фридрих II.

— Какво е станало тук? Между Емануела Льо Нотр и Имакулада Алмарго? — попита той, сочейки празно място в схемата.

— Това е едно от нещата, които ми предстои да проверя, както и връзката между Жана Шапле и Мари Шапле дьо Ностредам.

Майкъл беше силно впечатлен.

— Зная, че Емануела Ла Нотр е дошла от селото Сен Обен ле Боа, близо до Дин, така че трябва да отида там, да проверя в регистъра на църквата и после в регистъра на общината. Колкото до връзката с Шапле, трябва да се отиде на най-различни места и да се извършат някои изследвания.

— Дин не е много далече. Можем да отидем и да се върнем за един ден — каза той с усмивка. — Очакваше ли да ти предложи?

— Очаквах.

— Добре, това е историята на моя род, така че е естествено да се ентузиазирам. Държах се на разстояние само заради всички онези свръхестествени нелепости.

— Обаче всичко това е част от свръхестествените нелепости, както се изразяваш ти.

— Заради връзката с Нострадамус ли? — попита той развеселен.

— Не само затова, но и заради пророческите сили, които си наследил от него.

— В живота си никога не съм предсказвал нищо.

— Нима? Помисли си, докато приготвя биберона на Емма. Помисли си как така лесно си станал толкова богат.

Тя го остави да разглежда схемата на родословното си дърво.

Майкъл чу стъпките ѝ надолу по стълбите, но не помръдна: стоеше и отначало гледаше схемата, после премести поглед към прозореца и върховете на дърветата навън.

През тези години, напук на несигурността и всички съмнения, които сковават инвеститорите, бизнесмените и икономистите, той бе предсказал правилно нарастването на производството, печалбите и

доходите на четири важни корпорации, които бяха на червено и беше предвидил два грандиозни банкрута, преди някой да заподозре тези финансови катастрофи. Клиентите, които му се бяха доверили, просперираха; нямаше представа какво е станало с онези, които бяха пренебрегнали съветите му.

Дали Мелани не намеква, че неговият делови усет, неговият нюх за благоприятно инвестиране идват от способностите му да предсказва? Считаше, че това се дължи на проучванията на пазарите и добрата информация. Разбира се, историята с Националната системна банка беше удивителна. Изглеждаше, че поема безумен риск, който обаче му донесе внушителна печалба — когато, като гръм от ясно небе, се намеси един пълен с пари арабин от Саудитска Арабия. Какво го накара да купи тези акции? Не видение, не предчувствие, но имената на замесените хора и компании стигнаха до него по необясним начин.

Също и картините, които купи.

За развлечение правеше дребни спекулации с произведения на съвременното изкуство. Всъщност, беше развил доста добър нюх към произведенията на художниците, преди те да станат модни. Раулк бе един от тях.

Когато Мелани се върна с Емма, нахранена и готова за сън, той все така разглеждаше схемата и четеше имената, датите, поясненията.

— Всъщност, ти нямаш никакво доказателство за връзката с Нострадамус, нали? — каза той. — Всичко това са предположения.

— Предположения, основаващи се на Сарините сънища, които имаха поразителни последствия.

— Какви сънища?

— Тя беше способна да опише така точно отделна сграда в някой град, която е видяла в сънищата си, че ние можехме да я нарисуваме, въпреки че никога в живота си не бе ходила там.

— В кой град?

— Уеймът. Твоята прапрабаба, Мариана Фейнхоуп, е била там на кратка почивка. Моята теория е, че спомените са наследствени, както чертите на лицето, така че ти, като баща на Сара и с едно поколение по-близо до миналото, трябва да можеш да си спомниш изцяло онова, което тя може да си спомни частично. Например, помниш ли свои сън или фантазия, видение, „спомен“, където има една сграда? Ти си пред

нея, тя ти се струва внушителна, малко плашеща и задържа вниманието ти.

— Не е ли висока и стара?

— Трябва да е такава, каквато по-скоро би нарекъл величествена — място, което чувстваш, че няма да можеш никога да напуснеш, ако попаднеш в него.

— Като затвор?

— Може би, но не става дума за игра на загадки — усмихна се тя. — Мисли само за сграда, която ти е направила впечатление, въпреки че може никога да не си бил там.

Той затвори очи, за да ѝ достави удоволствие и без видима причина, през ума му проблесна картина на ниска сива сграда — не много стара, на широка улица с чинари, по всяка вероятност във Франция; на два етажа, с дълга стена, на която имаше много малко прозорци, но с голяма външна порта. „Казарма?“ — Той се поколеба.

— Казвай каквото изниква в ума ти, бързо. Тайната се крие в това да не анализираш, да не мислиш — подкани го Мелани. — Не трябва да имаш задръжки, никой няма да ти се присмива.

— Добре, това което ми дойде наум, казвам ти го без гаранция, е дълга, ниска, приличаща на казарма сграда, във Франция. Мисля, че е във Франция, защото от двете страни на улицата има дървета. Чинари.

— По кое време на годината?

— През лятото. Сенките на листата играят по стената.

— Как влизаш вътре?

— Голяма порта, огромни врати, боядисан в зелено портал. Вътре има двор.

— Има ли някой наоколо?

— Хора в бяло. Има една медицинска сестра. Може да е болница.

Като се опитваше да прикрие усмивката си, Мелани стана и отвори едно от чекмеджетата на нощната масичка, извади касетофона и пхна в него касета, която взе от друго, пълно с касети чекмедже.

Натисна бутона за възпроизвеждане и се чу гласът на Сара, който звучеше много по-младежки, отколкото на предишния запис, който той бе слушал.

„Това е дълга сива стена с малки прозорчета и точно в средата има голяма порта със зелени врати, с огромни зелени врати и там стои войник в синя униформа с червени кантове от страни на

панталоните.“ — Тя замълча, после продължи. — „Има дървета, много дървета и една сестра с дълга пола и остри черни обувки. Има един мъж с бомбе, като на Едуард или като на Лотрек. Имам усещане за Тулуз-Лотрек, може би защото мъжът с бомбето е дребен и има бастун, обаче има и нещо друго, едно странно усещане... Чувствам, че времето ми е ограничено... Чувствам, че времето ми е ограничено от болестта.“

Той беше почувствал точно това — Лотрек и усещането, че времето е ограничено.

— Може да е Франция — продължи гласът на Сара. — Околностите на Париж... само че е твърде провинциално.

Мелани спря касетата.

— Сега — попита тя, — като гледаш по пътя, какво виждаш?

Той беше все още до дългата постройка. Погледна към пътя, виждаше го съвсем ясно.

— Широка улица, която води към площад — каза той. — Платното е калдъръмено, има една сграда с френското знаме и църква.

— Там някъде трябва да има магазин, можеш ли да прочетеш името му?

— Да. Карбиен, седлар. — И той спря. Как разбра това? В същност, не го виждаше, само го усещаше.

— Фантастично! — каза Мелани с младежки ентузиазъм и извади от кутията за документи една пощенска картичка.

Пред него стоеше това, което бе описал. Църквата, магазинът, дългата ниска постройка. Беше стара картичка на Военната болница в Тулон. Никога през живота си не бе чувал за нея.

— Твоят праядо е починал в тази болница и преди, да постъпи там е знаел, че ще стане така. Ти си наследил неговия страх от смъртта — каза Мелани.

— Хайде де! Моят праядо е починал в Йоркшир, капитан Джон Фийлд от Кримската война. — Тези неверни сведения го накараха да се засъмнява в прецизността на нейната схема.

— Човекът, който е починал в Йоркшир и когото цялото ви семейство счита за твой прапраядо, не ти е кръвен прапраядо. Бил е съпруг на прапрабаба ти, а това е нещо друго.

— Да не намекваш за незаконно раждане?

— Точно това имам предвид. В родословното ти дърво се е случвало не един, а пет или шест пъти. Така е в повечето родословни дървета.

— Значи, според теб, аз не съм роднина с Джон Фийлд?

— Само по брак.

— Какви доказателства имаш?

Тя отново отвори кутията и извади един куп документи.

— Това са копия на различни свидетелства за раждане, брачни договори и смъртни актове, свързани със семействата Фийлд и Марсел — обясни тя. — Ще видиш, че Мариана Фейнхоуп-Фийлд, е родила Сара Фийлд на 22-и юли 1855 година в Норталертън, Йоркшир, но през десетте месеца, които са предшествали раждането, Джон Фийлд е бил в Крим и е участвал в битката при Балаклава на 25-и октомври 1854 година. Следователно, Сара не може да бъде негова дъщеря. Истинският ѝ баща е Рене Марсел, френски моряк от Тулон, който случайно се е намирал в Уеймът през октомври 1854 година, когато Мариана е била там на почивка. За доказателство имам едно писмо на Рене Марсел, в което става дума за тяхната среща. А това — каза тя и му подаде един избледнял документ — е брачното свидетелство на Мариана Фейнхоуп и капитан Джон Фийлд, датирано 2-и юни 1855 година, само два месеца преди да се роди Сара.

— Защо се е оженил за нея?

— Те са били сгодени отдавна, преди той да замине за Крим и ако истината е станела известна, това е щяло да опетни името на семейството. Така че сигурно са презирали Мариана, която отгоре на всичко е била и испанка.

— Излиза, че прапрадядо ми е французин?

— Френски моряк. Можеш ли да си представиш срама, само четиридесет години след Ватерло? За да потулят скандала, Фийлдови сигурно са били готови да платят, на когото и да е.

Майкъл отново погледна схемата. Прапрабаба Мариана зачева от френски моряк; последицата от това, прабаба Сара, зачева от един умопобъркан ирландец и резултатът от това е неговия любим луд дядо Майкъл Д'Артсон.

— Как, по дяволите, си изровила?

— Преди всичко с изследователско работа.

— Но да отидеш от Йоркшир до Тулон...

— Когато съществуват, писмата обясняват всичко.

Тя му подаде едно писмо от Крим, датирано 2-и ноември 1854 година, в което ставаше дума за прочутата битка.

— Можеш ли да си представиш? Младата Мариана, която скучае в Уеймът, докато нейният бъдещ съпруг е на бойното поле, на хиляди мили от нея, се запознава с елегантен млад французин, сигурно е говорела френски, тяхната буйна средиземноморска кръв закипява...!

— Представям си го. Не мислех, че през ума ти могат да минават такива мисли.

— Умът ми е способен на всичко.

Погледът, който му хвърли, бе изненадващо безсрамен и той изведнъж осъзна, че се намира в нейната спалня.

— Още духове в чекмеджето?

— Намират се. Но колкото се отива по-назад в миналото, толкова по-малък интерес представляват. Нравите не са били толкова строги, сексът не се е считал за толкова безнравствен.

— От какво е починал този знатен моряк от Тулон?

— Знатният моряк от Тулон е починал от сифилис.

— И за това ли имаш документ?

— И да не повярваш — тя извади смъртния му акт от металната кутия.

— Това наследява ли се заедно с наследствените спомени? — попита я той усмихнато.

— Медицината може да лекува физическите болести — отвърна тя, прибирайки документите, — страхът е друго нещо.

— Какви страхове е наследила Сара от мен?

— Не зная. Може би те ще дойдат по-късно и ти ще ги предадеш на сина си.

— Какъв син?

— Все още си млад, може би ще имаш син.

Това не беше невъзможно, доста често бе мечтал да има син, но с Норма...

— Как можеш да говориш такива неща? — възрази той все пак. Не искаше да си признае, че вярва, макар и малко във внушеното от нея. — Как си могла да съставиш схемата така, че да ме изкараш потомък на... едно от най-известните имена в историята?

— Изучи родословното си дърво и сам ще се увериш, че всичко е съвсем правдоподобно. Ти си не само потомък на Нострадамус, но си наследил и силите му на ясновидец.

— Защо си толкова сигурна?

— Това е ваша наследствена черта.

— Родителите ми не бяха ясновидци.

— Сигурен ли си?

— Е, поне никога не са споменавали.

— Възможно е да не са го знаели. Повечето хора нямат представа на какво са способни. Ежедневно ни минават хиляди мисли, ние си представяме много неща и ако тези фантазии се отделят, анализират и поставят в съответния гнезда, те често довеждат до нещо. Ние имаме пластове от спомени, не само лично наши, но и на родителите, прародителите и предците. „Deja vu“, например, може да бъде предвиждане, но може да се окаже и оставен като наследство спомен. Даден цвят или аромат, който те кара да се чувстваш добре или зле, може да няма връзка със собствените ти преживявания, а с нещо изпитано от родителите или предците ти. Кой е любимия ти цвят? — внезапно го попита тя.

— Не зная.

— Разбира се, че знаеш. Това не е банален въпрос, обикновени малки неща, които всеки осъзнава сам за себе си. Кой е любимия ти цвят? — запита повторно тя.

— Предполагам... Зависи за какво. За стая, кола, чети за зъби, вратовръзка?

— Ако трябва да живееш цяла година в една стая.

— Синя, защото ме успокоява.

— За тебе е разтоварващо, за други е студен цвят. Моят цвят е нюанс на зеленото — тревисто зелено. Не знаех защо, докато не отидох на гости в къщата на роднините във Вирджиния. Когато колата зави към долината, където живеят баба и дядо, веднага се почувствах у дома. Знаех цветовете и отсенките на един специфичен нюанс на зеленото, които покрива хълма срещу тяхната къща, но никога преди това не съм била там.

— Може би обичам синьото, защото съм гледал небето от бебешката си количка — заяде се той.

Решителният ѝ и търпелив поглед го накара да съжали за казаното.

— Ти си много особен човек — каза тя, — и ако работиш върху себе си, можеш да станеш много силен.

ГЛАВА ПЕТА

— Още си млад, може би ще имаш син. Ти си много особен човек, а можеш да станеш и много силен.

Тя бе казала това искрено, като един факт.

По време на вечерята той запита Мелани.

— Какво става с пътуването до Дин и Сент Обен ле Боа за твоето издирване?

— Наистина ли искаш да отидем?

— Защо не?

— Какво ще правим с Емма?

— Можем да я вземем с нас. Ще я сложим в преносимото й кошче на задната седалка.

— И ще си направим пикник!

— Не. Когато пътувам, едно от любимите ми удоволствия е да се храня в ресторант, особено във Франция.

— Тогава защо не си дебел? — попита тя.

— Такъв съм, но умело го прикривам.

Тя се усмихна, близостта между тях растеше.

— Утре сутринта започваме — каза той. — Напускаме къщата, заключваме вратата и палим колата. Не е пътуване от първостепенна важност, така че ако се забавим, ще преспим в хотел.

— Тогава най-добре ще бъде да взема храна за Емма за двадесет и четири часа напред.

Известно време те се хранеха в пълно мълчание. След това Мелани събра празните чинии, занесе ги в кухнята и се върна с плодовете.

— Искам да те попитам за определени спомени, които може би имаш. Свързано е с това, което искам да разбера в Сент Обен и може да ни спести много време.

— Разбира се. Кажете какво трябва да направя?

— Само да се отпуснеш и да говориш.

— Искаш ли да се качим горе?

— Да, разбира се.

Те се качиха на асансьора, като спряха на втория етаж, Мелани трябваше да вземе магнетофона и кутията с документи.

— Колко са сънищата, които се повтарят най-често при теб? — попита тя, след като той се настани в ъгъла на канапето с чаша бренди в ръка.

— Два, три...

— Два или три?

— Три — уточни той.

— За какво се отнасят, накратко?

Майкъл неохотно въздъхна, но нямаше за какво да мисли дълго — много добре си ги спомняше, често ги сънуваше, може би щеше да изпита облекчение, като ги разкаже някому.

— Единият е за канибализъм, доста ужасяващ. Получавам страшни болки от глад, това винаги се случва под средновековни арки, под някакви сводове; има стотици хора — бедни, парцаливи, гладни — и виждам едно голо бебе, което мисля за умряло, да отваря ужасено очи, сякаш го пускат в котел с вряща вода. Имам ужасното чувство за вина, че допускам това да се случи, после ми предлагат крачето на детето — бяло, влажно, като желе. Това е отвратително.

Той вдигна поглед. Седнала с кръстосани крака, Мелани слушаше внимателно и пиеше тоник. Можеше да мине за гуру-психиатър.

— Другият сън се отнася до кастрирането на един мъж. Третият, предполагам, е от войната през 1914 година. Затрупан съм с купчина пръст в един окоп.

— Не трябва да се учудваш на това, което ще ти кажа — проговори след малко Мелани. — Не очаквам да ми повярваш веднага, но впоследствие ще разбереш, че моята теория за наследяване на спомените е доста необичайна. Трите сънища, за които ми спомена току-що, са същите, които се повтаряха и при Сара и това не са сънища, а оставени в наследство спомени. — Говореше като познавач, който само излага нещата, без да се опитва да прави впечатление. — Канибалският сън, който й се явяваше най-често, може би е случка, преживяна по време на обсада. Кастрацията, последвала насилственото съвкупление между млада арабка и един мъж е нещо

необичайно, защото е наследено по майчина и бащина линия; ние го отнесохме приблизително към осемнадесети век, времето на деспота Мула Исмаил, който е построил град Мекнес в Мароко.

Тя приличаше на фокусник, който вади изненади от шапката си.

— Най-много ме интересува споменът за заровения под пръстта. Не мога да определя датата му. — Тя се наведе и включи касетофона, като насочи микрофона към него. Самото присъствие на апарата го притесняваше, не харесваше звученето на собствения си глас, а да говори в микрофона за собствените си сънища му беше дори още по-неприятно.

Покашля се леко, реши да запали цигара и го направи съзнавайки, че лентата се върти. Мелани чакаше търпеливо, сякаш знаеше какво преживява и защо не може да започне да говори веднага.

Дръпна от цигарата, изпусна дим, който се понесе на вълни към касетофона. Наблюдавайки как сивата мъгла го обгръща, той се запита дали димът няма да развали звука, после отново се изкашля.

Затвори очи и се опита да си припомни ясно съня. След това пак ги отвори и я погледна.

— Как го искаш — в сегашно или в минало време?

— Няма никакво значение. Опитай в сегашно, сякаш го преживяваш отново.

— Ще започна от момента, в който изпитвам ужас и ще се опитам да се върна назад. Задавай ми въпроси, мисля че това ще ми помогне... Ужасът, после краят... последван от взрив, но не със силен звук, а приглушен, като бомба — която се взривява под земята, и една огромна, смазваща покривка от кал се издига от земята и се стоварва върху мен. Тя е тежка и влажна и известно време се боря, усещайки вкуса ѝ в устата си — вкус на земя. Той не е отвратителен, но аз зная отнякъде, че не е безопасен... че е отровен... и се опитвам да изплюя, но когато разтварям устните си... в устата ми влиза още земя и за част от секундата разбирам, че ще се задуша. Опитвам се да вдишам през ноздрите си, но не мога, още земя навлиза през носа в гърлото ми, започвам да се давя, защото пръстта ме е обвила отвсякъде. Тогава разбирам, че това е краят. Това е. Заровен съм жив, близо до мен е експлодирала мина, не съм разкъсан на парчета, тялото ми е цяло, но ще бъда погребан жив. Мисля, че е глупаво, едновременно съм благодарен, че не съм осакатен и не мога да повярвам, че ще стане по

такъв начин, след като толкова години съм вярвал, че това ще стане с щит или байонет... и тогава се вцепенявам от мисълта за следващото вдишване, което няма да ми се удаде да направя, защото зная със сигурност, че съм вдишал за последен път. Опитвам се да поема въздух — трябва, а не мога, поглъщам пръст, после издишвам силно... и това помага. Вдишвам през устата, знаейки, че вдишвам собствения си въздух. Отново издишвам, усещам, че ръцете ми могат да се движат — трудно, защото са притиснати плътно до тялото ми, но все пак могат, — повдигам лявата и отстранявам пръстта от устата си, отварям очи и виждам дневна светлина, осъзнавам, че все още не е настъпил краят. Отново съм оцелял, плюя калта, издухвам си носа... давя се... дробовете ме болят, но мога да дишам. Това е истинската болка. Да живееш, е болезнено, дъхът на живота е болезнен...

Той спря да говори и загаси недопушената цигара. Усещаше болката в дробовете, както я беше усещал много пъти преди.

— Какво виждаш сега? — попита Мелани.

Майкъл продължаваше да седи със затворени очи, съвсем отпуснат, облегат удобно назад и се наслаждаваш на звука на въпроса, който тя му зададе.

— Колелото на едно оръдие.

— Върху него ли си или под него?

— Гледам нагоре към него, лежа на земята. Аз съм под него и оръдието всъщност е преобърнато наопаки. То представлява 12-фунтов Грибовал — чу се да казва той после се надигна и се вгледа в Мелани. — Как, но дяволите, е възможно да го знам?

— Сигурно е твоето оръдие, ти си артилерист. Продължавай... какъв е цветът на униформата ти?

— Каки.

— Сигурен ли си?

Отново затвори очи и видя ръката и ръкава си. Ръкавът не беше каки, беше зелен. Куртката му беше зелена, покрита с кал и затова изглеждаше сиво-кафява.

— Зелена е — каза той. — Аз съм сержант от артилерията и ние се бием с австрийците.

Внезапно всичко се проясни. Знаеше всичко, можеше да излее изобилие от знания. Затвори очи и се помоли Мелани да не го прекъсне.

— Аз съм на двадесет и пет години. Постъпил съм в армията на Наполеон и се бием с австрийците при Дунав. Дълги дни сме се подготвяли за тази битка. Ние сме толкова силни, толкова добре екипирани, че сме сигурни в победата. Единствените ни страхове са, че няма да успеем да убием толкова много врагове, колкото взвода, с който си съперничим и само това има значение за мен, както и желанието да зарадвам командира си и да съм на почит сред войниците. Току-що са ме повишили в звание и съм високо ценен, доста е странно — каза той, без да може да проумее какво става с него. — Сега съм и ужасно изплашен, че съм загубил крака си. Цялата ми дясна страна е вдървена и усещам, че дясната ми ръка лепне. Поглеждам към нея, тя е червена от собствената ми кръв, не мога да помръдна... и сега Пиеро... моят приятел Пиеро...

Съвсем необяснимо усети, че му прилошава. Опита се да отвори очи, но му се догади.

Накрая погледна нагоре и видя, че Мелани бърше челото му с една влажна кърпа, която бе взела от банята и притиска чаша с вода до устните му.

— Прилоша ти. Предполагам, че твоите войници са отместили оръдието от крака ти и болката е била твърде силна. — Тя се усмихна. Не му се присмиваше, беше много сериозна.

— Но това е нелепо — каза той, като се поизправи в канапето. Никога досега не му беше прилошавало и все пак помнеше ясно болката, която бе изпитал току-що.

— Ти имаш невероятни спомени. Сара сънуваше същия сън, но никога не можа да отиде по-далече от борбата с пръстта. Винаги сме мислили, че мъжът е умрял тогава, но сигурно не е така, защото иначе споменът нямаше да бъде предаден по наследство. Сега трябва да определим времето и мястото на този спомен и да разберем значението му.

Тя излезе от стаята, за да вземе схемата.

Той остана сам, изпотен и силно учуден, че е могъл да съживи нещо, което се е случило толкова отдавна.

Докато тя се върне, той отпи глътка вода, остави чашата и избърса лицето си. Все още не искаше да си признае, че вярва и не искаше да се разбере, че е страдал по време на преживяното.

— Жом Ланот — каза тя — е живял по времето на Наполеоновите войни. Ти спомена за австрийците и Дунав. Това може да е битката при Ваграм през 1809 година.

Тя седна на канапето до него и посочи празното място в схемата. Една линия водеше от това място до Имакулада Алмарго и нейната дъщеря Мариана Фейнхоуп, родена в Малага през 1829 година.

— Как направи тази връзка?

— Работейки назад от прадядо ти и прабаба ти. Няма сто процентова сигурност, но името Ланот съвпада. Ако можем да свържем Ланот с Имакулада Алмарго, всичко си идва на мястото. Ако е бил войник от армията на Наполеон, може и да е ходил в Испания. Кога се е състояла битката при Саламанка?

— 1811-а, 1812-а? — предположи той, но не беше сигурен.

— Може и да съвпадне.

По груби сметки според картата, пътят до Сент Обен ле Боа изглеждаше на не повече от три часа шофиране. Ако тръгнеха в десет часа, спокойно можеха да обядват там.

Сутринта бе ясна и слънчева, с капки роса по листата и Майкъл откри, че много повече му харесва да закусва с кафе и препечена филия в кухнята с Мелани, отколкото сам в леглото. Тя беше станала по-рано, бе нахранила Емма и я беше сложила в кошчето. Той слезе по халат. Те бяха едно семейство. Също като Норма, той самият и Сара, когато беше по-млад, само че сега бе по-разхлабен. Без съмнение беше увлечен по Мелани, но идеята да живее с нея постоянно му се виждаше абсурдна.

Те свършиха със закуската, той изми чашата и чинията си и се качи да се приготви.

Трябваше да признае, че се бе заразил от ентусиазма на Мелани. Докато се бръснеше, шумът от самобръсначката го върна към действителността, а отражението на собственото му лице в огледалото показваше, че не се е променил физически. И все пак тези необикновени спомени бяха факт, но в никакъв случай не го плашеха. Не бяха особено загадъчни и, разбира се, не бяха призрачни. „Възпоминанията“ бяха като четене на увлекателна историческа книга. Нима не беше невероятно да си способен да преживееш отново живота на другите? Искаше му се да опита пак.

Мелани положи внимателно гукащата Емма на задната седалка, сложи до нея една пълна с документи чанта и магнетофона си.

Потеглиха към Грас. След известно време спряха да пият кафе в Кастелан.

— Какво точно ще правим, когато пристигнем в Сент Обен? — попита той.

— Ще търсим сведения за семейство Ланот в пощата, жандармерията и кметството. Ако там не намерим нищо, ще отидем в църквата и ще поискаме от свещеника в брачния регистър. Да се надяваме, че той е стар и може да си спомни имената. Неизбежно едно нещо води към друго и винаги се намира някой, който познава някой друг, който пък от своя страна знае повече.

— Хората не се ли учудват, че издирваш сведения за миналото на семействата им?

— Зависи. Пред властите винаги доказвам, че съм професионална изследователка, пък и едно младо момиче винаги може да се справи с упорити възрастни мъже. На други заявявам, че пиша историческа книга. На всеки му се иска да види името си отпечатано.

— Ще тръгваме ли?

Те се върнаха в топлата кола, провериха дали Емма спи дълбоко, стигнаха до Дин и завиха по един второстепенен път.

По обяд стигнаха Сент Обен ле Боа и Майкъл спря под дърветата на главния площад, за да може Мелани да нахрани Емма, която се бе събудила и даваше признаци на глад.

Неизбежната игра на топка беше в разгара си, децата от селото се връщаха с колелетата си от училище, държейки в ръка по една франзела, работниците от местните фабрики се прибираха от работа на мотопеди. Ароматът, който се разнасяше от всяка къща, обещаваще вкусен обяд и той усети глад.

Мелани забеляза едно малко кафене, обаче той имаше предвид съвсем друго нещо, затова излезе от колата, пресече улицата и попита един пълен и цъфтящ мъж къде би му препоръчал да обядва.

— *Chez Auguste, a la sortie de la ville.*

Той подкара бавно натам и установи, че „При Огюст“ е един доста очарователен малък ресторант с тераса отвън на паважа, оградена с храсти и покрита с червен платнен навес.

Не би могъл и да мисли за нещо по-хубаво.

Паркира колата така, че да могат да чуят Емма от ресторанта и избра една ъглова маса навън.

Поръча си бейонска шунка и едно местно провансалско ястие. Мелани се затрудни в избора си и го помоли да поръча нещо и за нея. Той ѝ поръча същото заедно с бутилка местно червено вино.

Докато сервитьорът вземаше поръчката, Майкъл забеляза, че тя се взира малко неспокойно през улицата.

Проследи погледа ѝ до една редица от магазини — месарница, магазин за електроматериали, бутик, — но не видя нищо интересно.

— Името на месарницата — каза тя.

Той погледна.

CHARCUTERIE LANOTTE

— Доста необикновено съвпадение — отбеляза той.

— В такива случаи обикновено се опитвам да намеря някакво друго обяснение.

Тя отново устреми поглед към отсрещната страна на улицата и го накара да направи същото. През страничния вход влизаше същият мъж, когото той бе попитал за ресторанта.

— Това съвпадение ли е? — попита тя.

— Той е просто дядото на месаря — отвърна Майкъл.

— Все пак се чудя, защо попадна точно на него?

— Защото е дебел и цъфтящ.

Мелани почти успя да му развали обяда с явното си нетърпение, но се опитваше да го прикрие с всички сили и Майкъл оцени усилията ѝ. Без особена причина, тя отиде два пъти до колата, за да види дали Емма спи спокойно и веднъж погледна часовника си.

— Магазините отварят в два часа — каза той в отговор на жеста ѝ и тя се извини за невъздържаността си.

— Разкажи ми нещо за твоето семейство.

— Какво точно те интересува? — попита тя.

— Всичко. Братя, сестри, майка, баща.

— Аз съм сираче и единствено дете. Родителите ми загинаха при самолетна катастрофа през 1965 година.

Той за малко не я попита дали това е било предсказано, но реши — по-добре да не го прави.

— Баща ми беше фермер и за пръв път летеше със самолет. Те идваха в Ню Йорк, за да ме видят.

— Извинявай — каза той. Това никак не вървеше с приятното червено вино и възхитителното сирене. — Ти какво правеше в Ню Йорк?

— Работех в главния справочен отдел на Манхатънската библиотека.

— Кога отиде в Англия?

— Скоро след това. Искях да се махна и намерих вакантно място чрез един човек, който работеше в Английското посолство.

Той забеляза с крайчеца на окото си, че отварят месарницата отсреща. Не каза нищо, но веднага поръча кафе и поиска сметката. Когато месарят отвори вратата и излезе с дълга кука в ръка да дръпне железните кепенци, тя не можа да се въздържи да не се усмихне и да не погледне през рамото си.

— Искаш ли кафе? — попита Майкъл.

— Да, с мляко.

През целия обяд тя почти не яде, хапна малко шунка и си играеше с говеждото. Може би беше вегетарианка.

— Не обичаш ли да ядеш месо?

— Понякога ям. Не го харесвам много.

— А риба?

— Предпочитам я пред месото. Наистина не обичам да ям животни, вижда ми се жестоко.

— Тогава ме мислиш за ужасен канибал, нали?

— Не. Всеки с вкуса си. Мисля, че не съм възпитана в голямо чревоугодничество. Въпреки че мама правеше много вкусен заешки пай...

За първи път я виждаше натъжена.

— Не си се омъжвала, нали? — попита той. Това беше въведение към следващия въпрос и той с изненада откри, че тя се изчерви.

— Не!

— Приятели?

— Не в смисъла, който влагаш.

— Какъв смисъл влагам?

— Дали спя с някое момче.

Тя стана, взе чантата си и даде да се разбере, че отива до тоалетната.

Майкъл плати сметката, надигна се и отиде до колата, за да види дали внучката му още спи. Малката главичка с вълниста златиста коса се подаваше над одеялцето, очите бяха плътно затворени; малкото личице излъчваше съвършено спокойствие.

Нямаше представа какви точно чувства изпитва към детето. Тя все още не му принадлежеше, поне докато не започнеше да му се усмихва и да го познава. Напомняше не толкова Сара, колкото собствения му баща. Както и да е, засега тя беше детето на Мелани, която отговаряше за нейното хранене и сменянето на пелените.

Мелани дойде при него и погледна през прозореца на колата.

— Тя е добре. Ще спи до към четири часа.

Хвана я под ръка, те пресякоха улицата и тръгнаха месарницата. Беше толкова възбудена, сякаш е ученичка, която водят в козметичен салон.

— Може ли ти да говориш, моят френски не е много добър? — помоли тя.

— Какво искаш да попитам?

— От колко време живеят тук и на колко години е най-старият член на семейството.

— Ланот сигурно е местна фамилия, разбираш ли, тук може да има стотици Ланотовци.

— Все пак, нека да проверим.

В отделението за прясно месо на магазина млад мустакат мъж, облечен с бял жакет и месарска престилка върху него, точеше нож. Зад щанда седеше жена, която можеше да му бъде майка.

Майкъл премина през доста неуверено встъпление, че превежда на Мелани, която е изследователка на родословни дървета и се опитва да проследи една семейна връзка до началото на века. Той се интересуваше дали в селото или околността е останал някой възрастен член на семейството, който може да им помогне.

Жената зад щанда плесна с ръце от удивление. Майката на съпруга ѝ, нейната свекърва, щяла да бъде очарована; тя събирала от

години всичко за семейството и точно предишната вечер разправяла надълго и нашироко колко много може да струва една такава историческа книга. Тя винаги четяла книги. Баща ѝ, както може да се очаква, бил учител и тя придобила от него това влечение.

Той преведе всичко това на Мелани, която се усмихна на жената, без да показва признаци на учудване.

Младият месар спря да точи ножа си и изгледа продължително Мелани, която му отвърна със същото. Те бяха приблизително на една и съща възраст и Майкъл с изненада почувства, че се дразни. Дали това не беше собственическо чувство?

Сега жената пишеше адреса и обясняваше как да стигнат до свекърва ѝ. Живеела в семейната ферма, на около пет километра от Сент Обен по шосето за Систрон-Маноск. Един път водел точно до фермата, щели да я видят от шосето — дълга ниска и много стара черна плевня. Къщата била зад нея.

След куп взаимни благодарности си стиснаха ръцете и си тръгнаха.

Той следваше обясненията на жената. Излезе с колата от селото и зави надясно по второто отклонение след кръстовището, през моста по шосето с тополи. Наистина тя беше там, на края на един път — дълга, ниска и черна плевня с провиснал керемиден покрив.

Зави по пътя и се задруса към фермата. Овощни градини от двете страни, крави, неизбежното зло куче, миризма на прасета. Способно семейство, те сигурно сами отглеждат добитъка за месо, колят го и правят салами.

Той спря колата зад някакъв ръждясал трактор и двамата слязоха от нея. Емма спеше дълбоко, безшумно и без да мърда. Това го разтревожи.

— Дали е добре? Защо не помръдва?

Мелани се наведе над нея и сложи пръстите си до малкото носле и уста.

— Диша.

Къщата ги разочарова — беше съвременна. Мелани явно бе разочарована, вероятно защото съвременните неща подсказваха, че старите са били унищожени. Това го раздражни, съвременната

едноетажна вила беше съвсем неестетична, а той очакваше поне във Франция всичко да е приятно за окото.

Къщата имаше грозен червен покрив и сиви каменни стени с алуминиеви рамки на прозорците, нещо му подсказваше, че вътре ще намери ярки тапети и паяци от ковано желязо, донесени от някое летуване в Коста Брава. Телевизионната антена на върха обещаваще, че ще претърпят пълен неуспех.

Но не позна.

Мадам Жул Ланот беше висока, със златисторуса коса; носеше рокля на бели и сини точки и бели обувки с високи токове. Шестдесет, шестдесет и пет годишна, тя нямаше вид да е част от фермата, но със сигурност беше част от къщата.

Тя посрещна двамата с лъчезарна усмивка, сякаш веднага ги беше познала и това ги смути. Като че ли знаеше, че ще дойдат.

— *Ma belle fille ma telephone. Vous faites des recherches historiques, n'est-ce pas?* — Снаха ѝ се беше обадила по телефона и това обясняваше всичко.

Те влязоха вътре и бяха обгърнати от аромата на лавандулов спрей, който изглежда тя току-що бе използвала.

Беше ясно, че като вдовица е наследила пари и с тях е построила къщата, където да изживее живота, за който е мечтала. Изобщо не личеше, че жената разбира от история, но тя ги покани в малкия си кабинет, където стените бяха отрупани с портретите на всички крале и кралици на Франция.

Мадам Ланот се разприказва за това и онова, отвори едно от чекмеджетата на бюрото и извади мукавена кутия.

— *Voici tous les documents de ma famille, qui retournent jusqu'a-u dix-huitieme siecle.* — Семейните документи стигаха назад чак до осемнадесети век.

Тя подаде кутията на Мелани, която я постави на масата и я отвори.

При миризмата на стари листове хартия очите ѝ се разшириха. Тя прехвърли набързо различните снимки и писма, сякаш знаеше какво точно търси и извади изписано със старинен шрифт писмо.

Мадам Ланот обясни съдържанието му и той го преведе на Мелани.

— Както изглежда, нейната пра-пра-леля е получила писмото от един приятел на някой си Жом Ланот, ефрейтор в армията на Наполеон... — За момент той замълча, осъзнавайки какво казва. — Написано е в Тавира, Португалия, през 1813 година.

— Португалия? Можеш ли да ми прочетеш какво е написано в него?

Тя подаде писмото на Майкъл и той веднага разбра, че ще му бъде трудно да се справи с превода от старофренски и с разчитането на шрифта.

— Имам копие на текста напечатано на машина — каза мадам Ланот.

Тя прегледа щателно книгата и намери напечатания препис. Той беше много по-лесен за четене и в скоби бяха добавени съвременните значения на старофренските думи.

Мадам Ланот ги попита дали ще пийнат нещо — кафе, ликьор — и Майкъл се съгласи на един малък коняк, а Мелани пожела чаша минерална вода. Той седна и прочете писмото, след което го преведе бавно.

Скъпа Лельо,

Слава Богу, жив съм и съм добре, след три години на изпитания и ежедневно общуване със смъртта през всичкото това време.

Трябва вече да си чула, че на полуострова претърпяхме поражение от испанците и англичаните при Саламанка.

Оттогава нещата се обърнаха зле за нас.

С Жом и Баро се спасихме от плен и побягнахме на юг. Докато не стигнахме до горещата Андалусия, се чувствахме в безопасност, защото хората не знаеха за войната. Намерихме подслон при едно семейство цигани, които бяха по християнски добросърдечни и вярваха в Дева Мария. Но близо до Гранада бяхме безмилостно нападнати от местната войска и Жом, който загуби крака си по време на нашето бягство, беше убит.

Аз взех златната верижка, която носеше на врата си, когато умираше; беше му я подарил един от циганите. Моля те, кажи на сестра му, че е за нея и че ще ѝ я донеса. Той имаше също така и един златен кръст, с който го погребях. Баро и аз, му направихме християнско погребение в една малка горичка до гробището на село Хуелар близо до Алама и отбелязахме гроба му с дървен кръст.

Чакам някой търговски кораб, който да пътува за Марсилия и ще бъда при вас след три месеца.

Надявам се, че и Баро, с когото се разделихме в Кадис, ще се завърне скоро у дома.

Да те пази Бог. Твой любящ те племенник:

Пиеро.

Мелани слушаше внимателно и имаше доволен вид; когато Майкъл свърши с четенето, отвори чантата си и за негово учудване извади оттам малък кожен калъф. Беше скъп японски миниатюрен фотоапарат с вградена светкавица. Тя положи на пода оригиналното писмо и напечатаното на машина копие, надвеси се над тях и направи няколко снимки.

Беше се екипирала добре, като промишлен шпионин.

Следващия час прекараха в размяна на любезности с мадам Ланот, която зададе на Мелани много въпроси за изследователската ѝ работа и колко струва издирването на прародителите. Тогава на Майкъл му дойде наум, че по един или друг начин, чрез преплетените линии на родовите клонове е роднина с тази жена. Но не беше уверен, че това му харесва.

Когато се сбогуваха на прага на къщата, Мелани попита дали е възможно да разгледат фермата, защото се интересува от стари постройки. Жената отговори, че са свободни да правят каквото пожелаят, че плевнята е дори по-стара от писмото на Пиеро и несъмнено младият мъж, който е бил убит в Испания, е работил в нея. Тя се извини малко надменно, че не може да ги придружи и каза, че кракът ѝ никога не е стъпвал там — в едно толкова смрадливо и мръсно място. Майкъл си помисли, че това е крайно неблагоприятно от

нейна страна, след като състоянието ѝ е дошло от бутовете и каранцията на прасетата, които са отглеждани в нея. Плевнята беше действително стара и масивна, а атмосферата вътре — тиха и спокойна като в катедрала. През дупките на покрива се процеждаха слънчеви лъчи и Мелани застана точно в средата на един от тях, осветена като ангел със златиста коса.

— Тук има нещо от значение за нас — каза тя, като се оглеждаше.

— Какво имаш предвид?

— Скрито е тук вътре, трябва да означава нещо за теб.

— За мен?

— Да. Каквото и да е то, Майкъл, остави мозъка ти да те отнесе, накъдето пожелае. Както казва старата поговорка, остави краката сами да те водят. Ти се потискаш, стигнал си донякъде, но отказваш да продължиш.

Той погледна към нея и с учудване видя, че тя е със затворени очи. Гласът ѝ се беше променил малко и станал по-властен и по-плътен.

— Добре ли си? — попита.

— Само върви, Майкъл. Остави се да вървиш. Не се безпокой за мен, всичко е много важно. — Тя стоеше неподвижно, с плътно затворени очи, сякаш се опитваше да изпадне в транс.

— Отиди, където ти се иска да отидеш, Майкъл, не се колебай, може би желаш да излезеш оттук, тогава тръгни... — настояваше тя.

Той се поколеба, мислеше да излезе оттам, откъдето влязоха, но вместо това направи така, както му беше предложила Мелани и се насочи към малката врата в другия край, която възбуди любопитството му.

Когато се отдалечи от Мелани, се почувства по-свободен, обхвана го настойчиво желание да излезе от плевнята през далечната вратичка и ускори крачките си. Тя беше светлината и надеждата за синьо небе и чист въздух. И имаше усещането, че е затворен тук, мъчеше го клаустрофобия, въпреки че беше трудно за разбиране в толкова голямо пространство.

Стигна до вратата и откри, че тя не води на никъде или във всеки случай не навън. Водеше към стара кочина, без покрив, небето се виждаше и бе светло. Беше една пристройка към плевнята, пълна със

стари дърва за горене и захвърлени от години земеделски инструменти; стари лопати, коси, плуг, колела от каруца. Някои от формите възбуждаха любопитството. Парче дърво, вероятно лицева страна на врата, бе доста красиво резбовано и, след като посегна да го докосне, имаше необикновеното чувство, че трябва да натисне дъската надолу, да я натисне внимателно и той го направи. Тя се отмести, плъзна се надолу и зад нея се показа нещо като прав прът, може би като дръжка на гребло, но по-дебело.

— Това е! — извика Мелани зад него. — Това е!

Той се обърна с лице към нея. Беше преbledняла, а очите ѝ не се отместваха от находката.

— Какво е това?

— Изнеси го навън.

— Кое, това? — Той хвана дръжката на греблото, дръпна я и разбра, че въобще не е гребло; малка напречна пръчка съединяваше две дървени дръжки — доста изхабени, изгладени, сякаш са били употребявани дълги години. Това беше патерица.

Хвана здраво, за да я извади, сърцето му заби силно и изведнъж му стана ясно какво е намерил. Патерицата на Жом Ланот? Невъзможно.

— Неговата е, нали? — каза Мелани. — Просто я дръж, затвори очи и ми кажи какво чувстваш, какво виждаш и какво усещаш.

Той се огледа, за да се увери, че наоколо няма никой и затвори очи. Тогава една мъчителна болка преряза горната част на десния му крак над коляното и изпъшка. Отвори очи, очаквайки че Мелани е полудяла и размахва нож, или коса към него, но тя стоеше на известно разстояние и кракът му беше непокътнат.

— Господи! — промълви той и изпусна патерицата.

— Какво? Какво стана?

— Почувствах страшна болка в крака.

— Майкъл, ти имаш такива способности на медиум, че сигурно можеш да предсказваш земетресения. Вдигни я отново.

— В никакъв случай, ако пак ще ме заболи както преди, благодаря.

— Хайде, само я хвани, може да ни заведе до... — тя замълча.

— Да ни заведе до какво?

— Да ни заведе до него.

— До него? Той е в Испания, погребан в някакво далечно андалуско село!

— Точно така. Вземи я отново, хвани ме за ръка. Аз ще поема болката.

— Какво имаш пред вид?

— Моля те, Майкъл, направи го!

Наведе се, вдигна патерицата и едновременно с това хвана ръката ѝ. Нейното ръкостискане беше невероятно силно. Не като на крехко момиче, а като менгеме и за негово учудване патерицата се раздвижи, започна да се тресе, Мелани също, а той беше притиснат между тях. Гледаше Мелани, очите ѝ бяха затворени, тя стискаше зъби, а патерицата се тресеше и изглеждаше като хваната между два електрода. Той я изпусна.

Тя въздъхна дълбоко, отвори очи, изтри челото си и му се усмихна.

— Боже Господи, колко много сила има у нас, ние можем да завладеем света! Осъзнаваш ли каква сила имаме?

— Не — отвърна.

— О, Майкъл, ти нямаш понятие за нашите човешки възможности. Нямаш представа какво можем да направим. Не разбираш ли, че психическото въздействие е нещо нормално и ние не вярваме в него, само защото е било потискано толкова дълго време. От поколения нашите мозъци са програмирани да мислят, че е невъзможно. Но то е възможно.

— Кое е възможно?

— Да погледнеш в бъдещето, да погледнеш в миналото. Нашите способности за ясновидство, за отдалечено виждане, за получаване на ясни картини за бъдещи събития, предусещане, за екстрасензорно възприятие са безгранични. Какво мислиш, че правиш в този момент?

Той сви рамене.

— Ти имаш способности, каквито навярно никое друго човешко същество не притежава. Можеш да виждаш колкото поискаш назад в миналото на твоего потекло и навярно си в състояние да виждаш на същото разстояние в бъдещето. Имаш също така невероятни способности за екстрасензорно предусещане, виж само какво стана с патерицата. Невъзможно е да продължаваш да живееш както преди. Трябва да се развиваш, дължиш го на човечеството.

Милото дете. Стоеше пред него в средата на плевнята и прочувствено му изнасяше лекция, четеше му конско.

Той я поведе навън, държейки ръката ѝ и патерицата, която сега не му причиняваше болка, и излезе на двора.

Когато минаваха покрай къщата, Мелани почука на вратата и попита мадам Ланот дали могат да вземат патерицата. От начина, по който тя каза „Разбира се“, личеше, че явно ги мисли за луди и е разочарована, дето такива учени хора се интересуват от едно толкова противно парче дърво, което навярно е заразено от сакатия, на когото е принадлежало.

Те влязоха в колата.

— Накъде? — попита Майкъл.

— Вкъщи — отвърна Мелани.

Той запали двигателя и се почувства успокоен от познатия шум на нещо, което може да управлява. „Ние можем да завладеем света“ съвсем не хармонираше с нежното, ласкаво, деликатно момиче, което познаваше. Ако тя беше права и той трябваше да започне да открива собствените си способности, интуицията му подсказваше да бъде предпазлив с нея и да не се доверява толкова на чувствата си.

ГЛАВА ШЕСТА

Когато пристигнаха у дома, Майкъл бе толкова уморен, че взе асансьора до първия етаж. Това беше признание за поражението; признание, че вече не бе толкова млад и жизнен, както преди. Не беше доволен, но едва ли можеше да очаква нещо друго, след като не правеше упражнения за поддържане на физическата си форма. Ходенето нагоре-надолу по стълбите помагаше, но тази вечер наистина чувстваше слабост в колената и се радваше, че бе задържал тази скъпо струваща глупост за возене на инвалиди нагоре и надолу.

Взе душ, сложи хавлията си и се присъедини към Мелани, която приготвяше закуска в кухнята, след като беше нахранила Емма и я бе сложила в леглото.

— Да похапнем горе и да си поотпочинем с малко музика — предложи той.

Мелани постави всичко на две табли и те ги занесоха до асансьора. Майкъл остави своята на пода, за да затвори вратите.

След като изгледаха новините по телевизора и той избра какво да слушат, Мелани предпазливо попита дали може да пусне една от касетите на Сара. Майкъл не можеше да ѝ откаже.

Тя слезе доволна до стаята си, върна се с касетофона и го включи.

Гласът на Сара заговори с твърд металически тембър.

„Намирам се на открито в някакво лозе, много е горено, небето е бледосиньо и не съм сама. Има някакви стари жени в далечината, които не ми харесват, но чието присъствие ме успокоява, защото усещам, че ме дебне опасност. Тя идва от трима мъже — войници, френски войници, — единият от които е сакат. Те живеят извън селото с циганите. Сакатият иска нещо от мен, гледа златния кръст на врата ми и златната верижка. Тези войници са жалки, дезертъори са и, когато идват към мен, стискам здраво златното кръстче, за да ми донесе щастие, а на тях нещастие, защото в очите им виждам,

че не са добри, че куцят е зъл... и аз усещам, че ще се случи нещо ужасно... нещо... ужасно ще се слу...“

Гласът спря. Магнетофонът мълчеше. Мелани го изключи.

— Това ли е всичко?

— Да. Имам четиринадесет записа на същия спомен и този е най-дългият. Никога не можа да си спомни повече.

Тя го погледна въпросително, „Не си ли имал подобен сън?“

— Не.

Той едва държеше очите си отворени, искаше да спи, беше отчаяно уморен.

— Съжалявам — рече той, — изтощен съм, трябва да си лягам.

Изправи се съвсем автоматично, наведе се и я целуна за лека нощ. Това изненада и двамата, но Майкъл бе твърде уморен да реагира, твърде уморен да се замисли какво означава това.

Сутринта всичко щеше да си дойде на мястото.

Мелани му донесе закуската в единадесет часа и седна на края на леглото, като го гледаше и чакаше да се събуди напълно.

Той седна, както винаги без пижама и без да се безпокои този път какво впечатление ще й направи. Тя вече не се смущаваше, отношенията им ставаха все по-домашни.

— Искане ми се да отидем в Испания колкото се може по-скоро — каза Мелани — Вече имаме достатъчно елементи, за да намерим тялото на Жом Ланот.

Майкъл я изглежда недоверчиво.

— Жом Ланот е бил погребан с кръста на момичето — започна да обяснява тя. — Ако намерим кръста, ще открием кое е то и каква е връзката му с Имакулада Алмарго, която се е омъжила за Уилям Фейнхоуп. Трябва да има някаква връзка.

— Какво си решила да правиш? Да го изровиш ли?

— Може и да не се наложи. Зависи колко са силни екстрасензорните ти усещания.

— Какво ще правим с Емма този път? Не можем да я вземам с нас в Испания.

— Мисля да я заведем в Англия при родителите на Дейвид; те ще се радват да поседи при тях, а и тя не е трудна за гледане сега,

когато отпадна нощното ѝ хранене.

— Кога ще заминем?

— Когато те устройва и тях също.

Испания. Винаги бе мечтал да отиде в Испания. Истинска ваканция с определена цел. По-лесно е да отиде сега, отколкото когато отново се залови за работа.

— Ще им се обадя да видя какво мислят по този въпрос — каза той и посегна към телефона.

Майката на Дейвид вдигна слушалката, зарадва се много да чуе какво прави Емма и изпадна във възторг, когато той я попита дали ще може да се грижи за нея около един месец.

— Това осмисля живота ми — каза тя и предложи Мелани да дойде със самолет в края на седмицата; те ще я посрещнат на летище Хитроу.

Майкъл резервира билети за Мелани и Емма и в деня на полета ги закара с колата до аерогарата. Седна на терасата на ресторанта да изпие една бира, наблюдаваше как самолетът излита над морето и се смалява във висините и се опитваше да подреди чувствата си.

Изпитваше съжаление, от заминаването им, чувстваше се като във вакуум.

Когато се върна в празната къща, осъзна че Мелани му липсва. Харесваше я, нуждаеше се от нейната помощ, искаше да вярва във всичко, в което вярва и тя, искаше да я разбира по-добре.

Изкачи се в нейната стая. Легна на леглото ѝ и погледна собственото си отражение в огледалото.

Вълнуващо. Тревожно.

За какво ѝ е това огледало тук? Дали само за да се оглежда в него? Той подозираше, че е за нещо друго, по-магьосническо. Но какво? Не я познаваше толкова добре, за да я попита. Тяхната домашна близост не бе стигнала дотам.

Ще може ли да разбере с предполагаемите си способности? Ще може ли да затвори очи и да тръгне към страната на великите откровения? Какво ли ще стане, ако навлезе в някой сън или спомен? Страхува ли се? Плаши ли се от свръхестественото?

Стана и отвори гардероба. Патерицата висеше на една кука и в него се появи ужасно желание да я докосне, но си спомни за болката, която изпити.

Как да избегне болката?

Какво ще стане, ако докосне други неща? Кутията за бижута на баба си? Защо тази мисъл се появи в главата му? Тя стоеше долу в кабинета на бюрото му, ковчеже от черен метал, позлатено отгоре и подплатено отвътре с червена коприна, в която държеше само една увеличителна лупа.

Той слезе долу.

Шест часа вечерта. Най-потискащото време на деня, най-високата температура в болниците, смрачаваше се, слънцето залязваше — часът, който мразеше най-много.

Отвори кутията за бижута, извади лупата, после седна удобно на въртящия стол и я положи на коленете си със затворени очи.

Прокара пръсти по повърхността на ковчежето, по щампованите кентавър и нимфи. Ковчежето не беше антика, а доста ново — от тези, които са се продавали със стотици в Щатите около 1915 година. Неговата баба бе държала бижутата си в него. Беше го купила от сувенирен магазин в Лонг Айлънд; облечена бе в синя рокля. Купуваше го за собствено удоволствие. Чувстваше се виновна, че го притежава, че плаща с чисто нова еднодоларова банкнота от портмонето си. Хенри ще се ядоса.

Кой е този Хенри?

Отвори очи и усети, че се връща в стаята от много далече. Усецането бе съвсем неочаквано — връщането, събуждането от дълбок, но кратък сън.

Хенри. Кой беше Хенри? Откъде изплува това име?

Неговата баба Луиз, дядо му Майкъл, леля Лизи, чичо Хари...

Чичо Хари! Чичо Хенри! Братът на баба му. Защо тя щеше да се страхува от него?

Защото Хенри ѝ е дал парите за нещо друго, нещо за него, защото той не може да излиза. На легло е, болен е от коремен тиф. Той умира от тази болест, оттук и вината. Знаеше всичко това; знаеше го. Това не е сън или фантазия. Знае го и всички тези спомени са някъде в мозъка му. Как е стигнал до тях? И как е могъл да се пренесе напред да види бъдещето? Може ли това да стане като държи нещо друго, нещо ново, нещо, което няма минало?

Майкъл влезе във всекидневната, за да потърси нещо подходящо, взе малка картина на Раулк от стената — една скица с графит и туш, —

постави рамката на коленете си, положи двете си длани върху стъклото и затвори очи.

— Вибрирай, по дяволите! — каза си и седя така доста време, чувствайки само гъдел по гръбнака си и по левия крак, който започна да се схваща и да изтръпва.

Тогава видя едно смешно изображение на Раулк, който рисуваше гръмотевична буря в планината. Стоеше до платно, поставено на триножник и нанасяше бои, в този момент светкавица разцепи небето. Бе толкова нелепо, че той се усмихна, отвори очи и стана. Явно подсъзнанието му изпращаше отговор — губиш си времето, като си въобразяваш, че си медиум и сънуваш всякакви неща.

След като окачи скицата на мястото ѝ, телефонът иззвъня.

Беше Мелани, обаждаше се от Съфък, беше с родителите на Дейвид и Емма. Каза му, че всичко е наред и се връща в понеделник.

За да я зарадва, спомена за своя експеримент — опитал се е да види бъдещето, но не знае как да действа.

— Предсказанията сами идват до тебе. Държането на съвременна скица няма да доведе до нищо, ако Раулк не е преживял силна тревога, докато е рисувал.

Осъзна казаното от нея, чак след като затвори телефона.

Не беше ѝ споменал за естеството на своя експеримент. Как тогава е разбрала какво е правил?

Когато отиде да посрещне Мелани на летището, както винаги застана до митническите бариери. Беше доволен, че е там и преживяваше тревогите дали тя ще пристигне. Дали това е нейният полет, дали не го е изпуснала?

Пътниците от Лондон започнаха да излизат и той изведнъж забеляза съвсем ясно момиче, което изглеждаше точно като Сара. Млада, облечена в дълга рокля с цвят на праскова, която се отличаваше от другите пътници, като шаферка на сватба. Изгуби я от погледа си и Мелани се появи, махаше му и сочеше към идващия по транспортната лента багаж. Те се поздравиха с прегръдка и размениха целувки по двете страни.

— Този път донесох доста неща, цялата записваща техника на Сара, която се намираше във фермата.

Един носач му помогна да пренесе тонколоните, магнетофона и усилвателя до багажника на колата.

— Донесла съм нещо специално за теб — каза тя, очевидно възбудена от подаръка, който му носеше.

Когато пристигнаха вкъщи и се качиха в стаята ѝ, Мелани отвори ципа на пътната си чанта и му подаде плосък, приличащ на книга пакет, опакован в луксозна хартия.

— Нямам рожден ден или нещо подобно — заяви той.

— Не е нужно да имаш.

Вътре имаше нещо обвито в мека хартия, на пипане като малка стара рамка, сигурно за да сложат в нея снимка на Емма.

В действителност се оказа гравюра върху дърво — портретът на стар човек с брада, изпъкнали очи и малка шапчица на темето.

— Мишел дьо Ностредам, твоят прародител — обясни тя.

— Прекрасен е, къде го намери?

— В Париж, преди две години. Щях да го дам на Сара, когато намеря доказателството, че са свързани с роднинска връзка. Сега искам да го подаря на теб.

— Без никакви доказателства?

— О, не. С доказателства. Или почти. Имам и друг подарък.

Тя извади още един опакован в луксозна хартия пакет, който също приличаше на картина, само че по-голяма, и му го подаде.

— Глезиш ме — заяви той.

— Ще се справиш.

Майкъл се затрудни с отварянето на пакета, тя намери ножици и срязва панделката. Вътре имаше мека хартия и рамка. Беше стихотворение, написано с несигурна ръка на изтънял стар пергамент.

*Aupres d'oliviers et nudite etoile
Parent du vingt et unieme, unique au monde
Divine, sa mere bientot sous voile.
Pere mort d'une chute etroite et profonde.*

Той беше виждал стихотворението в книгата на нощната ѝ масичка, но не каза нищо. Дали не бе оригинала?

— Това е четиристишие от Нострадамус, намерих го в дневника на твоя дядо. Сара го притежаваше.

Сега си спомни. Малко преди тя да отиде в Англия, за да се омъжи, той ѝ бе връчил кутия със стари семейни документи, които според него не представляваха никаква ценност.

— Твоят дядо, Мишел Д'Артсон, сигурно е знаел за тази роднинска връзка. Именно той си променя фамилията с едностранен акт на Д'Артсон, за да може да се чете отзад напред Ностра Д. Четиристишието трябва да е било негова собственост.

— Но какъв е смисълът му?

— Това е предсказание за Емма — каза тя. — Първият стих. „*До маслинен горица и звездна голога*“, на пръв поглед е загадъчен, обаче ако *etoile* се раздели на *et toile*, а *toile* е френската дума за рисувателно платно и може да се разбира като картина, ще получим: „*До маслинен горица и картина на голо тяло*“, което трябва да се отнася до къщата, която е била близо до ателието на Реноар, където той е рисувал голи женски тела сред маслинен дървета — „*Родител на двадесет и първата, единствена в света*“ се отнася до Сара, родител на Емма, която според изчисленията би могла да бъде двадесет и първото коляно от Нострадамус и следователно по всяка вероятност свръхясновидка, оттам и единствена по рода си. „*Предричам, майката скоро се забулва със воал*“: отново Сара, пророческо за нейната смърт скоро след раждането на Емма. „*Бащата мъртъв от тясно и дълбоко падане*“: очевидно Дейвид, бащата на Емма, загинал при самолетна катастрофа.

— Следователно, според написаното Емма е уникална свръхясновидка — каза той.

— Може би. Обаче не можем да бъдем сигурни, че тя е двадесет и първата, докато схемата не е завършена.

Те тръгнаха за Испания на следващия ден, като на екскурзионна почивка, багажникът на колата бе натоварен със записваща техника, а почетното място на задната седалка бе отредено на патерицата, завита в найлон.

Кан, Сан Рафаел, Сан Максим, Сан Тропе; отклониха се от пътя си до Тулон и потърсиха болницата от картичката, но научиха, че била

съборена. Преминаха през Монпелие, където Нострадамус бе учил медицина, когато е бил на деветнадесет години и където, според схемата на Мелани, се е родила незаконната му дъщеря Рейниер.

Заобиколиха Перпинян, след което пресякоха границата с Испания при Фигерас, където останаха да пренощуват след еднокдневното каране.

На следващия ден тръгнаха направо за Валенсия, но се отегчиха от еднообразието на правия път и решиха да прекосят страната до Гранада през Албакота и Хаен. След два часа на сякаш безкрайно каране по едно неремонтирано поне от десет години шосе, избягване на ямите и придържане към средата на пътя, където имаше по-малко неравности, при постоянно наблюдение на стрелката на бензина, който имаше опасност да се свърши, преди да стигнат до друга бензиностанция, на около пет километра от Албакота те бяха приветствани от огромна реклама, която възхваляваше всички чудеса на цивилизацията в съвсем новия хотел Клавелес.

С приближаването на града рекламните ставаха все по-многобройни и те се очароваха от мисълта да спрат в такова място на суперлюкс — с обещание за плувен басейн, климатична инсталация и всичко останало, от което се нуждаят двама изморени пътешественици.

Обаче хотел Клавелес щеше да бъде отворен за посетители чак след една седмица. Другите два прилични хотела бяха претъпкани и в отчаянието си те най-накрая намериха две малки стаи в един пансион, който ги наведе на мисли за хлебарки и комари, но го приеха с удоволствие, понеже гласът на разума не се чува, когато тялото има нужда от почивка.

След почивката в сравнително хладната задна стая и тънката струйка вода от металното сито, наречено душ, Майкъл обилно се разтри с одеколон и се почувства по-добре и даже огладнял.

Той с радост поскита заедно с Мелани из непознатия незавършен град, докато най-накрая не стигнаха до някакъв бар, в който предлагаха пушена шунка, маринована аншоа, тортили и други видове закуски заедно с гарафа червено вино на човек и много шум в допълнение. Би предпочел да седне на маса с ленена покривка и да му сервират, но след първите хапки калмари и гарбансос той вече не съжаляваше, че

Мелани е решила да вкусят от нетуристическите прелести на страната, насърчавайки го по такъв начин да бъде по-склонен към приключения.

След черното кафе, което обещаваше да го държи буден цяла нощ, те се поразходиха още малко.

Когато завиха зад ъгъла, се озоваха точно пред новия хотел Клавелес, с неговите осем етажа, облицовани с шлифован мрамор балкони и още недовършена входна алея с новозасадени палми, които бяха, разбира се, гордостта на града.

Умората от дългото пътуване надделя и единодушно решиха да отидат да спят. Когато се върнаха в пансиона, те си пожелаха учтиво лека нощ и се оттеглиха в отделните си стаи, както направиха и в хотела във Фигерас.

Майкъл се разсъблече изцяло, вмъкна се между белите чаршафи и се отдаде на обмислянето на идеята как да спечели Мелани и да се мушне между обсипаните ѝ с лунички бедра. Откакто я видя гола в градината на Реноар, тя се държеше безупречно и никога не бе му намеквала, че има приятел.

Въпреки кафето, което изпи, очите му натезаха за сън и когато ги затвори, веднага заспа дълбоко. През нощта обаче се събуди от неочакван звук на бормашина. Беше невероятно шумен, след което не една, а няколко бормашины прогърмяха в тишината.

Не можеше да повярва.

Светна лампата, погледна часовника си, бе четири сутринта. Отиде до прозореца. Бормашините не спираха и шумът идваше откъм новия хотел. Долу на улицата хората тичаха сякаш безшумно към мястото на нарушението на обществения ред — шумът от бормашините заглушаваше всичко. Профучаха дълга черна кола, линейка, камион. В действие влязоха пневматични чукове.

Беше се разсънил напълно, наистина напълно и беше много заинтригуван. Облече ризата и панталоните си, обу платнените си обувки и се спусна надолу по стълбите на тъмния хотел.

В сградата беше съвсем тихо, никой друг не се беше събудил.

Майкъл излезе на улицата, която сега бе пуста и тиха. Тръгна към новия хотел; не се чуваха никакви пневматични бормашины, никакви коли, никакви хора.

Той зави зад ъгъла и ахна пред ужасната картина. Хотел Клавелес представляваше купчина отломки, сива маса от усукан метал

и камъни, един балкон висеше на косъм, а хората лудо копаеха с ръце. Той стоеше като закован и наблюдаваше как двама мъже напругат сили да повдигнат една масивна бетонна плоча, под която се намираще смазаното и окървавено тяло на мъж в пижама. Майкъл се вгледа в изражението на лицето на мъжа и прочете ужасно обвинение; то сякаш казваше: „Защо не ме предупреди, че това ще се случи?“

Майкъл отвърна погледа си, искаше да помогне с нещо, но не знаеше какво да прави. Погледна нагоре към висящия трети етаж, забеляза че се разклати и видя хората, които работеха долу. Извика, изкрещя, но гласът му като в кошмарен сън не издаде нито звук.

Тогава етажът се сгромоляса целия и всичко потъна в плътен облак от прах. Пневматичните чукове, които отново бяха заработили, изведнъж замлъкнаха. Той се огледа, чу собствения си вой и осъзна, че е съвсем сам по средата на улицата пред хотел Клавелес, който беше невредим, великолепен с изписаното си име, развяващо се от бриза на едно знаме, поставено на златист прът на покрива.

Забеляза, че е облечен, слава Богу — с риза, панталони и платнени обувки. Очевидно се бе разхождал насън и бе сънувал всичко това. Той се върна в пансиона, като се усмихваше смутено, сякаш се извиняваше. Входната врата беше открената, той намери в тъмното копчето на осветлението и изкачи петте етажа, тъй като не искаше да нарушава спокойствието на никого с асансьора; стигна до стаята си и отиде до леглото. За пръв път в живота си се беше разхождал насън. Легна, изу обувките си и затвори очи. Този мъж, това разполовено тяло, премазаните гърди, кръвта, шумът от пневматичните чукове, всичко бе толкова реално. Той го беше преживял истински, беше усетил дори миризмата, прахта и топлината. За момент помисли да събуди Мелани и да ѝ разкаже, но защо? Просто е сънувал лош сън, невъзможно е да е било спомен.

Когато се събуди отново, видя, че Мелани го разтърсва, доста силно. Младото ѝ лице беше наведено над него и го гледаше загрижено, дългата ѝ червеникава коса леко докосваше лицето му.

— Добре ли си?

— Да, разбира се. Колко е часът?

— Девет и половина. Не си ли се събличал?

— Да... тоест не. — Не искаше да ѝ казва. Не искаше да навлиза в никакви обяснения точно сега, не искаше никакви анализи. —

Предполагам, че веднага съм заспал. Най-добре да се стягаме, съгласна ли си?

Когато потеглиха към Хаен, споменът от съня избледня. Връщаше се само когато пресичаха някой град и пред очите му се появяваха прашни пътища и недостроени сгради. Обядваха в ресторант, който на пръв поглед изглеждаше скъп — бе изба, украсена с ловни трофеи, препарирани еленски глави, пушки и ловни принадлежности. Храната беше прилична и необяснимо евтина. Това го накара да се чувства по-добре. Зареди догоре с бензин резервоара на колата, провери маслото и акумулатора. Тези действия му помогнаха да възстанови чувството си за реалност. Ежедневните грижи на съвременния живот имаха добрата си страна — той имаше нужда от увереност.

Докато стигнат до Гранада, Мелани страдаше силно горещината и на него за първи път му се поиска колата да е с климатична инсталация. Въпреки постоянно каране с осемдесет километра в час и отворени прозорци пак беше много топло.

Главният път от Гранада към Малага бе прав, гладък и представляваше удоволствие в сравнение с неравния път от Хаен, но по отклонението към Алама де Гранада отново попаднаха на непостоянна настилка.

Селото Хуелар, тяхната цел, не фигурираше на никоя от съвременните карти. Мелани обаче беше намерила една стара карта, където то беше отбелязано — на шест километра право на запад от Алама.

Беше помислила за всичко. Трябваше да отидат до мястото, да се разположат там на лагер и да обикалят наоколо, докато Майкъл получи някакво въздействие от патерицата. Тя беше абсолютно сигурна, че ще има такова.

Той не си падаше по лагеруването на открито, не го бе правил никога в живота си и идеята да прекара нощта на открито най-малкото не го привличаше. Прекоси с колата привидно пустото село Хуелар и спря на това, което някога трябва да е било главен площад, пред една малка църква. Една от ниските варосани къщи беше с отворена врата и той предположи, че там сигурно се намира местната кръчма.

Мелани излезе от колата и влезе направо вътре, а Майкъл първо пораздвижи схванатите си крака и след това я последва.

Зад бара стоеше жена, която ги огледа подозрително. Заведението беше празно. Вътре имаше два сгъваеми стола, бутилка върху единствената лавица, пластмасова касета от бира зад бара, още един стол, портал към някакво вътрешно помещение и реклама на Фанта на стената до един овехтял календар на „Коняк 103“.

— Un vino bianco — чу той Мелани да поръчва бяло вино.

Удивителна млада жена. В повечето случаи бе стеснителна, но когато атмосферата беше стопроцентово потискаща, тя се държеше хладнокръвно, спокойно и уверено.

— Какво искаш, Майкъл?

— Ще пия същото. Дали имат лед?

— Ти се шегуваш.

Жената взе две мънички, но много чисти чаши и ги избърса отново с палеца си; извади едно шише бяло вино изпод тезгяха и им сипа по малко.

Двамата бързо изпразниха чашите си и поискаха още.

Виното беше киселичко, но Майкъл имаше нужда от него. Всъщност, той имаше нужда от голямо уиски със сода и лед.

Мелани извади от чантата си късче хартия, на което бяха написани споменатите в писмото на Пиеро посоки и провери една дума в речника, който носеше.

— El semeterio? — попита Мелани жената за гробището, но не получи отговор. Досега от устата ѝ не се беше отронила нито една дума. Явно чужденците бяха нежелани.

Отвън долетя шум от бавно чаткащи копита. Майкъл погледна през портала и видя един мулетар да води изтощено животно, приличащо на Дон Кихотовия Росинант. Човекът извика нещо и мулето се закова на място, после завърза юздите за една халка в стената, като че ли бяха попаднали в някой уестърн.

Докато влизаше, човекът се опули на колата, сякаш тя нямаше право да стои там.

— Buena — неопределено поздрави той.

Жената зад бара взе висока чаша и извади изпод тезгяха изпотена бутилка с ледена бира. Там явно имаше хладилник.

Мъжът погълна жадно студената бира, а Майкъл се зачуди дали и той да не си поръча една. Студена бира върху това вино? Точно това искаше.

— Una cerveza — каза той. — Искаш ли и ти една? Мелани кимна.

— Dos.

Отново се чу трополене на копита и отвън още двама покрити с прах мулетари се спряха да огледат колата. Бяха по-млади мъже и разглеждаха машината с пристъп на завист или може би само с любопитство към тази рожба на космическия век.

Те влязоха, казаха „Буена...“ и потупаха сърдечно по-възрастния мъж по гърба.

Жената сипа на единия бира, а на другия мастика. Двамата започнаха да говорят помежду си на неразбираем диалект, без съмнение андалуски.

По-възрастният мъж седна на един стол и започна да си свива цигара с тютюн от метална кутия, като възлестите му пръсти нещо опипваха хартията. Двамата по-млади поглеждаха към Мелани, щом им се отдадеше случай, а очите им говореха, че щеше да бъде по-добре, ако по нея имаше още няколко кила месо, но все пак присъствието на жена в тяхната среда им е приятно. Единият от тях направи някакъв коментар и жената зад бара го скастри грубо.

Използвайки цялата си женственост, Мелани го попита къде се намира гробището. Той се приближи до нея и я огледа, ноздрите му се разшириха, за да вдъхне от нейното ухание. То го обърка.

— El cementerio? Por que? — въпросително повдигна рамене. Кому е притрябвало да ходи на гробищата?

— Conosco...? — попита тя. Не й беше ясно дали я разбира.

— Claro. Ahí... — каза той, сочейки навън.

Възползвайки се от случая, той я хвана за лакътя и я изведе навън. Майкъл ги последва. Те минаха покрай паркираната в средата на прашния площад кола и мъжът посочи право на север към една редица от кипариси. Мелани кимна, че е разбрала и му благодари.

— Ей там е, на около половин миля — каза тя уверено. После извади старата карта, разгледа местността и каза: — Да, това на картата са тези кипариси, това пък е параклисът зад нас, а в онази падина трябва да е имало река.

Те се върнаха в бара и Майкъл поръча пиене на мъжете, после всички пиха по една бира, но когато поиска да плати, жената му даде да разбере, че сметката е уредена.

— Той е платил, ние сме негови гости — обясни Мелани. — Не настоявай, за да не се обиди.

Те се ръкуваха с всички и се върнаха при колата.

Пътят беше лош. Майкъл караше на първа скорост по ивиците от двете страни на дълбоката канавка, изровена от зимните дъждове. Това бе страната на мулетата. Какво правеше тук с колата си и как, по дяволите, щеше да се върне? Нямаше подходящо място за обръщане.

Накрая стигнаха до някакво сечище, в сред поле и той подкара по еднообразната камениста почва. Стигна до края на пътя, оттук нататък трябваше да ходят пеша.

Двамата слязоха от колата и се огледаха. Накъдето и да погледнеха, имаше само лозя — закърнели и чепати, ала все пак чудесни, ако се вземе предвид неплодородната земя.

Той погледна назад към Хуелар и бе поразен от формите на сградите и малката камбанария на църквата. Бяха му толкова познати, че вече нямаше усещането за чужденец в непозната страна. Изведнъж се почувства у дома и му се прииска да тръгне обратно към селото, но не по същия път. Имаше друг, по-нататък, наляво в долината.

Любопитен да узнае защо му се струва, че там има път, той изостави Мелани и тръгна надолу по склона през лозята. Там наистина се намираше пътят с малкия каменен олтар, който стоеше на входа на старото гробище. Откъде знаеше това?

Мелани го последва.

— Ти си бил тук преди, нали?

— Да — потвърди той.

— За Бога, не се сдържай. Ходи, отиди там, където ти се иска.

Той постоя известно време, после тръгна заинтригуван надолу по склона и спря на самия път. Надясно, в посока към селото, беше сигурността. Наляво — ясна тревога, даже страх.

— Отляво чувствам нещо много силно. Трябва да се е случило нещо неприятно.

— Да тръгваме. Да вървим по пътя.

Майкъл потегли неохотно. Нямаше понятие от какво се страхува, но имаше силно усещане за нещо много неприятно.

— Навлизаме в следите на тревогата — каза Мелани. Той инстинктивно вдигна очи нагоре към хълма.

— Те бяха там горе.

— Кои са били там горе? — внимателно го попита Мелани.

— Мъжете, които ни защитаваха... — Какви ги говореше?

— Кои бяхте тези „ние“?

— Леля ми — каза той. — Също Консепсион, Есперанса и Росарио.

— Моля те, не мърдай отгук, Майкъл, отивам до колата да взема патерицата.

Той седна на твърдата земя и се загледа в браздите между лозите. Бяха му съвсем познати. Пресегна се и несъзнателно започна да бере твърдите, зелени и неузрели гроздове. Точно това бе правил в това поле Бог знае преди колко години.

Стана и тръгна между редовете с лози, премина в друг ред и дъхът му секна. Тримата мъже стояха точно тук, пред него, а леля му и братовчедките гледаха отляво.

Мелани се върна, застана редом и той се почувства по-добре.

— Бях младо момиче, името ми беше Мария Долорес — каза той. — Бях изнасилена от един сакат, който открадна златното ми кръстче.

Мелани му подаде патерицата.

Той изведнъж се почувства толкова уморен, че не се изплаши от мисълта за болката, която можеше да му причини патерицата и за негово учудване не се случи нищо.

Обаче патерицата започна да се тресе, като че ли тя имаше свой собствен живот. Майкъл затвори отново очи и усети, че тя го тегли от мястото, на което е застанал.

— Тегли ли те в някаква посока? — чу гласът на Мелани да пита някъде отдалече.

— Да.

— Към тези дървета? Дръж я с две ръце, използвай я като човек, който търси подпочвена вода.

— Какво ще стане? — запита той.

— Ако Жом Ланот е погребан някъде наоколо, тя ще те заведе там. Ти получаваш вибрации от двама души, които са се свързали

някъде тук и които са изпитали нещо ужасно. Трябва да открием какво е то и къде се е случило.

ГЛАВА СЕДМА

Те продължиха малко по-трудно през плитките бразди на лозето и държаха патерицата пред себе си като плуг.

Той се питаше дали могат, да ги забележат от селото, дали жената от бара и мулетарите ги наблюдават. Тогава спря.

— Какво става? — попита Мелани, мислейки че Майкъл е усетил нещо.

— Как влезе в колата, за да вземеш патерицата? Заключих всички врати, а ключът е в джоба ми.

— Не си заключил всичките. Задната врата от моята страна беше отключена.

Беше сигурен, че не е така, но продължи да върви. Спря отново.

— Защо един еднокрак френски войник е бил нает да се бие в Испания в армията на Наполеон?

— Когато е отишъл да се бие в Испания, той не е бил загубил крака си.

— За какво е тогава тази патерица?

— Използвана е била от Жом Ланот вкъщи при възстановяването му от раната, която получил по време на битката при Ваграм, където едно оръдие паднало върху него. Дълго време тази патерица е била най-близкия приятел на Жом. Ето защо получаваме такива силни вибрации от нея.

— От къде на къде тя ще трепти тук, в Испания?

— Тя е като радиокompас, Майкъл — търпеливо му обясни тя. — Вещите стават част от човека, на когото принадлежат. Затова искам да намерим онова кръстче. Не е задължително вещите да са преживели случките заедно с човека, просто трябва да са били високо ценени от него. Ако исках да се насоча към теб, щях да стисна в ръка твоя пръстен с печата.

Той погледна пръстена. Никога не го сваляше от пръста си, освен когато си миеше ръцете.

— Все пак, това писмо казва ли нещо за загубата на крака му?

— Да. Обаче след Саламанка. Защо си се загрижил толкова за неговия крак?

— Защото не си усещам десния крак, абсолютно безчувствен е.

Патерицата отново се затресе в ръцете му като кормилото на небалансирана кола. Ако я отклонеше в друга посока, тя щеше да престане да вибрира, но Мелани отново щеше да я върне в предишното положение.

— Само я изпробвам — каза той.

— Като куче е, не губи следата.

— Откъде знаеш тези неща?

— Не говори сега, само следвай посоката на вибрациите.

Сега вече се намираха в сянката на хълма, надолу по склона, който водеше към евкалиптова горичка. Мелани го стисна здраво за китката. Не му беше ясно дали мери пулса му или проверява реакцията му. Каквото и да правеше, то бе наистина странно. И тогава болката в десния крак отново се появи, но не най-горе, както преди, а на около десет инча над коляното.

— Нагоре по хълма, право нагоре — каза Мелани подканящо, когато той се спря. Болеше го толкова силно, че куцаше.

Изкачиха се на върха на хълма. Една доста ерозираща пътека водеше право надолу към пресъхнал поток, който се губеше в евкалиптова горичка.

Внезапно патерицата задърпа така силно, че той се завъртя около оста си — сякаш някой я беше хванал и се опитваше да я изтръгне от ръцете му. Едновременно с това усети непоносима болка в крака и за свое учудване се сгромоляса на земята, а патерицата отхвъркна на двадесетина крачки надолу по пътеката към евкалиптовите дървета.

Болката изчезна, той се обърна и видя, че Мелани, както винаги на разположение, стои с широко отворени очи и диша тежко през здраво стиснатите си зъби. Беше побледняла, потеше се и се тресеше неконтролируемо.

Майкъл се изправи, за да ѝ помогне, но в момента, в който попадна между нея и патерицата, усети като че стъпва в електрическо поле и отстъпи назад.

Заобиколи я от другата страна и, когато се приближи до нея, тя се обърна и отвори уста.

— Putain de bequille! — каза тя с дълбок и креслив глас, стиснала здраво очи.

Майкъл се изплаши и я удари по лицето. Тя веднага отвори очи, разтърси глава и пое дълбоко въздух, устните ѝ трепереха.

— Никога не прави така. Никога. Това може да ме убие.

— Извинявай — каза той. — Просто не зная как да се справям с такива положения. Не зная какво става, какво правиш.

— Аз съм свързващо звено, всичко преминава през мен. Той е погребан там, между дърветата.

Майкъл погледна към дърветата. Те се полюшваха от слабия вятър, бронзовочервени на залеза. Нищо не би могло да изглежда толкова спокойно и очарователно студено.

— Ще останем тук — каза Мелани. — И без друго не можем да направим нищо, преди да се мръкне.

— Какво смяташ да правиш?

— Да го изровим. Той е погребан с кръста.

— Как ще изкопаем тялото? Ние дори нямаме лопата.

— Не, имаме. Сложих една в найлоновата торба с патерицата. — Тя беше професионален ловец на духове.

— А ако ни видят?

— Няма да ни видят.

— Предполагам, че имаш екстрасензорни или някакъв вграден радарен механизъм, който държи любопитните на разстояние.

— Нещо такова — каза тя и се усмихна ласкаво. — Сега оставяме патерицата там, където си е, връщаме се до колата, взимаме нещата за преспиване, лопатата и си отпочиваме заслужено, докато мръкне.

— Ами ако някой забележи колата? Хората от селото знаят, че сме тук, няма ли да се запитат какво търсим?

— Ни най-малко няма да се заинтересуват.

Вървейки начело при връщането от колата с кошницата за пикник, лопатата и касетофона, жадувайки по-скоро да стигне до сянката, извън обсега на изгарящото слънце, Майкъл потърси с поглед патерицата, но не я видя.

— Патерицата е изчезнала.

Мелани се изненада.

Тя се опита да не го показва, но наистина беше изненадана.

— Трябва да е в горичката.

— Как ще е там? Никой не е отивал нататък.

— Понякога вещите имат собствен живот, не знаеш ли?

Не му се искаше да повярва.

Той я остави да върви начело и, когато стигнаха до сенчестата горичка, сякаш навлезе в светилище — тихо като в гроб, с ефирен въздух сякаш обитавано от духове място.

— Тук е — каза Мелани, като намери патерицата. — Предполагам, че тялото е тук отдолу — добави тя.

— Защо да не започнем да копаем? — попита безгрижно той, ала сам не се виждаше сега да копае.

— Защото е много топло, а аз съм гладна и жадна.

Единственото му желание бе да свършват работата, за която са дошли и да си оберат по-скоро чуковете. Изобщо не беше гладен.

Спокойна и невъзмутима, Мелани разстла пътнишкото одеяло и извади храната и напитките за пикника.

Майкъл седна.

На няколко крачки от тях, ако можеше да се вярва на Мелани, трябваше да има закопано тяло.

— Не съм особено доволен от това, нали разбираш.

— Разбирам. Но после ще бъдеш доволен. Ако ми помогнеш да намерим кръста, ще можеш да спиш с мен.

Каза го съвсем простичко. Ще направим размяна. Изкопай останките на тялото и ще ме притежаваш. Не можеше да повярва.

— Какво каза?

— Нали ме чу. Шунка, пиле с майонеза? — предложи тя и му подаде един сандвич.

— Не съм гладен — каза той. — Има ли нещо за пиене?

Имаше нужда да утоли жаждата си.

— Леден чай. Не смятам, че трябва да пиеш вино.

— Нима?

Всяко нещо си имаше граници и ако трябваше да прекара нощта в копаене, искаше да има нещо за пиене, докато работи.

Мелани не се опита да го спре, но наблюдаваше как намери бутилката червено вино в една от чантите и я отвори. Той си наля порядъчна доза в чаша със столче, после взе пилешко бутче от пластмасовата кутия и заби зъби в него. Тя сама беше купила всичката

храна от един супермаркет в Гранада. Що се отнася до снабдяването с провизии. Мелани бе един малък гений.

— Преди малко спомена, че си свързващо звено — каза Майкъл.
— Какво точно имаш предвид?

— Аз съм нещо като преподавател.

— Между живите и мъртвите?

— Няма никаква връзка с мъртвите, поне доколкото знам. Само създавам енергийно поле, в което хората като теб, които са със способности на медиум, могат да видят следи от това, което се е случило. Аз съм сила, поток, ако ти харесва повече. Ти си телевизионен приемник, следите от тревогата са програмата. Аз съм камерата и преподавателя.

— Има ли някакви следи от щастие?

— Да. Ти сам видя една от тях.

— Кога?

— Когато ме посрещаше на летището миналата неделя. Сара. Ти видя Сара в естествена големина, видя я как преминава през митницата заедно с мен.

— Сигурно е била някоя, която много прилича на нея.

— Не. Това беше тя.

— Откъде знаеш?

— Защото всеки път, когато се случва такова нещо, губя енергия.

— Тогава е бил призракът на Сара.

— Не. Беше следа. Била е толкова щастлива да те види там предишния път, че е оставила следа след себе си. Помниш ли как бе облечена?

— Да. В рокля с цвят на праскова.

— Аз я видях в син костюм. Странно, нали? Роклята с цвят на праскова трябва да е била знаменателна за теб.

— Това е шаферската ѝ рокля — каза той.

Не помнеше на чия сватба я беше носила, но си спомняше, че за първи път беше забелязал колко е красива и бе осъзнал, че вече не е малко момиче.

— Можеш ли да пресъздадеш Сара още много пъти ако се върнем на летището?

— Не. Следите избледняват. Изтощават се. Ето защо призраците, както ги наричат, рядко се наблюдават от повече от един-двама души.

Следата се изсмуква. Като аромата... Отвори прозореца и той ще изчезне. Изглежда, че следите на страха са по-мощни и остават за по-дълго време, преди всичко, защото хората ги блокират веднага щом ги усетят.

Той се пресегна към бутилката с вино и си сипа още една пълна чаша.

— И така, какво се случи преди малко на пътеката, когато гласът ти се промени и ти заговори на френски?

— Така ли?

— Не си ли спомняш?

— Не. Аз не се владея. Мога само да бъда използвана.

— Кой решава кога да те използва?

— Никой. Това е като електрическа буря. Двата заредени облака се сближават, електрическият ток преминава от единия в другия и става експлозия.

Той дълго време я съзерцава. Беше напълно възможно тя да го залъгва, всичко това да е страхотен, необясним трик. Не разбираше защо ѝ е притрябвало да го прави, но без съмнение беше способна на такова нещо. Може би е хвърлила патерицата в горичката, когато не е гледал натам. Сигурно можеше да имитира дълбокия френски глас. Обаче надали бе във възможностите ѝ да предизвика силната болка в десния крак.

— С удоволствие бих изпушил пура — каза Майкъл, надявайки се тя да отиде и донесе кутията му с пури от колата.

— Защо тогава не изпушиш една?

— В колата са.

— Ще отида да ги взема.

— Не, не си прави труда — леко запротестира той.

— Нямам нищо против.

Наблюдаваше я как стана и с лека походка се запъти натам. Движеше се привлекателно.

Майкъл бавно отпиваше от виното и я изчакваше да изчезне от погледа му зад билото на хълма. Тогава стана, отиде до лежащата в тревата патерица и я вдигна.

Не последва абсолютно нищо.

Трябваше ли в такъв случай да прибегва до услугите на Мелани като катализатор? Не беше ли всичко това плод на въображението му?

Дали не полудяваше? Не бе ли някаква хипноза?

Сложи патерицата под мишница и повдигна десния си крак, след това прехвърли цялата си тежест върху дървеното приспособление, направи няколко крачки и разбра, че никак не е лесно. Тъкмо искаше да извика като Дългия Джон Силвър, развеселен от това, което правеше, когато усети някого зад гърба си.

Обърна се и ахна.

За миг зърна зад себе си бледия силует на човек с брада, но сякаш без лице, който му кимаше с одобрение, като ли че казваше: „Точно така трябва да се постъпва, ти се справи още от първия път.“ Всичко това се съдържаше в безизразното лице, после болката се върна като удар с кинжал, той изпусна патерицата, изгуби равновесие и падна на земята.

Привидението бе изчезнало, беше съвсем сам. Погледна към колата, но не можа да види Мелани. Имаше нужда от нея, изведнъж се изплаши, че повече може да не се върне. Тогава тя се появи, движеше се нагоре-надолу по неравния хълм, а той я гледаше как се приближава, вървейки предпазливо през редовете на лозето, с кутия пури в ръка.

Нямаше намерение да ѝ казва какво се бе случило.

Той се опита да се намести по-удобно, да изглежда отпуснат, сипа си още вино и започна да си играе с един домат. Мелани коленичи до него и го погледна.

— Изглеждаш така, сякаш си видял призрак — каза с усмивка.

Майкъл веднага си призна: „Току-що го видях.“

— Какво видя?

— Мъж без лице, но с брада и изражение.

— Какво изражение?

Той се замисли продължително над въпроса, припомняйки си привидението. „Той знаеше много. Беше мъдър не се учуди, беше посвоему доволен. Че... правя това, което правех.“

— Ти какво правеше?

— Държах патерицата под мишница и я използвах като патерица.

— Трябва да се научиш да разграничаваш реалността от фантазиите. — Тя изглеждаше загрижена.

— Какво имаш предвид?

— Не си видял нещо, което е съществувало в действителност, било е проекция на съзнанието ти, било е грехът на неверието ти към патерицата, към всякакви неща, които прекосяват въображението ти.

— Да не искаш да кажеш, че съм имал халюцинации?

— Може би. Тревожните следи са твърде характерни, те възпроизвеждат това, което се е случило в действителност.

— Каквото и да беше, не бе разстройващо.

— Не вярвам в духове — заяви тя. — Няма никакви доказателства, че хората могат да се завръщат в някаква форма, след като веднъж са умрели. Това, което се случва, и то много често, е че те оставят след себе си следи, за да ги намерят други хора, такива като теб и мен.

— Значи, когато каза „Putain de bequille“, което свободен превод означава „Блудница с патерица“, ти си възпроизвела онова, което Жом Ланот често е казвал?

— Да. Цялата ми теория за ясновидството се базира на следите.

— Какво, ще кажеш за предварителното познание, за виждането в бъдещето като противоположност на миналото?

— Мисля, че е емоционално изграждане на значителна предстояща проява. Всички ние притежаваме предварителното познание, всички можем да разберем какво ще ни се случи. „Интуиция“, „предчувствие“, наречи го както искаш. Ако стотици хора имат силно усещане за нещо, то може да бъде наказано да се случи. Вярващите наричат това „молене“. Чувството върви по пътя си и хора като теб могат да го уловят. Ние, разбира се, си изпращаме съобщения един на друг, както ти например искаш да спиш с мен, което е най-силната вибрация, която излъчваш. Аз я улавям и приемам това или го отхвърлям.

Това бе обезоръжаващо, тя четеше мислите му.

— Не съм четец на мисли, не съм в състояние да ти кажа какво мислиш. Може би понякога се случва, но със сигурност невинаги. Това, което мога да правя, като всеки човек, който насочва ума си за развиване на собствения си потенциал, е да отгатвам много добре по изражението на лицето или по мълчанието. Всеки, който изучава хората, го може; гледачите на ръка, психиатрите, предсказателите на бъдещето правят това непрекъснато.

— Какъв радиус на действие имат тези предавания?

— Няма ограничения. Телепатията може да се осъществява и през континенти.

— И така, за какво си мислех точно тогава?

— Не зная. Не съм се и опитвала да разбера. Както се казва, не бях включена правилно.

— Имам огромното желание да се махна оттук — каза, той прозявайки се. — Мислиш ли, че вече можем да започнем с копаенето?

— Ако не ти е много горещо.

— Откъде да почна?

— Откъдето лежеше патерицата, преди да я преместиш.

Майкъл вдигна лопатата, отгъпка тревата на отбелязаното място и започна да копае твърдата земя.

Не беше копал от години; някои хора прекарват целия си живот с лопата в ръце, но той почти не беше докосвал лопата.

— Дупката право надолу ли да отива или искаш да копая във формата на гроб?

Тя лежеше по гръб с ръце под главата и го наблюдаваше.

— Копай във формата на кръг, като че копаеш дълбока дупка, по този начин може да попаднеш на нещо.

Въпреки че не искаше да си го признае, изпитваше удоволствие от заниманието. Работата беше тежка, но полезна за здравето; от лицето му започна да се стича пот; ако продължаваше така, можеше и да отслабне с някой и друг килограм.

Вече бе на около една стъпка надолу; земята стана по-рохкава, по-малко камениста — тъмна влажна земя, почти черна, виждаше му се по-плодородна — и тогава лопатата удари на нещо, което изщрака.

Разрови го внимателно и видя един сив кокал, кокал от пилешки крак. Вдигна го и го показа на Мелани.

Тя дремеше, очите ѝ бяха затворени.

— Това ли търсиш?

Мелани отвори очи и веднага стана. Взе костта, огледа я, след което я доближи до рамото му.

— Ключицата. Костта на ключицата — каза тя. — Къде я намери?

Не бе сигурен дали тя не се шегува.

— Ей там — посочи той и тя застана на колене и внимателно разрови земята с пръстите си, разкривайки още кости.

— Трябва да внимаваме много това е работа за археолози.

— Може би е по-добре да я оставя на теб.

— Сега трябва да копаем около скелета, а после внимателно да се насочим навътре.

Тя взе лопатата от него и отбеляза приблизителните очертанията.

— Навярно главата му е някъде тук, а краката там. — Мелани беше напълно погълната от мислите за съкровището, което ще открият. Тя нито за секунда не показва учудване, че интуицията ѝ не я е излъгала.

Той беше изумен. Взе лопатата от нея, започна да копае още една стъпка надолу в очертаното място и скоро отново удари на нещо. Разрина пръстта и видя ясните закръглени очертания на череп.

— Ти си по-добра от мен в тези работи — каза Майкъл, опря лопатата на едно дърво и малко се отдръпна от мястото. — Току-що го ударих по главата.

Мелани се наведе отново и внимателно започна да разгребва пръстта от подаващите се кости.

— Погребан е с лицето надолу — каза тя през рамо. Може би поради това той беше без лице, помисли си Майкъл. При тази мисъл тръпки го полазиха по гърба. Необикновеното ставаше действителност — от съня за една битка до дървената патерица в една ферма във Франция. Мелани го беше довела направо до скелета на мъж, който е бил погребан преди сто и петдесет години и не знаеше кое е по-невероятното — вътрешната му нужда да не вярва или това, което беше станало действителност.

Върна се при Мелани, която разравяше пръстта с ноктите си и откриваше останалата част на скелета — гръбнака, ребрата; имаше и дрехи — доста много, с бели, сиво-зелени и медни копчета, — освен миризмата на пръстта не се усещаше друга, нямаше останала плът. Той продължаваше да наблюдава работата ѝ.

— Ще си съсипеш ръцете — отбеляза.

— Как мислиш, къде може да е кръстът?

— Около врата му?

— Не. Верижката е била изпратена вкъщи. Кръстът е бил сложен с него в гроба, може би просто хвърлен някъде вътре.

Майкъл наблюдаваше спокойствието, с което работеше Мелани, после отиде до чантата с нещата за пикника, взе си една лъжица и два

ножа и се присъедини към нея в пълзенето по гроба. Сигурно приличаха на вампири или лешояди, или и на двете едновременно.

Там, където мислеше, че има кости, той разравяше земята с ножа и после я изгребваше с лъжицата.

— Няма ли да стане по-бързо, ако просто изровим цялото тяло и после претърсим за кръста?

— Не е тук — каза тя внезапно, вдигна лопатата и почисти таза на скелета от пръстта. — Това не е той.

— Откъде знаеш?

— Виж!

Майкъл погледна. Черепът, гърдния кош, гръбнака, таза, краката. Два крака.

— Ние търсим еднокрак човек. Жом Ланот, според писмото на Пиеро, е загубил крака си. Къде видя привидението?

Той посочи към мястото, където бе стоял мъжът без лице.

— Но ти каза... призраците не...

— Казах, че не е бил призрак. Но ако си видял онова място, точно там е добре да погледнем. Не мога да ти обясня всичко логично, Майкъл; ако можех, щях да съм като всички останали — незнаеща, блокирана и сляпа за невероятните възможности.

— Надявам се, че целият батальон не е погребан с него — шеговито каза той и тръгна към мястото, обаче Мелани се беше навела отново над скелета и отстраняваше пръстта от едната ръка. Той отиде при нея да види какво прави.

— Имам представа какво е станало — каза тя, — основана е само на предположение... ала представи си сцената... те тримата, Жом Ланот, Пиеро и Баро. Жом е мъртъв. Пиеро иска да му направят християнско погребение, Баро не иска. Той е алчен, иска златния кръст и верижката. Те се сбиват и единият убива другия.

— Това не съвпада с писмото на Пиеро.

— Не би писал за убийство, нали?

— Искаш да кажеш, че е излъгал?

— Ти не би ли излъгал?

Тя се премести до другата ръка.

— Виждаш ли, тази е стисната.

Тя издърпа костите на пръстите и внимателно извади едно златно кръстче. Това беше почти свръхестествено.

Мелани го издуха, почисти го, после го простря на дланта си и протегна ръка към Майкъл.

— Кръстът на Мария Долорес. Виж какво можеш да разбереш от него.

— Какво имаш предвид?

— Хвани кръста в ръката си, затвори очи и ми кажи какво чувстваш и какво виждаш. Кръстът е бил заровен и не е докосван от никого, откакто е бил държан от този мъж и от момичето, на което е принадлежал. Ако си неин потомък, какъвто вярвам че си, трябва да получиш много силни видения.

Той пое неохотно кръста, стисна го здраво и затвори очи.

— Седни — каза Мелани, хвана го за ръката и го поведе кротко към пътнишкото одеяло.

Златният кръст сякаш ставаше ту студен, ту неочаквано много топъл.

— Какво усещаш? Какво виждаш? — Гласът на Мелани идваше от много далече.

— Неплодородна земя, планини, няколко дървета, ниски дървета, малки бели къщи, бяло село; по изкуствени канали тече вода към браздите, растения, зеленчуци, сега не е толкова неплодородно. Евкалиптова горичка на един склон. В далечината пустош, но не и там, където стоя. Аз съм с пет, шест други жени, берем грозде, ядем грозде на един склон. Облечена съм в бяло, другите в черно. Много съм красива и го знам. Гордея се с това, не искам да си развалям ръцете при брането на гроздето. Витае усещане за страх, горе на хълма двама мъже наблюдават за врага. Аз не се страхувам от него като другите. И враговете са хора като всички останали; освен това те бяха победени и само мародерите все още се скитат. Тогава мъжете започват да размахват неистово ръце, жените побягват с писък и ми правят ми знаци да ги последвам. Тръгвам след тях към кортихото — ниската бяла къща, ала ги следвам не защото ме е страх, а защото това означава, че не трябва да работя повече и да си развалям ръцете. Тогава с изненада виждам, че леля ми тича назад към мен, а мъжете от хълма тичат надолу с все сили към нас, ала те са много далече, поне на половин час от нас заради долината. Сега виждам защо е този смут и паниката, сега виждам враговете и те изобщо не са страшни. Трина френски войници в парцаливи униформи, но красиви, даже както са с

бради, единият използва здрав клон като патерица и има само един крак. Превръзката около крака, и краят на подгънатия му панталон са почернели от кръв и изглеждат ужасно. Двамата по-млади размахват саби и се усмихват. Куцията им крещи нещо, някаква заповед; очевидно той е офицер и сега двамата се приближават към мене. Те вече не се усмихват, напрегнати са. Техните погледи не ми харесват. Единият ме хваща за китките и извива ръцете ми, боли ме. О, Господи!... Те разкъсват бялата ми рокля... хубавата ми рокля и единият от тях ме опипва и... сакатият ме гледа като луд и откопчава копчетата си. Опитвам се да избягам, но двамата мъже са ме притиснали към земята и...

Един ужасен писък го измъкна оттам. Седеше изправено, взираше се диво в Мелани, по челото му се стичаше пот.

— Какво стана? — попита той.

— Ти изпищя. Бил си изнасилен... сигурно сакатият...

Майкъл затвори очи, той беше жена.

— Не, не беше това. — Усещаше болка между краката си, дълбоко в себе си, но не това го беше накарало да пищя.

— Леля ми — каза той. — Войникът беше върху мен, беше в мен... беше ми все едно... беше ми все едно, тогава видях леля ми зад него, над нас, стиснала с две ръце една вила, сякаш е огромен нож. Изпищях, защото помислих, че зъбците ще пронизат не само него, но и мен... о, Господи, кръвта...

Той седеше изправен с все още затворени очи, от страх картината да не изчезне.

— Един от френските войници... е отрязал ръката ѝ със сабята си. Писъци и вой, сега те вдигат сакатия, отнасят го. Тогава единият от тях се обръща назад, единият от френските войници се обръща назад и тръгва към мен, ще ме убие! Той сграбчва верижката на врата ми, кръстчето ми...

Майкъл потръпна от внезапна болка, която го преряза отзад през врата.

— Той е скъсал верижката ми, взел я е, те бягат към дърветата, зарязали са вече сакатия, видели са мъжете от хълма, които се спускат по склона. Седя изправено и се опитвам да оправя съдраната си рокля, братовчедките ми идват към мен, мъжете от хълма преследват двамата французи. За миг те спират, единият подава на другия моята верижка,

моето кръстче, после те тръгват и побягват в противоположни посоки, единият много по-бързо от другия. Мъжете го оставят да избяга и преследват другия, хващат го. Той пици като заек, като заек в капан. Свърши се. Изправям се на крака. Покривам се с един шал. Отнасят леля ми. Тя не е умряла, но е загубила много кръв. Сега Антонио, моят брат, идва към мен. Страхувам се от него, страхувам се от него повече, отколкото от сакатия французин. Скривам лицето си с ръце, за да се предпазя. Ох!

Майкъл отвори очи, разтърси глава.

— Шамар ли ти зашлеви брат ти? — попита Мелани.

— Аз опозорих семейството — чу той собствения си глас. Тогава дойде на себе си, освободи се от съня, от спомена, от повторното преживяване на всичко това.

— Те погребяха сакатия и другия в евкалиптовата горичка. Третият избяга. Третият трябва да е бил Пиеро.

Той пое дълбоко въздух и се изправи на крака. Още усещаше мекотата на бялата рокля около краката си и инстинктивно опипа около врата си за кръстчето.

— Нашата Мария Долорес е била една много суетна млада жена — каза той на Мелани. — За нея роклята, кръстът и красотата на ръцете ѝ са били по-важни от всичко останало. Искях да ми върнат кръстчето — каза той и осъзна, че още се намира под влиянието на личността на Мария Долорес, — но те не искаха да го вземат от войника. Така го погребяха, както го стискаше.

Мелани седеше с кръстосани крака на пътнишкото одеяло, пред нея стоеше касетофонът. Тя го изключи. Майкъл не бе забелязал кога го е включила.

Вече се беше мръкнало, небето бе бледомораво, заблестяха първите звезди и той искаше да се махне оттук. Беше жена, както и в повтарящия се сън с мъжа до стената, беше жена.

— Какво научихме? — попита.

— Нищо определено. Жом Ланот изнасилва Мария Долорес. Трябва да се предполага, че детето от тази връзка от това изнасилване, е Имакулада Алмарго. Но едно предположение не е достатъчно.

— Изнасилване и убийство, какво повече искаш? Такава случка, ако е истинска, трябва да се е превърнала в легенда в такъв край, в едно такова малко село.

— Твърде е възможно — каза Мелани замислено. — Да идем и да зададем още няколко въпроса. — Тя започна да прибира патерицата, касетофона и чантата за пикник, после сгъна пътнишкото одеяло.

— Какво да правя с кръста? — попита Майкъл.

— Задръж го. Пада ти се по наследство.

— А какво ще правим със скелета? Не можем да го оставим така.

— Не. По-добре да го зарием.

Той отново погребва останките на приятеля на своя праядо.

През нощта селцето бе коренно различно.

Пред малкия бар бяха изнесени сгъваеми столове и маси, там седяха и пиеха виното си възрастни мъже. Беше шумно, по улицата се разхождаха жени, под мъжделивата светлина на електрическите крушки, които бяха повесени на кабелите, опънати от къща до къща през уличните платна, играеха деца.

Собственикът на бара, който навярно беше работил на полето през целия ден, изглеждаше доста по-млад от намусената си съпруга. Той бе облечен в потна сива риза, мръсни панталони и сламена шапка. Изядените му венци излагаха на показ оголените му жълти зъби, обаче беше словоохотлив. На нарочно ясен и бавен испански, той, ги попита с какво се занимават и Майкъл можа да схване същината на казаното, а Мелани беше изучила основите на езика в Щатите.

Тя излъга и каза на кръчмаря, че са археолози и търсят останки от римско време близо до гробището.

— Non! — каза той категорично. — No son Romanos, son Franceses de la guerra de Napoleon! — Останките не били от римско време, а от войната на Наполеон.

— Si? — Лицето на Мелани просветна.

— A hi esta el sitio de la Massacre de Maria Dolores.

— Клането на Мария Долорес?

И той наля на всички по една порядъчна доза вино, мъжете се приближиха, за да чуят легендата, която бяха слушали много пъти, но която не ставаше от това по-безинтересна.

Историята се различаваше от преживяването на Майкъл само по числата. Един батальон пристигнал в Хуелар и изкарал всички жени на полето, и им правили онези неща, които всеки войник прави на

жените. Обаче една девойка, Мария Долорес, хитро примамила войниците в евкалиптовата горичка, където те били избити от мъжете на селото.

— Какво е станало с Мария Долорес?

— Тя се омъжила за мъж от Нерия на брега на морето, но майката на Абуелита я познавала по-добре. Добре я познавала! — преведе Мелани на Майкъл, когато собственикът на бара свърши с отговора на нейния въпрос.

Абуелита, обясни след това Мелани, била най-старата жена в селото, сто и три годишна и ако наистина се интересуват, можели да я посетят още сега.

Като че цялото село ги последва до къщата с нисък покрив, където намериха една стара вещица, направо излязла от средновековна вълшебна приказка, която седеше дълбоко заспала на стол с твърда облегалка.

Мъжът от бара я хвана за рамото и я разтърси.

— *Estrangeros quieren conocer l' historia de Maria Dolores* — каза той, обяснявайки й, че чужденците се интересуват от историята на Мария Долорес.

— *Maria Dolores?* — Тя вдигна очи, премигна, намръщи се и махна с ръка, отпращайки всички. — *Maria Dolores es muerta.*

— Тя мисли, че искаме да видим Мария Долорес — обясни Мелани — и ни казва, че е умряла.

— *Claro qu' ella es muerta, pero donde?* — каза кръчмарят.

— *En Nerja. En Nerja en el cemeterio hombre.* — И тя затвори очи и млъкна като мида. Аудиенцията бе свършила.

Мъжът от бара повдигна извинително рамене, за да им обясни, че не може да направи нищо и ги поведе навън. Но когато Майкъл се обърна да погледне за последен път столетницата, тя отвори едното си око.

— *Antes de morir se ella tiene cinc' o hijos y tres hijas.*

Тя протегна свитите си юмруци, очевидно мислейки че показва броя на синовете и дъщерите на Мария Долорес, но артритът беше сковал пръстите й.

— *Y la primera hija no es Andaluz, es una bastarda francesa. Maria Dolores nunca era virgen!* — изкудкуда тя и отново млъкна.

— Разбра ли това? — попита Мелани. — Осем деца първото, от които, момиче, без съмнение е френско копеле!

Очите се отвориха отново, този път по-широко и погледнаха право в Мелани, сякаш разбираха напълно каква е Мелани, какво търси и защо.

— Su hija se casa con un Ingles. Ahora tu sabes todo.

— Какво каза тя? — попита Майкъл.

— Момичето се омъжило за англичанин и сега аз знам всичко.

Тогава старицата се обърна към него и протегна един дълъг нокът.

— Cuidado, hombre, esta mujer es peligrosa para ti. — Тя се усмихна хитро и зловещо и затвори очи.

— Не можах да разбера това — каза той.

— Тя просто каза, че съм опасна за теб.

И Майкъл изтълкува предупреждението като обещание за една връзка, която той си представяше, че ще бъде приятно неизбежна.

ГЛАВА ОСМА

В резултат на двете произшествия — едното обезпокоително, а другото изпълнено с ужас — Майкъл постигна съгласие със себе си и прие факта, че Мелани е необикновен медиум и че самият той притежава удивителни ясновидски способности.

Когато се завърнаха отново у дома след откритията в Хуелар, те разчистиха една от стаите за гости и я преобразиха в един вид работна стая, като преписаха родословното дърво с големи черни букви върху една от белите стени.

Сега всичко се връзваше добре; освен Жана Шапле, родена в Мелун през 1567 година и Мари Шапле дьо, Ностредам, родена в Париж през 1594 година. Липсващата връзка можеше да се докаже единствено от Сарините и неговите собствени спомени за човекоядство, които, с умиращите от глад и изяждащи собствените си деца средновековни хора, навеждаха на мисълта за някоя обсада от онова време.

Издирванията на Мелани насочваха към няколко такива обсади: Кале 1558, Шартр 1568, Рошел 1573, Турне 1581, Руан 1591, Париж 1594 и един от начините да се открие коя е въпросната обсада бе да се посетят всички тези места и да се види дали ще се случи нещо.

Те успяха в Испания. Защо да не успеят и сега?

Отново тръгнаха с колата, с намерение да посетят всички тези места и започнаха от крепостта Турне на югозапад, после подкараха направо към Шартр, където търпеливо очакваха да им се явят видения в катедралата, но експериментът не даде никакви резултати.

В провинциалния хотел, в който отседнаха да пренощуват, Майкъл се събуди облян в студена пот от далечни звуци на пневматични чукове, същите които беше чул в Албакота. Струваше му големи усилия да отиде в съседната стая и да събуди Мелани.

— Чух отново пневматични чукове и булдозери — обясни той. — Питам се дали и ти не си ги чула?

Тя незабавно записа на лента описанието му какво е чул и почувствал, после той взе хапче за сън, върна се в стаята си и заспа дълбоко.

Когато на другия ден слязоха за закуска, Майкъл видя заглавието на първа страница на вестника на някакъв човек.

НОВ ИСПАНСКИ ХОТЕЛ СЕ СРУТВА.

ДВЕСТА ДУШИ ВЕРОЯТНО ЗАГИНАЛИ.

Излязоха да купят вестника и прочетат подробностите как хотел Клавелес в Албакота се е срутил след лек земен трус.

Имаше снимки, разкази на очевидци на злополуката, която бе станала към четири часа сутринта и Майкъл разбра, че е видял всичко това три седмици преди да се случи в действителност.

След силното черно кафе той разказа на Мелани как е ходил по улиците на Албакота през нощта, когато бяха там и е видял новия хотел в руини. Въпреки че тя му съчувстваше за преживяното, мисълта че това е било предсказание, че би могъл да спаси хората, ако беше казал по-рано за своето видение, накара Мелани да се разгневи на упоритата му решителност да се отрича от собствените си възможности.

— Норма е мъртва, Сара е мъртва, съпругът ѝ също умря, всичко бе предсказано от Сара, собствената ти дъщеря; самият ти си сънувал същите сънища като нейните, имал си същите предчувствия, сега си предусетил едно голямо нещастие и въпреки това ти все още не се доверяваш напълно? Как можеш да не вярваш? Имаш ясновидски способности, каквито малко други хора на земята са могли да развият. Длъжен си да ги използваш!

— С каква цел? — попита той.

— За да докажем на невярващите, че нашите умове са нещо повече от временни банки за непотребни спомени. Ясновидството, погледът към миналото, предсказанията са първи признаци, че нашето съзнание може да манипулира — дори да разрушава физически и

биологични обекти. Точно сега се извършват, секретни изследвания в специални лаборатории, създадени от военни и тайни служби, защото скоро ще започне психологическата война! Искам да съм въоръжена и то добре въоръжена преди всички останали, а заедно ние ще можем да имаме поразително влияние над света.

Той не каза нищо, опитвайки се да схване това доста внезапно и изненадващо избухване от страна на Мелани.

— Скоро ще започне психологическа война? — повтори той.

— Още никой не го е забелязал, но в този момент някои изключителни умове правят необичайни неща, не ти ли се струва така? Само този, който жадува за слава, се показва на сцената. Мислил ли си някога за тези, които никога не се разкриват сами, като мен например? Само ти знаеш на какво съм способна, но дори и ти не знаеш всичко.

В погледа ѝ имаше нещо обезпокоително. За момент той имаше чувството, че пред него се намира фанатик.

В Париж те отседнаха в хотел Сен Жермен, където Майкъл бе отсядал често и преди.

Мелани не настоя да започнат веднага с издирването, по-скоро обратното; тя се увлече от това да бъде най-обикновена туристка и призна, че никога не се е качвала на върха на Айфеловата кула и че много ѝ се иска да посети Центъра Помпиду.

Той се възползва от настроението ѝ я заведе на два от любимите си ресторанти — на обяд в единия, който се намираще в района на Етоал и на вечеря в другия, близо до портата Сен Дени.

Когато вървяха към улица Лафайет и търсеха да хванат такси, съвсем случайно съзря едно много мършаво, накуцващо куче, при вида на което потръпна. Това сиво и краставо същество с жълти очи и стърчащ през кожата гръден кош му беше страшно познато. Опашката му бе отрязана неотдавна и когато то се опита да я размаха за поздрав видя, че е червена и просмукана от кръв.

— Какво гледаш? — попита Мелани, когато кучето ги отмина.

— Онова куче.

— Какво куче?

Той спря и погледна назад към кучето, но то бе изчезнало.

— Едно жълто куче — много слабо, краставо и без опашка, Полюкс, принадлежеше на аптекаря... — Той се вцепени. Странна работа, думите бяха изскочили така естествено.

Затвори очи. Беше се промъкнал назад в миналото с голяма лекота. После отново се застави да мисли за кучето и си спомни, че го видя да вдига слабото си краче до ъгъла на една сграда — цялата дървена, с надвиснали напред греди и гладки каменни стъпала, водещи надолу и наляво. Сега той се намираше там с онази силна болка от глад, въпреки изядените току-що четири блюда. Отвори очи.

— Нататък вляво се намираше малка уличка, която водеше към пазара и църквата, където бяха разположили комуналната кухня. — Той хвана Мелани за ръка и я поведе да огледат съвременните сгради наоколо. Започна да се обърква, миналото бе погребано и построено наново. И тогава, както гледаше земята, забеляза ъгловия камък на една стара постройка.

— Тук беше. Това е старо, напълно оригинално. Улицата водеше нататък.

Там нямаше улица, а само солидна стена, която се издигаше на осем етажа над тях.

— Някъде вътре е, те са застроили мястото. Нека да го заобиколим.

Обиколиха целия блок, който покриваше доста голяма площ. За да влязат вътре, трябваше да изчакат до сутринта, защото двете огромни врати, които водеха към вътрешния двор, бяха затворени и заключени за през нощта, а не беше удобно да събудят портиерката, за да ѝ заявят, че търсят някаква обсада от шестнадесети век.

Той направи груба скица на местността върху парче хартия и отбеляза мястото, където бе видял кучето и познал ъгловия камък. После се върнаха в хотела.

Майкъл стана в шест и тридесет и отиде да почука на вратата на Мелани. Тя вече се бе облякла.

— Щях да те събудя в седем — каза тя.

— Как ти понесе суфлето от раци?

— Чудесно. Спах като труп.

Той стисна ръката ѝ. Не беше се затруднил много да я убеди да опита нещо ново, тя започваше да става чревоугодник.

Върна се отново в стаята си, изми се, обръсна се и се облече, отбелязвайки че перспективите за сутрешната работа му действат възбуждащо. Радваше се на разследването, на разкритието. Беше се наспал добре, без успокоителни и без сънища или кошмари.

През деня улица Сент Аниол бе доста различна. Наблизо имаше пазар и хората нареждаха сергиите си; месарите и продавачите на зеленчук отваряха, камиони се разтоварваха и навсякъде имаше каси. По канавките течеше прозрачна, чиста вода и във въздуха се носеше аромат на прясно кафе.

Много лесно намериха ъгловия камък, а големите входни врати малко по-нататък сега бяха отворени. Мелани провери дали касетофонът, който висеше на една каишка на рамото ѝ, е готов за включване.

Една къса чакълена алея водеше от вратите към пълния с дървета вътрешен двор, пясъчна пътека се виеше покрай лехите с разнообразни цветя и се насочваше към входовете за апартаментите и офисите. Портиерката още не беше станала; вратата ѝ беше затворена и пердетата спуснати, така че имаха възможност да разгледат наоколо, но нямаше абсолютно нищо, което да напомни на Майкъл за нещо специфично.

Решиха да излязат и обиколят блока, както бяха направили предишната нощ. Ако бяха в Лондон, сигурно щяха да се натъкнат на малка уличка, но тук изглежда нямаше друг път за влизане.

Те заобиколиха трите страни на зданието тогава неочаквано откриха врата обкована с шипове, която очевидно водеше към тесен проход между две здания. Майкъл нямаше нито спомени, нито някакво усещане, но мястото ги привличаше и те опитаха дали вратата е отворена. Беше заключена. Улицата бе съвсем пуста и докато Мелани се оглеждаше наоколо, Майкъл се хвана здраво за шиповете и се повдигна, за да погледне вътре.

Алеята беше тъмна, застлана с обли камъни, дълга около двадесет и пет фута и водеше към входа на много стара постройка, една църква. Той позна църквата, позна вратата на криптата и си спомни, че всичко се бе случило в криптата.

— Как за Бога ще влезем вътре?

— Мисля, че трябва да поразпитаме наоколо — предложи Мелани.

— Под какъв претекст?

Тя се засмя, вдигна платнената си чанта и внезапно я метна през вратата.

— Защо направи това? — попита поразен Майкъл.

— Миналата нощ сме били преследвани от крадци и сме се отървали, като сме хвърлили чантата. Сега искаме да си я вземем обратно.

— Крадци? Това не е Ню Йорк.

— Е, хайде! Париж е чудесен, но и тук се извършват престъпления, нали?

Идеята не беше лоша и им даваше извинението, от което се нуждаеха. Започнаха да разпитват наоколо. Съчувствие, безразличие — срещнаха всички характерни черти на човешката природа, но не намериха ключа.

Най-накрая портиерката от един вход надолу по улицата им помогна; сградата принадлежала на някакъв манастир, който се преместил в провинцията преди години и криптата се използвала за склад на мебелите им. Най-добре щяло да бъде да се прехвърлят през вратата.

Майкъл зае няколко каси от една сергия зад ъгъла, нареди ги една върху друга, успя да се покачи достатъчно високо и да прехвърли от другата страна, въпреки че в един момент за малко не си скъса панталона.

Мелани, ловка като котка, го последва с извинението, че ако някой попита, ще отвърне, че си е изгубила и едната обица, а два чифта очи виждат по-добре от един.

След като и двамата се озоваха в тъмния, усоеен, калдъръмен проход, шумът от външния свят изчезна напълно. Те отидоха заедно до вратата на криптата.

Желязната дръжка се завъртя лесно и въпреки че вратата не беше заключена, все пак беше захваната за касата с катинарче. То беше толкова смешно малко в сравнение с вратата и очевидно така лесно за счупване, ако имаха лост, че те се ядосаха. Достъпът им бе преграден от едно малко парченце метал и те не можеха да направят нищо.

За досада на Майкъл, Мелани стоеше като вцепенена и гледаше втрещено препятствието. Самообладанието ѝ го вбесяваше. Тя толкова пъти се бе справяла успешно с такива проблеми, че той бе започнал да

разчита на нея да оправя нещата, но не виждаше какво би могла да направи в този случай.

— Искам да те помоля за нещо — каза тя много тихо.

— Аха?

— Искам да отидеш до другия край на алеята, да застанеш с лице към вратата и да не се обръщаш, докато не ти кажа.

Майкъл понечи да попита защо, но тя вдигна ръка: „И те моля да не задаваш въпроси.“

Тогава, приемайки че Мелани желае да задоволи естествена нужда, той се усмихна, обърна се и отиде до другия край на прохода. Загледа се във вратата и започна да брои. Не бе правил това от времето на последната игра на криеница преди много години. Когато стигна до сто, очакваше да го извика, но тя не се обаждаше.

Не искаше да я кара да се чувства неудобно и продължи броенето, но когато стигна до двеста, реши че е достатъчно и погледна скришом. За негова изненада Мелани не беше там и вратата бе широко отворена.

Премина на бегом алеята, погледна катинара, който бе отворен по някакво чудо и влезе в криптата.

Беше тъмно като в рог.

— Мелани?

— Да. Тук съм.

— Как влезе вътре?

— Просто използвах една фиба.

— Защо не ми позволи да гледам?

— Това ме изнервя, а тържествено съм обещала на човека, който ме научи как да го правя, да не го показвам на никого.

Очите му постепенно свикнаха с мрака и той забеляза горе от дясната си страна малко прозорче с решетка.

— Затвори вратата — каза Мелани, — тогава съвсем ще привикнем към тъмнината. Тук има прекрасни неща, виж онзи аналой и този олтар.

Майкъл затвори вратата и веднага бе обгърнат от много позната миризма. Гадна миризма на влага, не на изгоряло, а на преварено — задушена риба, месо, развалени зеленчуци — отвратителната миризма на гнило.

— Тук ли е? — чу той гласа на Мелани да пита някъде отдалече. Опита се да отговори, но установи, че не може; гърлото му бе пресъхнало и се затрудняваше да диша. Осъзна, че го сърби навсякъде и трябваше да почеше кокалестите си ръце.

Погледна нагоре към зарешетеното прозорче и видя как то постепенно се разширява. Докато го наблюдаваше, то по съвсем удивителен начин се удължи, сякаш бе направено от някаква мека пластмаса или се топеше. Променяше формата си и тогава се затъмни от парата от казана точно под него, където стоеше Мелани, неподвижна като статуя, омагьосана от това, което ставаше около тях.

По гърба му полазиха мравки от стенанията, тежкото дишане отзад и гангренозната смрад на мъжа с хлътнали бузи и изскочили от орбитите очни ябълки, който мина покрай него.

От сенките започнаха да се появяват хора, всичките смъртно бледи, които се движеха бавно, сякаш всяко усилие им струваше огромни мъки.

Внезапно Мелани изпищя.

Гласът ѝ бе изпълнен с неподправен ужас и той я съзря, заобиколена от три призрочни фигури, които се опитваха да я сграбчат, но бяха твърде слаби. Те ѝ галеха ръцете, краката, тялото, с алчни от глад очи. Той протегна ръката си и видя, че е само сивкава кожа и кокал.

Премина някаква жена, която носеше детето от неговия спомен — много слабо бебе, безжизнено, но все още дишащо. Тя съблече малкото дрешки, в които бе облечено и го пусна с главата надолу в казана. Мъжът с тоягата го разбърка и тогава вратата в далечния край, двойната входна врата на криптата неочаквано се отвори и четири мършави индивида нахлуха, дърпайки след себе си тръстикова рогозка, на която се намираще тялото на дебел мъж. Веднага го заобиколиха хурии, разкъсаха дрехите му и го насякоха, като мърша от умряла антилопа.

— Спри ги! — изпищя в ужас Мелани. — Спри ги!

На фона на всички тези ужасии тя дълбаеше в себе си, разкъсваше собствените си рамене, изстискваше кръвта си. Жената, която бе хвърлила детето в казана, танцуваше, държейки една ръка, от изтръгнатия от рамото край на която капеше кръв, очите ѝ бяха широко отворени, устата застинала в просташка усмивка.

... Той се обърна да види какво става с трупа. Най-силният от мъжете, които го бяха довели, извиваше главата, извиваше я брутално, докато костите не изпращяха; другите държаха останките от трупа, той дръпна, а някой замахна с нож и главата се отдели като изкоренен стрък трева.

Стисна силно очи, тогава усети леденостудено вкопчване в китките си. Погледна с див поглед, няколко души го хванаха за врата, ръцете, глезените, повдигнаха го и щяха да го пуснат направо във врящата вода. Изкрещя. Разтвориха му насила устата и вкараха една пръчка между зъбите. Това бе краят. Ето как щеше да свърши.

Ще го задърпаха към котела, после по някаква причина назад към малката врата и той видя ръката си, собствената си китка със синия маншет и часовника, премигна и погледна към хората, които го носеха и видя, че това са здрави, загрижени хора, облечени във всекидневни дрехи. Видя Мелани, която го гледаше неспокойно, сложила пръст на устата и очевидно го молеше да мълчи.

— *Allez mon vieux, tranquille. Tranquille, 'on ne va pas te a're mal...*
— му говореше някой, успокоявайки го. Положиха го на една пейка, някой намери отнякъде електрически ключ и под сводестия таван светнаха няколко мътни крушки. Около него стояха четирима души, една възрастна жена в черна рокля му предлагаше чаша с вода. Мелани седеше на един стол срещу него с мокра коса, изпотена и пиеше вода от друга чаша.

— Какво стана? — попита той, задъхвайки се.

— Ти си епилептик и си имал припадък. Дръж това после ще говорим — бързо каза Мелани.

— Видя ли всичко? — попита я той.

— Да. Да, видях. Не говори сега.

Той чу полицейската сирена отвън и малко след това пристигнаха двама униформени мъже с носилка.

Шушукане, предложения, съвети, после експедитивните мъже избутаха околните, огледаха го, провериха очите му, повдигнаха клепачите му, премериха му пулса, попитаха го дали може да стане и да ходи, после премериха пулса на Мелани.

Наметнаха ги с одеяла и спокойно и внимателно ги изведоха от ужасната крипта в пасажа на дневната светлина. На улицата се бе събрала голяма тълпа. Полицаята бяха там и я държаха на разстояние.

— Qu'est ce qui se passe? Quoi? Pourquoi? Qui es?

За трагедии хората винаги намираха време.

Влязоха в относително удобната линейка — с тъмни прозорци, хората отвън се вираха, без да могат да видят нищо. Той седна и затвори очи; миризмата все още бе в ноздрите му; как можеше нещо от миналото, от преди стотици години, да бъде все още толкова силно, толкова отвратително? Тези ръце, неговите ръце, тази набръчкана суха кожа, тези язви!

Линейката тръгна с виеща сирена, която ечеше и разчистваше улиците напред. Колко потресаващ за тези, които бяха преживели злополука и какво облекчение за него беше този звук на съвременната сигурност.

— Чу ли какво ти казах? — чу Мелани да го пита. — Имал си епилептичен припадък. Били сме там да търсим ръчната ми чанта и ти си припаднал.

Той кимна. Не можеше да говори, не можеше да разграничи напълно миналото от настоящето. Какво ги накара да се материализират, онези ужасни същества? Неговата собствена сила? Тази на Мелани? Дали не бяха нахлул неканени при връщането си в този свят? Дали тревожните следи не продължават да живеят там?

Тогаво неочаквано повърна — толкова бързо, че не успя да се овладее. Санитарят веднага се притече на помощ с пластмасова купа и кърпа, после даде разпореждане да намалят скоростта. Това не беше повдигане, бе четиривековното отвращение на вкуса в устата му от онова бяло месо, от стърчащата оглозгана кост от големия казан. Какво ли са направили с главите, с очите? И отново му се догади.

Майкъл трепереше, целият се тресеше. Хората помислиха, че ще припадне отново. Видя спринцовката, сестрата, която държеше иглата нагоре, малката струйка течност за проверка, миризмата на медицински спирт, навития си нагоре ръкав, бодването. Трябваше да каже на Мелани, преди да е забравил, преди да изгуби съзнание...

— Мъжът, който разбъркваше врящия казан, старият мъж, той и аз единствени оцеляхме... той бе бащата на моето дете... и аз умрях, разбираш ли! Като Сара, умрях преди дори да го зърна...

Главата му започна да бучи, очите му да се замъгляват. Всичко ще се оправи, само това искаше, инжекцията започваше да действа.

Последната мисъл, която му мина през главата, преди да потъне в сън, бе един въпрос... Как влязоха вътре?

Мелани никога не бе употребявала фиби за коса.

Задържаха Майкъл в болницата два дни, хранеха го добре и провериха състоянието на целия му организъм, както и документите му за самоличност.

Бяха много внимателни и не им предявиха никакви обвинения за това, че са разбили вратата и влезли незаконно. Мелани се справи с цялата работа с обичайното си хладнокръвие. Историята била съвсем обикновена. Предната вечер били преследвани от крадци и тя хвърлила чантата си над вратата, покатерили се през нея да си я вземат отново и по всяка вероятност това усилие причинило припадък. Той се развилнял, но погрешка се нахвърлил върху вратата на криптата и припаднал вътре. Тя загубила самообладание, разпищяла се силно, а хората разбили вратата и ѝ се притекли на помощ. Повечето бяха помислили, че става убийство или изнасилване; никой не предположи и най-малко, че вътре в криптата двамата са преживели ужаса на обсадата на Сен Дени.

Единственият неблагоприятен резултат от случката бе че полицията взе шофьорската книжка на Майкъл, докато не се яви с медицинско заключение, че не е предразположен към епилептични припадъци. Вследствие на това той остави колата в един гараж и купи за себе си и Мелани обратни билети до Ница.

Полетът му подежда успокоително и реши, че и двамата имат нужда от почивка, за да се освободят от всичко това. Мелани беше изпитала голям страх, все още бе ужасена и призна, че има нощни кошмари. Двамата бяха преживели свръхестествен ужас и това, заедно с евкалиптовата горичка, а за него и бедствието в Албакота, допълнително изостряше нервите му, които нямаше да издържат много дълго, ако нещата продължаваха така. Спокойствието и сигурността да лети в модерен самолет с всичките му приспособления и скорост му действаша благотворно. Хвана ръката на Мелани и докато пиеше чаша студен портокалов сок, предложи да отидат в Ню Йорк на почивка. Можеха да отседнат в хотел Идън Булевард, докато се възстановят.

Мелани безропотно се съгласи. Бяха постигнали невероятното. Той беше медиум с потвърдена сила и надали бе уместно да се доказва дали е наследник на Нострадамус или не. Явно беше такъв, явно отново преживяният спомен принадлежеше на Жана Шапле, която с ядене на човешко месо е преживяла обсадата, за да умре после при раждане. Пиерет Шапле дъо Ностредам бе нейна дъщеря; записаните в документите места и дати съвпадаха. Това затваряше семейния кръг. Сега Майкъл трябваше да се пренесе не в миналото, а в бъдещето.

— Не, ако ще трябва да преживявам последиците от земетресения, преди те да са станали в действителност — рече той.

— Ами ако това са предчувствия за удоволствия? Да знаеш, че два дълги крака са самотни в съседната хотелска стая или пък кое число ще се падне на рулетката?

— Ти приличаш на посредствен дявол, който използва много стария номер с изкушението, за да купи прекрасната ми душа. Чел съм го и запомнил от доктор Фауст, благодаря. Това, което искам да предвидя и с което искам да започна, е моята собствена съдба.

— Може би не е благоразумно.

Останаха в Кан три дена, след което излетяха от Ница директно за Ню Йорк.

Обикновеното и скучно висене по летищата, самото пътуване със самолет и бъркотията бяха това, което желяеше най-много — чувството, че принадлежи към живите хора, заети с някаква дейност в космическия век. Трите ноци, които прекара сам в спалнята си, бяха тревожни, изпълнени със страх от спомени и видения.

Сега се чувстваше толкова спокоен и отдалечен от неотдавнашното минало, че когато се облегна назад и намести предпазния колан, се надяваше да заспи и засънува, но този път нещо приятно. Удаде му се доста лесно.

Моментално се намери на един вълнолом и махаше за сбогом на някакво семейство, което заминаваше с кораб. До него стояха две деца на неговата възраст. Беше дете, държеше ръката на някого, когото обичаше и на когото се доверяваше, носеше моряшко костюмче и сламена шапка.

— Добре ли си? — попита Мелани. — Дишаш много дълбоко.

Тя се грижеше за него, безпокоеше се за състоянието му, сега той бе ценен. Ще се опита да я прелъсти в Ню Йорк, може би това ще ги отрезви.

— Бях на някакъв вълнолом и махах на някого. Бях около шестгодишно момче, викторианско, бих казал.

— Твоят дядо?

Неговият дядо. Сигурно е бил собствения си дядо. Защо не? Той можеше да бъде свой дядо, майка, прапрадядо от двата рода, но никога свой чичо или леля, брат или сестра.

Промени позата си и отвори едно око да погледне белите облаци долу, старата позната снежна гледка. Отново затвори очи.

Проблясъкът дойде съвсем ясен и той се изправи на седалката.

— Какво? — веднага поиска да узнае Мелани. — Какво беше това?

— Намирах се в асансьора вкъщи, натисках копчетата, но нищо не работеше.

— Какво друго?

— Нищо.

Тя сви рамене и се облегна.

— Това не е предсказание, това е предупреждение — каза Майкъл. — Много е неприятно.

Позвъни на стюардесата и помоли за голямо уиски.

— Да не се напиеш?

— Защо не, ние сме на почивка. — И стисна крака ѝ по не съвсем бащински маниер, тя повдигна вежди, но не отмести ръката му. Така че той я остави да стои там и се радваше на усещането от младата плът под плисираната пола.

Когато питието пристигна, Майкъл трябваше да поеме чашата, но след като отпи глътка, върна ръката си обратно на същото място и Мелани не направи никакъв опит да я махне.

Доволен, той заспа.

На витрината на галерията Шолман в Източен Бродуей беше изложена картина с маслени бои от Раулк.

Представляваше пейзаж от Испания или Италия, доста различен по стил от трите, които Майкъл имаше вкъщи.

Той влезе в галерията и разгледа колекцията: бяха пейзажи от Флоренция и околностите — бледорозови, с бледно небе, есен и зима — период, за който нямаше представа, че Раулк е преминал. Беше впечатлен и доволен, това повишаваше стойността на неговата малка колекция.

— Притежавам три от по-късните му работи — каза Майкъл на уредника на галерията. — Доста по-различни са от тези.

— Той премина през три различни периода — отвърна мъжът. — От кое време са вашите?

— Седемдесет и първа, седемдесет и втора...

— Сега са доста скъпи. Надяваме се да изложим неговите последни планински пейзажи, включително и този, върху който е работил, когато е умрял.

— Какво?

— Той загина преди две седмици. Не знаете ли? Всички вестници писача. Съвсем необичайни обстоятелства, ударен от светкавица. Мислят, че металният триножник е привлякъл гърма.

Майкъл издаде няколко съчувствени звука и приближи лицето си близо до едно от платната. После, като се посъвзе малко, излезе. Раулк умрял. От всички точно той. Можеше да го предупреди. Но как?

Раулк никога не би му повярвал. Как можеш да предупредиш човек, без първо да го убедиш, че си медиум, че е във възможностите ти да погледнеш в бъдещето? А хората искат доказателства.

Какво ли е станало със Сигрид?

Трябваше да ѝ се обади незабавно, да се свърже с нея, да разбере повече.

Толкова много хора около него умираха... Кога щеше да свърши тази фаза, този цикъл, ако това бе цикъл?

Тръгна по Пето авеню и реши да купи подарък на Мелани. Никога не ѝ беше подарявал нищо, въпреки че бяха станали доста близки, а сега с последните новини разбра, че няма по-близък приятел от нея. Кой друг имаше, който да знае толкова неща за него, на когото да може да се довери?

Спря се пред един бутик за старинни бижута и влезе вътре. Колие с подходящи обици? Дали ушите ѝ бяха пробити? Купи комплекта и се върна в хотела. Мелани лежеше в леглото си и четеше вестник. Изглеждаше доста доволна, така че той не ѝ каза за Раулк.

Подаде ѝ кожената кутия с бижута. Тя го погледна така, сякаш не беше сигурна дали трябва да я приеме. След това я отвори и очите ѝ се разшириха.

— Знаеше ли, че това е любимия ми камък и цвят?

Той нямаше представа. Или може би знаеше? Сигурно знаеше всичко, без да разбира. Тя го целуна леко по бузата.

— Защо? — попита.

— Защото мисля, че си го заслужила, а аз мога да си го позволя. — След това ѝ разказа за Раулк, но тя почти не реагира. Животът му щеше да бъде пълен с такива предчувствия; номерът бе да ги различава и да ги използва.

Обядваха в един ресторант, който той познаваше. Мелани се чувстваше по-добре в Ню Йорк, леката храна ѝ харесваше повече, ръсеше сосовете, подправките, пиеше кока-кола, без да изглежда притеснена. Защо не, ако това наистина ѝ доставяше удоволствие? Тя все още бе гимназиално момиче. Хамбургери. Спомени от детството. Наблюдаваше я как яде голям сладолед с плодове — толкова неестествен, колкото бе висока чашата. Смучеше колата си със сламка. Наистина беше много млада.

Мелани толкова хареса тези хамбургери на обяд, че Майкъл предпочете да вечерят по-рано, понеже възнамеряваха да отидат на кино. Изпиха няколко питиета и се почувстваха толкова доволни един от друг, че тя предложи да се върнат обратно в хотела.

В асансьора, където за пръв път тази вечер се оказаха сами, той я целуна по устата и тя му отвърна. Той старателно бе изместил мисълта да спи с нея далеч в съзнанието си и се обърка от това внезапно предизвикателство.

— Виж, какво млада госпожице, този вид държане води до изнасилване.

— Не е нужно.

— С мен е така. Аз съм наследник на Жом Ланот, забрави ли?

— Искам да кажа, че не е нужно да се стига до изнасилване.

Асансьорът спря на техния етаж и те излязоха. Тя потърси ръката му, която държеше ключовете от двете им стаи, взе неговия и го пусна в джоба на сакото му.

— Няма да имаш нужда от него довечера.

Остави го да отключи и го поведе навътре. Беше тъмно, приближаваше девет часа.

— Ще имаш ли нещо против този първи път да не палим лампите? — попита тя.

Той я притисна към стената и я прегърна мелодраматично. Мелани се засмя, Майкъл бавно я съблече, след което я занесе в леглото.

Когато смъкна своите дрехи и свикна с полумрака, той забеляза, че е преместила огледалото и го е облегла на една маса, за да може да се вижда сама от леглото. Може би сега щеше да разбере смисъла на тази чудновата идея.

Той се настани в леглото до нея и тя се озова отгоре му като пиявица — трептяща, трескаво страстна — трябваше да се бори, за да може да диша.

Майкъл свърши бързо, твърде бързо. Мелани прошепна нещо и изстена и той не разбра дали не се преструва. На неговата възраст би трябвало да се владее повече, но беше като хлапак, неспособен да задържи внезапния си порив.

— Извинявай — каза.

— Защо?

— Un poco rapido!

— Беше хубаво. Аз давах, а ти вземаше, точно това исках.

Дали вземаше хапчета, това наивно дете?

— Взимаш ли хапчета?

— Много ми е хубаво — каза тя, плъзгайки се отново към него. — Мислиш ли, че ще се справиш още веднъж?

Тя се плъзгаше много леко по него и го целуваше. Не беше девствена, тя никога не е била девствена. Беше се заблуждавал през цялото време, беше искал да вярва, че е невинна. Той беше наивното дете. Внезапно тя се отдели от него, легна по гръб до ръба на леглото и протегна ръка за ключа на нощната лампа.

Той се сети за огледалото. Дали сега не беше дошло времето за представления?

— Отивам в банята — каза тя и стана от леглото. Премина гола през стаята и остави вратата отворена, така че той можеше да чува какво става. Как може едно такова срамежливо момиче да стане изведнъж толкова безсрамно?

Тя се появи отново и застана на вратата, после отново се вмъкна в леглото до него. Сграбчи го и започна да го възбужда, премести се върху него, а той се правеше на умрял, след това, когато се възбуди, я обърна и се качи отгоре ѝ.

За момент се боричкаха, изкуствена борба с изкуствени възражения, а Майкъл беше в нея и мушкаше, отново и отново, вече сигурен, знаещ, че ще издържи, радващ се, че ще издържи, а тя се движеше заедно с него дълго време, после внезапно остана неподвижна и той усети как една невероятна сила го изчерпва, изсмуква го.

Това беше нещо течено, осезаемо, един дошъл неочаквано бързо оргазъм, който продължаваше, още и още, изпразвайки го безкрайно. За момент си представи, че се е слял с огромна жена, с енергията на грамадно животно. Затаи дъх, усещаше как спермата се изсмуква от него. Опита се да се отскубне, но беше хванат като в менгеме между бедрата ѝ, които вибрираха. Отблъсна се от нея, но не можа да се освободи; сякаш беше захванат в центрофуга, която го въртеше и изсмукваше организма му, душата му, силата му, всичко през тази безкрайна тръба между краката му, тази дълга цяла миля пъпна връв, която го свързваше с безкрайността.

Усети как започва да отслабва, как му се завива свят и тогава го освободиха. Измъкна се и се повали до нея, усещаше тялото ѝ до себе си, абсолютно отпуснато, дори немощно. Откъде това крехко момиче имаше тази сила? Това ли имаше тя предвид, когато казваше, че между тях има много сила? Това ли бе една от придобивките, които идват заедно с ясновидската дарба? Никога не беше виждал подобно нещо.

— Добре ли си? — прошепна той, превъзможвайки изтощението.

Тя не отговори. Дишаше тежко, ритмично, бе заспала дълбоко.

Тогава и той вдиша дълбоко въздух няколко пъти. Усещането беше невероятно. Искеше да го прави отново и отново. Господи, искаше да го направи отново.

Невероятно.

Телефонът иззвъня.

Протегна се раздражен за слушалката. Сигурно някой е сгрещил номера. Никой не знаеше, че е тук, освен ако обаждането не е за нея.

Женският глас от другата страна му се стори познат и просто му каза „Здравей“.

— Кой е?

— Аз съм.

— Кой аз? — Някоя бивша приятелка, която го е видяла в хотела? Узнала е, че имат отделни стаи? Гласът му бе познат, но не можеше да се сети.

— Аз съм, Мелани.

— Какво имате предвид, Мелани?

— Аз съм, Мелани, малката червенокоска, която ти току-що облада.

Погледна през рамо към Мелани, която спеше дълбоко. Дали огледалото не бе двупосочно? Дали някой от съседната стая не ги наблюдаваше?

— Кой е?

— Аз съм, Майкъл, Мелани Форбс.

Без да изпуска слушалката, той седна в леглото и раздруска Мелани. Тялото ѝ беше съвсем ледено. Леденостудено.

Погледна я, кожата бе толкова бледа, почти прозрачна.

— Астрално преместване, Майкъл. Не съм с теб в леглото, в Кан съм, в твоята къща.

Това беше нейният глас. Някакъв вентрилоквистки номер.

Разтърси тялото до себе си, видя се в огледалото как го разтърсва.

— Кажете нещо — помоли гласът ѝ.

— Коя сте вие в действителност? — Беше изплашен.

— Аз съм Мелани, обаждам ти се от Кан, Южна Франция — бавно и спокойно каза гласът. — Напуснах физическото си тяло и съм тук.

— Какво искате да кажете?

— Пътувах през пространството, Майкъл. Астрално преместване. Достави ли ти удоволствие това, което направихме преди малко?

— Да — вежливо каза той.

— Ние сме чудесен екип, нали?

Той се съвземаше. Това бе някаква шега. Нямахше представа как се играе тази игра, но сигурно е намерила съучастник или нещо подобно и се преструва, че спи до него.

Трябваше да признае, че синхронът е идеален.

— Къде точно се намираш? — попита той.

— На най-горния етаж във всекидневната, лежа на дивана.

— Как можеш да се изтегнеш на дивана без тяло? — помисли си, че я е хванал.

— Психически.

Майкъл не каза нищо.

— Не ми вярваш, нали? Знаеш ли какво, звъни ми. Просто затвори слушалката и ми звъни. Надявам се, че знаеш номера. Можеш да го набереш.

Гласът изчезна.

Той бавно затвори телефона, после бързо се измъкна от леглото. По някакъв начин отпуснатото тяло на Мелани до него, студено и бледно, го караше да се чувства неспокоен.

Внимателно дръпна одеялото, после горния чаршаф и се вторачи в нея. Беше съвсем бяла.

Светна горната лампа. Като че ли гледаше мраморна статуя.

Докосна я. Плътта бе твърда и безкръвна, устните бели, очите здраво затворени, пръстите стиснати в юмруци. Беше свита в поза на ембрион, като че се предпазваше от удар.

Пъхна ръце под нея и я обърна. По раменете ѝ имаше синини, по гърба синини и драскотини, но не драскотини от правенето на секс, а сякаш беше минала през градушка или прозорец от триплекс.

— Мелани? — каза със силен шепот. Нищо.

Провря ръка между ръцете ѝ, за да премери пулса. Ударите бяха изключително бавни, петнадесет-шестнадесет в минута.

Пресегна се за телефона и започна да набира номера си в Кан, после затвори слушалката. Вдигна я отново, този път се обади на телефонистката и поиска номера.

— Можете да го наберете сам.

— Зная. Но искам вие да ми го наберете, моля ви, имам... увреждане.

— О, извинете. Веднага ще го имате.

Отново затвори телефона. Какво ли увреждане може да попречи на човек да набира по телефона?

Но това си е неин проблем, а не негов.

Постави ръката си на бедрото на Мелани, после поглади косата ѝ. Бе фина и влажна.

Телефонът иззвъня.

— Свързвам ви, номерът е на линия.

Сигналът повтори четири пъти, после някой вдигна слушалката от другата страна.

— Здравей! — изрече гласът на Мелани.

— Само ми обясни как го правиш.

— Значи ми вярваш?

— Да, вярвам ти. — Държеше да остане спокоен, да продължи нататък.

— Трябва да ми повярваш, правила съм го и преди. Спомняш ли си, когато намери асансьорните техници в къщата и пеньоара на Сара в стаята си...?

Помнеше.

— Това беше един от първите ми опити. После, когато ме намери гола в градината на Реноар, този не беше много сполучлив. Стигнах само до брега, където за щастие не ми обърнаха внимание, защото те плуват там голи.

Тя се изкиска. За нея това беше една игра.

— Как го правиш? — попита.

— Помисли сам — каза тя. — Всеки би го направил, ако работи върху себе си. Сега ще се върна. Наблюдавай, ако искаш, но това може да те отврати от мен. Зная, че за известно време изпадам в конвулсии и спазми. До скоро!

И тя прекъсна. Стана му студено. Надигна се и отиде до банята да си сложи хавлията, после запали всички лампи в стаята и провери дали вратата е заключена. Взе един стол, сложи го до леглото и седна, без да отделя за миг погледа си от нея.

За известно време не се случи нищо.

Той стана и си сложи ръчния часовник. Девет часа и двадесет и осем минути, може би беше мъртва.

Тогавя забеляза как един мускул на ръката ѝ помръдна, като откъснат крак на паяк. Ръцете ѝ се разтвориха, сякаш течността на живота нахлуваше обратно в нея. Главата ѝ помръдна, след това краката ѝ бавно се изпънаха.

Преобърна се по гръб, пръстите ѝ се разгънаха и тя се изпъваше, докато се просна в цял ръст, съвсем вкочанена. Тогавя цялото ѝ тяло

започна да вибрира, като че през нея минаваше ток. После седна изправена в леглото, отвори очи и той ахна.

Тя нямаше очи.

Просто те бяха бели.

Главата ѝ се извърна, белите очи се взираха невидящи право в него, цялото ѝ тяло изпадна в силна конвулсия и сякаш някаква външна сила започна да я подхваща, разтърси я, хвана я здраво и я захвърли през цялата стая. Тя се удари в стената до вратата и падна омаломощена.

Майкъл стоеше като закован.

Сега тя дишаше много тежко, все по-учестено и по-учестено. Отново отвори очи; този път бяха нормални. Цялата беше вир-вода, избърса челото си, коленичи, разтърка натъртванията си и погледна нагоре.

— Господи, не искам да правя това отново — каза и започна да се изправя. — Ще ми помогнеш ли? Наистина много ме боли.

Той ѝ помогна да стигне до леглото и тя легна, после седна в леглото и, като сграбчена от високо напрежение, замръзна, изпъшка и осветлението угасна.

В тъмнината той се препъна, докато търсеше запалката си. Отвори вратата и разбра, че има някаква неизправност с вратите на асансьора — някой викаше, а друг му казваше да не изпада в паника, уверяваше го, че помощта идва.

Когато вдигна запалката над Мелани, той я намери легнала по гръб със затворени очи и нормално дишане. Погледна през прозореца и видя, че из целия град е тъмно като в рог; само слабата светлина от татък Хъдсън му говореше, че повредата е ограничена.

Разбираше, че трябва да остави Мелани да си почива, но искаше да знае какво се е случило. Съвпадението по време на припадъка и затъмнението можеше да се обясни с това, че тя е била засегната от същото нещо, което причини повредата, но беше се убедил отдавна, че съвпаденията са твърде елементарно обяснение на нещата, които не разбираш и не искаш да приемеш.

Докосна ръката ѝ, беше топла.

Тя леко помръдна и измърмори нещо, което не разбра. Сложи ръка на челото ѝ — беше влажно, но не особено горещо.

— Мелани? — проговори в тъмното.

— Здравей.

— Добре, ли си?

— Разбира се. Не бях само аз. Нямах да мога да го направя сама.

— Кое?

— Може ли да ми дадеш чаша вода? Ужасно съм жадна. Най-добре напълни мивката и ваната. Ще има недостиг на вода.

Стигна някак до банята, запуши ваната и умивалника, пусна крановете за студена вода, после напълни една чаша, върна се и ѝ я подаде.

— В пътната ми чанта има фенерче — каза Мелани. — Купих го в случай на нещо непредвидено.

Майкъл го намери, запали го, сложи го на масата по посока към огледалото, за да се засили светлината, после чу как водата намалява. Явно и на другите бе хрумнало същото.

Наблюдаваше как Мелани пие водата. Тя му подаде празната чаша, легна отново на възглавницата и моментално заспа, като уморено дете след цял ден на плажа.

Той се върна в банята, спря крановете и затвори вратата. В тъмното махна хавлията си и седна на тоалетната. Свиването, което усещаше в стомаха си, сега премина в колики — беше се изплашил. През последния час успяваше да потиска чувството си на страх, но бе изплашен. Стомахът му се превърташе и свиваше, приляваше му и имаше чувството, че скоро няма да му мине. Той вече нямаше работа с нормално човешко същество. Спомените, дори способностите за предсказване можеха да имат обяснение, но тази последна демонстрация бе нещо, с което със сигурност не можеше да се справи. Мелани не само се занимаваше с психоизследвания, но тя беше отишла по-нататък, играеше си с окултни сили и това беше опасно. Трябваше да я спре по някакъв начин.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Всички вестници по света разнесоха новината.

ГОЛЯМОТО НЮЙОРКСКО ЗАТЪМНЕНИЕ.

ВСЕОБЩО ПРЕКЪСВАНЕ НА ТОКА В НЮ ЙОРК.

НОЩНАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ ИЗКЛЮЧЕНА.

Новината навсякъде влезе в заглавията. Изобилстваха разкази за плячкосване по улици, недостиг на вода, заседнали в асансьорите хора, изненадата, че телефоните работят, стопяване на леда, разваляне на храни, болниците претоварват собствените си генератори, предприемчив млад мъж от Ню Джърси продава изстудена бира на петорна цена; градът напълно е парализиран за двадесет и пет часа.

Консолидейтид Едисон — нюйоркското електроснабдително предприятие, обясни този феномен. Три мълнии ударили пет високоволтови електропровода; първо извадили от строя две хиляди и деветстотин мегавата от северната част на щата, после две хиляди мегавата от друг източник. Автоматичните прекъсвачи заработили, за да предпазят системата от дълготрайни повреди и светлините на Ню Йорк Сити изгаснали.

Мелани се събуди през следобед на следващия ден.

Сега Ню Йорк бе абсолютно парализиран от липсата на електроенергия и се потеше в знойната жега. Пълната зависимост от електричеството се чувстваше от само себе си, естествените и приемани за дадени дейности на градските обитатели се основаваха

деветдесет и пет на сто върху производството. Нямаше съобщителни връзки, транспорт, вода и не можеше да се охладиш по никакъв начин.

Майкъл не напусна хотелската стая. След като в девет часа го събудиха за закуска, и поднесоха мляко и царевични люспи заедно с извиненията на управата, той осъзна, че това няма да бъде почивката, която беше имал предвид.

През сутринта забеляза Мелани да потреперва; зави я с одеяла и я наблюдаваше като болно дете.

Когато най-накрая се протегна и се събуди, тя седна в леглото. Потърка очи и му се усмихна, сякаш не беше се случило абсолютно нищо.

— Как се чувстваш? — попита той.

— Добре. Малко натъртена.

— Помниш ли какво се случи?

— Разбира се, че помня — каза тя смеейки се. — Беше добре, нали?

— Нас ли имаш предвид? — попита той неуверено.

— Нас! Сексуалното ни общуване. Хареса ли ти?

— Да. Много. — Не му се искаше да обсъжда това. Една францужойка, с която бе спал веднъж, прекара целия следващ ден в анализ на техниката му и това му се стори ужасно. Дали и Мелани не е такава?

— Искаш ли да го направим пак?

— Разбира се.

— Искам да кажа сега.

— Не си ли уморена?

— А ти? Няма какво друго да се прави, с повредата няма да се справят още няколко часа. Но бих искала първо да хапна нещо, може би с малко шампанско?

Той поръча обяд — студена месна салата, сирене, коктейл от консервирани плодове и бутилка шампанско. Извиниха се, че не могат да го качат до петнадесетия етаж и ги помолиха да слязат в ресторанта.

Мелани се облече, те слязоха в ресторанта и се нахраниха на свеци в горещия неклиматизиран въздух. После отново се изкачиха бавно до стаите си, като носеха чаши за шампанско и още две бутилки.

Тя отказа да обсъжда снощните събития и не спомена за забележката си: „Нямаше да мога да го направя сама“. Той не настоя,

рано или късно щеше да разбере.

Легнаха.

Не беше както предишната нощ — беше приятно, но не изключително. Заспаха прегърнати и когато се събудиха шест часа покъсно, електричеството бе възстановено.

Изядоха по една късна закуска във Вилидж, по време на която Мелани предложи да наемат кола, да излязат от Ню Йорк и да посетят нейния стар дом.

— Намира се в пустошта на Вирджиния, една стара ферма.

По пътя за Клифтън Фордж директно през Вашингтон и Ричмънд, в светлосиния понтиак Мелани говореше за семейството си — нещо, за което не бе разказвала никога преди това.

Майка ѝ се омъжила за един млад фермер на име Хърбърт Форбс, който имал две лели, които били медиуми, но вече починали.

— ... Може би затова имам някои способности на медиум.

Някои способности!

Трябваше да си признае, че за тези два дена пътуване бе успял да забрави случилото се в Ню Йорк. През първата нощ в мотела Мелани спа кротко, не показва никакви признаци на изпадане в транс и нито веднъж не чете мислите му. Той нито сънуваше, нито си спомняше или предчувстваше нещо — може би тя бе изразходвала ресурсите и на двамата.

Родният дом на Мелани го разочарова. Не бе останал никой, стопанството бе собственост на друг човек и беше превърнато в жалък къмпинг, който бе затворен. В действителност тя не го помнеше, това бе само място, където можеше да отиде.

Извини му се, дето го докара дотук за нищо, но той искрено не съжеляваше. Просто се беше откъснал от страха за повече от четиридесет и осем часа, което само по себе си бе подвиг.

В мотела край Линчбърг същата нощ, обаче, се започна отново.

— Имам новина за теб — съобщи Мелани, като си лягаше.

— Кажи.

— Ще ставаш татко.

Той се засмя — малко нервно, но се засмя.

— Не е ли малко рано да се разбере?

— Не. Зная. Ще е момче и ще бъде най-мощното дете, което се е раждало. Можеш ли да си представиш? Едно момче с баща — пряк

потомък на Нострадамус и майка от знаменития род Форбс е предопределено да бъде чудесно, не ти ли се струва?

— Знаменитият род Форбс?

Мелани стана от леглото, отвори ципа на чантата си и извади една дебела книга с мека подвързия — „Наръчник по Окултизъм“. Върна се обратно в леглото, прелисти страниците и му я подаде отворена. На „Спиритуализъм и неговата история“, той прочете:

ФОРБС. Една съвсем нова епоха в историята на окултизма започна вечерта на пети март 1846 година в къщата на семейство Форбс в град Клифтън Фордж, Вирджиния, САЩ. От известно време семейството било обезпокоявано от почуквания и тази вечер двете момичета на Форбс, едното на 14 и другото на 16 години, помолили мистериозния източник да повтори шумовете. Духът го направил. После се установило, че сестрите Форбс изглежда предизвикват почукващи звуци, където и да отидат...

— Какви ти се падат те?

— Те са лели на дядо ми, мои прапралели. Сега разбираш защо нашият съюз е предопределен да възпроизведе едно наистина забележително дете.

— Мелани — каза той колкото може по-спокойно. — Мисля, че прекаляваш. След няколко дена не можеш да знаеш със сигурност дали си бременна.

— Разбира се, че зная. Имам прозрение, Майкъл. Ти трябваше да знаеш досега. Аз просто зная. Както ти знаеше, че художникът ще бъде ударен от светкавица.

Той се почувства неловко. Никога не й бе споменавал за този епизод. Тя четеше мислите му. Искаше му се да се махне от стаята, искаше му се да отиде на дълга среднощна разходка, далече от нея, далече от нейните разсъждения.

— Защо не отидеш да се поразходиш? Имаш нужда от чист въздух — каза тя.

— Можеш ли да четеш мислите ми и когато не съм при теб?

— Не съм опитвала. Но всичко е възможно, ако работиш върху него.

Майкъл нахлузи панталоните, ризата и обувките си. Искаше само да обиколи около хотела, да погледа басейна, може би да поплува, ако няма никой наоколо.

Махна ѝ за довиждане и затвори вратата.

Шарката на мокета в коридора го успокои, във всеки случай му вдъхна сигурност. Излезе през двойната врата във вътрешния двор и седна на една пейка.

Ако приемеше факта, че имаше работа със свръхестествено същество, по-точно човек с определени способности на медиум, трябваше също така да приеме мисълта, че е бременна. Ако беше така, трябваше да я помоли да абортира.

Не искаше дете сега, не искаше дете от нея, със сигурност не „свръхдете“, както пророкуваше тя.

Щеше да поиска от нея без заобикалки да се отърве от него.

Поседя още малко в хладната нощ, усещайки че му е трудно да се успокои поради страха от някакво потискащо послание, дошло до него от миналото или от бъдещето, и така, без да може да си намери място, стана и тръгна обратно към хотелската стая.

Мелани стоеше гола пред огледалото и оглеждаше контузените си места.

— Астрално пренасяне? — попита той.

— Не тази нощ.

Той седна тежко на леглото.

— Огледалото помага ли?

— Това е повече свързано със секса, Майкъл — каза тя, връщайки се в леглото. — Оргазмът е много нужна част от процеса на възпроизвеждане; ако опиташ да възпроизведеш сам себе си, огледалото помага.

— Какво правиш?

— Мастурбирам трескаво, какво по дяволите мислиш, е правя?

Това го накара да се почувства неловко. Дори не беше сигурен дали казва истината или му се надсмива.

— Как си научила всичко това? Имала ли си учител?

— О да, Майкъл, моят гуру, един много висок, много силен, абсолютно плешив мъж без нито един косъм по тялото и с огромен

пенис, ме научи на всичко, което зная. Имаше навика да седи с кръстосани крака на една постелка и да ме кара да лежа гола пред него и да ме наблюдава как си играя със себе си...

Тя му се подиграваше.

— Ти каза, че не би могла да го направиш сама. В Ню Йорк, когато светлините угаснаха, каза че не би могла да го направиш сама. Какво означава това?

— И други хора се самоусъвършенстват.

— Много ли?

— Доста, мисля.

— Но ти знаеше ли, че онази нощ определени хора имат намерение... да се съберат заедно, за да причинят затъмнението?

— Дали е планирано, искаш да кажеш?

— Да.

— Да, беше планирано.

— Значи се ръководите от някого?

— Не. Само трима сме.

— Кой са другите двама?

— Можеш да отгатнеш.

Той помисли, после се сети за другите схеми; другите родословни дървета.

— Григориев и Капуела?

— Григориев и Капуела — потвърди тя. — Но тъй като са мъже, те не могат да се самовъзпроизведат като мен. Е добре, могат, ако намерят друга жена — силен медиум, която да ги харесва.

— Сара имаше ли твоите способности на медиум?

— Не съвсем. Но това дете ще ги има — потупа се тя по корема.

— Кога го очакваш? — попита той.

— На трети май следващата година.

Трудно беше за вярване, но изглежда тези свръхмедиуми бродеха по света и се търсеха един друг, за да се умножат. Той бе един от тях и доскоро не го съзнаваше. Беше като да притежаваш рядка кръвна група, но много по-страшно.

— От колко време си планирала да се срещнеш с мен?

— От години. От петнадесетгодишна възраст.

— И ме проследи чрез Сара?

— Проследих те, запознах се със Сара, за да се запозная с теб.

— Значи всичко е било внимателно начертано предварително?

— Страхувам се, че е така. Но аз наистина те харесвам, много привлекателен мъж си и е удоволствие да съм с теб.

— Благодаря.

Това беше лудост. Може би тя бе луда и си измисляше всичко, но Хуелар, Париж, Албакота и останалото, което премина през съзнанието му, не беше фантазия, не бе измислица; всичко беше реално, като нейното изчезване и появяване, и затъмнението в Ню Йорк. Това, на което нямаше доверие, бе погледа ѝ. Тя нито веднъж не каза, че тези сили могат да направят нещо добро на света. Беше обзета от жажда за власт, ненаситна да вземе връх над всички останали. Ако детето се родеше, то щеше да се превърне в чудовище и той трябваше да се увери, че то няма да бъде родено.

— Няма да направя аборт, Майкъл, ако точно това се опитваш да ми предложиш.

Тя отново четеше мислите му.

— Мисля само, че трябва да обсъдим това.

— Не съм жадна за власт заради самата власт. Искам да разтърся света, да го накарам да разбере, че има четвърто измерение, но за да направя това, трябва да потрисам, защото болшинството от хората спят дълбоко. А сътресенията се постигат чрез бедствия.

— Защо не се върнем вкъщи, в Кан, където можем да си починем и обсъдим нещата? Объркан съм, още повече, мисля че трябва да получим потвърждение за бременността, преди да започнем да спорим дали детето да се роди ли не. Трябва да почакаме поне един месец.

— Аз пък мисля, че трябва да почакаме девет — каза Мелани и стана.

Той я наблюдаваше как пресича стаята, вади цигара от пакета на масата и влиза в банята.

Тя затвори вратата и той чу заключването ѝ.

Отпусна се.

Майкъл отново искаше да спечели време, на неизвестна цена. Случвало му се беше с Норма няколко пъти, особено когато Сара беше малка; аргументи основани на малко повече от един сблъсък на мненията какво ще е бъдещето им. Той се държеше спокойно, изчакваше, решаваше какво да направи и действаше, и неизменно

откриваше, че тя се съгласява с неговото мнение, често, защото така бе по-лесно.

Може би Мелани не беше такава, но той щеше да изиграе пред нея същото. Да му се казва, че ще стане баща след само няколко нощи, бе нелепо.

Допуши му се, стана и взе цигара от пакета.

И си представи, че е бременна, просто бременна и всичият окултен боклук, който тя хвърля върху него, не е нищо друго, освен... боклук. Щеше ли да има нещо против?

Да.

Не искаше да се нагърбва с отговорност за друго дете, не и в тази атмосфера, не както тя го вижда — като дете на съдбата. Ако Мелани се успокои и стане отново онова приятно момиче, което бе преди двамата да почнат да преследват духове, нещата щяха да стоят по съвсем друг начин. Сега, обаче, той копнееше за тихата незаангажираност на обикновения ергенски живот.

Даже се колебаеше дали да не продаде къщата и заживее в някое провансалско село. Асансьорът го потискаше, същото правеше големината на къщата. Един тавански апартамент в Ница с изглед към стъргалото, може би лесен за поддържане, далеч от влудяващата тълпа и все пак точно над нея.

Не искаше да се жени отново, въпреки че имаше нужда от приятелка.

Какво точно искаше? Не знаеше.

Погледна към часовника. Тя беше в банята повече от двадесет минути.

Прекося стаята и почука леко на вратата.

— Мелани? Никакъв отговор. Почука по-силно.

— Мелани?

Удари по вратата, натисна дръжката, но отвътре беше заключено.

— Мелани!

Две внезапни мисли му дойдоха наум — първата, че е припаднала и има нужда от помощ, а втората моментално отхвърли, само защото го плашеше.

Налегна силно вратата, но тя не поддаде. Отстъпи и се хвърли срещу нея, но тя беше като тухлена стена. Нямаше желание да си счупва рамото. Внимателно разгледа вратата. Отваряше се навътре,

ключалката бе по средата, следователно най-слабите месата представляваха горните и долните ъгли.

Натисна с крак долния край и забеляза, че дървото малко поддава. Ако имаше какво да подпъхне, можеше и да се отвори.

Почука по цялата повърхност на вратата; не беше масивна, както изглежда нямаше централен плот. Огледа се из стаята за нещо здраво. Столът.

Вдигна го, залюля го на нивото на бедрото си и го запрати с все сили. Нещо изпука.

Повтори, като се целеше в същото място. Вратата се трошеше. Удряше отново и отново, знаейки, че всеки момент някой може да се оплаче от шума и продължи, докато едно парче от нея не се отцепи. Промуши ръка през процепа, достигна до ключалката отвътре и отвори.

Тя си беше отишла, този път физически. Нямаше шкаф, нямаше къде да се скрие. Прозорецът бе затворен отвътре, пък и беше твърде малък, за да се мине през него.

Огледа отново банята. Нищо. Никаква следа от нея.

Къде би могла да отиде? Къде може да се появи съвсем гола, къде появяването на голо човешко същество няма да предизвика особено учудване?

Върна се в спалнята, отвори шкафа и извади една от роклите ѝ. Хвана я здраво в ръцете си, отиде до леглото и легна.

Отпусни се, отпусни се. Нищо няма да се появи в това напрегнато състояние.

По дяволите! Ако наистина е медиум, както казва тя, трябва да получи някакво съобщение.

Стана, отиде до банята и намери шишенцето с транквиланти. Този път действително ще се постарее. Ще я открие. Тя казваше, че двамата са един тим, че могат да поддържат връзка; добре тогава, ако ѝ вярва, трябва да опита.

Глътна една малка таблетка, върна се до леглото, легна и изгаси лампата.

Майкъл затвори очи и започна да се отпуска. Просто мисълта, че е взел хапче, свърши работа. Може би беше само захар, но свърши работа. Започна да диша по-равномерно, отпусна се. Държеше роклята до себе си, покри се с нея; държеше я и мислеше за Мелани, за

нейните форми, ръце, крака, за луничавото ѝ лице. Няколко образа достигнаха до него в бърза последователност.

Биг Бен, Айфеловата кула, Бранденбургската врата, Испанските стъпала, Двореца на Дожите, Операта в Сидни. Отвори очи и разтърси глава.

Това бе нелепо. Не можеше повече да има видения, беше като всички останали. Седна на ръба на леглото и закри лице с ръцете си. Къде би могла да отиде?

Къде може да се появи един гол човек, без да предизвика объркване?

На стриптийз? В друга хотелска стая, в болница?

Нещо проблесна.

Една бяла, съвременна и ниска обществена сграда, с пилон и знаме отпред; дървета, ясно синьо небе, горещина.

Малка болница?

Видението не продължи дълго, но можеше да го вземе за основа. Имаше коли, големи коли паркирани отвън, това е Америка, черна кола, катафалка. Морга.

Отишла е в моргата, напъхала се е в един от тези ковчези, които приличат на чекмеджета на скрин и чака удобен случай да вземе нечии дрехи. След това ще бъде свободна.

Стана, тропна с крак и стисна главата си с две ръце.

Полудяваше! Навлизаше в страната на чудовищата от типа на Франкенщайн, във филмите на ужасите! Все пак, това което му се случи в близкото минало, не беше много далече от филмите на ужасите.

Остана още два дни в мотела.

Няколко пъти влизаше и излизаше, ходеше на разходки, беше му невъзможно да се концентрира върху нещо и не можеше да спи без валиум.

Обади се на управата за повредената врата и обясни, че е имал недоразумение със съпругата си, която го напуснала. Никой не прояви любопитство, след като плати за поправката. Семейните свати не бяха нещо необичайно.

Надяваше се на телефонно обаждане, бележка, но нищо не дойде. Разбира се, при нейния опит за астрално преместване бе възможно нещо да се е объркало и тя да е загинала. Нямаше представа как ще реагира, ако това се потвърди. Смъртта на приятели и роднини започваше дотолкова да става част от ежедневието му, че вероятно щеше да почувства облекчение, че отново е свободен.

Умиране и раждане!

Тогава се сети. Невероятно, как досега не му беше дошло наум за това. Емма.

Майкъл вдигна слушалката и поиска номера на родителите на Дейвид в Англия.

Затвори и зачака. Запали цигара, вкусът не му хареса и я угаси.

Телефонът иззвъня. Беше бабата на Емма.

— Обаждам се да разбера как вървят нещата? — каза той.

— О, Майкъл, колко мило, откъде се обаждаш?

— От Ню Йорк — излъга. Ако кажеше, че се намира на пет мили от Линчбърг, трябваше да обяснява твърде дълго.

— Още ли си там? Мелани ни каза, че се връщаш в Кан.

Беше подготвен за това. Не се двоуми дълго. Картината се изясни.

— Забавих се, работа.

— Всъщност очаквахме тя да ни пише или да се обади, за да каже как е Емма, снощи звъняхме там.

— Звънели сте там? В Кан? И тя не отговори?

— Е, ние знаехме, че не е там. Опитвахме се да се свържем с теб.

Гласът ѝ стана малко напрегнат, малко предизвикателен. „Решението беше съвсем неочаквано... доста се разстроихме.“

— Много съжалявам. — Майкъл се запъна. — Какво точно направи Мелани?

— Тя просто се появи преди два дена и каза, че трябва да вземе Емма и да я заведе на лекар заради някаква имунизация, която не се хванала. Носеше и писмо за доказателство.

— Писмо?

— Да, от вашия доктор в Ница, в което се казваше, че ваксината, която пуснали в обръщение, била лоша и всички имунизирани деца трябва веднага да отидат за лечение.

— Как беше облечена? — попита Майкъл.

— Облечена? Защо?

— Дадох ѝ малко пари да си купи нови дрехи, защото винаги изглежда небрежна. Чудя се дали го е направила — излъга той.

— О... носеше нещо като униформа на детегледачка. Направи ни силно впечатление. Но ти имаш ли вести от нея?

— Да, разбира се. Тя е в Лондон и утре излита за вкъщи.

Размениха баналните приказки за времето и той затвори.

Мелани бе отвлякла Емма.

Значи тя щеше да го изнудва, направо да го изнудва, докато не се съгласи да роди детето.

Тя разчиташе на чувствата му към Емма. След като можеше да чете мислите му, очевидно знае, че ще се безпокои все повече и повече с всеки изминат ден, ще се чувства все повече и повече отговорен и накрая ще капитулира.

С Мелани трябваше да се действа много внимателно.

Наистина много внимателно.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Явно трябваше да се прибере у дома.

Оттам можеше да контролира всичко, още повече че прахосваше цяло състояние, стоейки по хотелите.

Отиде с колата до Роаноук, взе вътрешен полет до Ла Гуардия, международен полет от летище Кенеди, двадесет и осем часа по-късно пристигна изтощен в Кан и намери писмо от Мелани с пощенска марка от Лондон.

Скъпи Майкъл,

Емма и аз сме добре и на сигурно място, благодаря ти за грижите. Аз ще се крия с нея, докато се роди бебето ми. След това ще дойда при теб, ако ни искаш. Не се тревожи за нас, ще се погрижа за всичко. Те и двете са деца на съдбата. Обичам те, баща на детето ми.

Мелани.

„Ще се крия...“ Трябва да я намери. Къде може да е отишла, бременна и с Емма?

Реши да поспи малко. С всичките безумни мисли, които минаваха през главата му, със спомените от последните две седмици два месеца и смяната на часовете след полета, едва ли можеше да вземе правилно решение.

Направи си чаша чай, остави бележка за приходящата прислужница, молейки я да не го безпокои и си легна.

Събуди се гладен посред нощ, мислейки че е девет сутринта. Стана и слезе в кухнята. Отвори вратата на хладилника, намери яйца, бекон, мляко и пресни плодове в изобилие; пригответи си английска закуска и я изяде охотно.

За да започне издирването на Мелани, трябваше да използва всички средства за предсказване, с които разполагаше; ясновидство през нейните лични вещи, дневни сънища, спомени, всичко. Щеше да преобърне стаята ѝ наопаки, докато не намереше нещо важно.

Изкачи се в познатата стая, където Мелани бе оставила повечето от вещите си. В чекмеджето със схемите и документите намери тесте карти за таро и книга, която обясняваше значението им.

Той коленичи пред леглото, разбърка ги, цепи и отново ги разбърка, после нареди три от тях в редица, с лицето надолу.

Беше толкова тихо, че можеше да чуе само собственото си дишане.

Когато обърна картите една по една, той силно се концентрира върху Мелани. Когато я видя в съзнанието си, както я беше видял гола в градината на Реноар, съсредоточи мислите си върху тази картина, после погледна в картите.

Дама купа.

Двойка пика.

Луната, обърната.

Дълго ги разглежда, провери различните предсказателни значения и дойде до следното точно тълкувание:

Дама купа: Добра светла жена, честна, предана, която ще направи услуга на Питащия.

Двойка пика: Нежност, привързаност, близост.

Луната, обърната: Непостоянство, изневяра, мълчание.

Беше жаден и имаше желание да изпие едно голямо питие. Слезе долу до кухнята и си разбърка водка с портокалов сок и карамфил. После излезе навън в градината, отиде до лимонените дървета и откъсна един узрял плод. Колко възхитително е да си сам в дома си и да късаш лимони от дърветата.

Погледна нагоре към сърпа на луната.

Непостоянство, изневяра, мълчание. Той ли я направи непостоянна?

Нежност, привързаност. Може би е бил много груб с предложението си за аборт. Може би тя има нужда от това дете.

Може би има нужда от него.

Качи се обратно горе и се върна към картите, разбърка отново тестето, цепи, разбърка го отново и постави най-горната карта с лицето надолу под вече наредените три, после я обърна. Деветка пика. Испита страх от гадателското ѝ значение. Смърт, несполука, помятане, отлагане, измама, разочарование, отчаяние.

Помятане.

Отчаяние.

Трябваше да я намери.

Бързо изпи коктейла, събра картите, легна на леглото и зачака действието на алкохола.

Доста бавно в главата му се оформи една картина. Първо морето, бурно море, сиво-зелено море, после алея, пометена от вятъра, мокра от пръски, една редица от къщи по склона на брега, бледосини, розови, жълти, отчаяно състезаващи се срещу лошото време да направят мястото по-жизнерадостно. Зад тях високи хълмове, човешка фигура, която бута количка, държейки чадър срещу вятъра, после номер „21“ на портата на къщата. Отвори очи.

— Тя е в британски морски курорт — каза на глас и се изненада, че беше използвал думата „британски“.

Защо не английски?

— Защото е в Уелс — рече пак на глас. Уелски курорт на морето? Колко ли има там? Веднага слезе долу в кабинета и извади от полицата всички книги, свързани с пътуване, карти и пътеводители.

Порткоул, Ланелли, Ебъристуит, Ландъдно, Колуин; Бей, Рил...

Ще отиде. Ще отиде във всяко от тези проклети места. Излита със самолет за Лондон, наема кола и се отправя веднага към крайбрежието на Уелс, започва от Нюпорт и продължава обиколката си, докато не стигне до място с вибрации, които да му подсказат, че тя е наблизо. Беше сигурен, че ще успее. Имаше способности, тя му го беше указала и сега той ѝ вярваше.

Ще я открие.

Храната, която му сервираха за вечеря в хотел Кингс Хед в Ландбридпул, беше ужасна. Храната в английски хотел бе нещо, за което Майкъл бе забравил.

Мястото беше уютно и комфортно, рустично с гредите си, тихо с дебелите си килими. В бара на хотела по-богатите местни жители пиеха джин и тоник, в пивницата по-бедните пиеха възтопла бира.

Той бе останал една нощ в Лондон, после подарка по шосе М4 с наетия Форд Гранада, избран отчасти поради името, за да се използва всяко добро предзнаменование. Радваше се на пътуването, особено на зелената на природата. Сега след студената патица ала оранж и не много доброто вино, след като бе погледнал в хола с телевизора и бе решил, че няма да може да изтърпи програмата, се качи горе да си легне.

Легна по гръб на двойното легло в пълна тъмнина, държейки в едната си ръка гривната — имитация на слонова кост, която Мелани носеше често, а в другата с една от малките нощници на Емма. Тези два предмета нарочно бе взел със себе си за предсказване.

В момента, преди да заспи, задържа видението на момиче, което буташе бебешка количка покрай брега на морето.

Като на домашно видео, момичето се разхождаше по тротоара, след това зави по улицата и се отдалечи. То отиваше на покупки, то правеше това редовно и той го последва. Беше точно зад него, сега видя Емма в количката, видя как ръцете на Мелани бутат количката, сега той беше Мелани.

Отмина една пералня, сувенирен магазин, китайски ресторант. Направо усещаше миризмата на храната, впечатлението беше силно, китайска храна за вкъщи и ресторант в Ебъристуит.

Нейните мисли, не неговите.

Ебъристуит.

До Ебъристуит имаше два часа и половина път с кола през Блек Маунтин. Денят бе хладен, светъл, приятен и Майкъл нито за миг не започна да се съмнява. Беше абсолютно уверен в себе си, в екстрасензорните си възможности; сега се учеше как да ги използва.

Пристигна в Ебъристуит в 11 часа и подарка право към морския бряг. Къщите бяха по-светли и по-големи, атмосферата по-ведра, отколкото във видението му.

Тръгна с колата по главната улица да търси китайския ресторант и там имаше такъв — на пет къщи след обществената пералня, на три къщи от един магазин за сувенири. Невероятно.

Подкара назад към морския бряг и паркира малко след номер 21. Възможно беше тя да е имала предчувствие за пристигането му и да е напуснала; от друга страна, той не желаше да я нарани, напротив.

Излезе от колата, пресече улицата и се спря за момент пред къщата. На стъклото на прозореца отпред бе залепена една бележка: „Квартира със закуска“. Извън сезона Мелани можеше да стои тук доста евтино.

Позвъни на вратата.

Отвори му любезна дама със сива коса и пъстра рокля; зад нея в хола можеше да се види количката — не черна, а тъмносиня, по-малка, отколкото си представяше.

— Мелани Форбс? — попита той.

— Мелани Форбс? Не, тук няма никой с такова име... — пропя гласът ѝ.

Разбира се, сменила си е името.

— Младата госпожа с бебе?

— Дъщеря ми? Гуинет? Искате да видите Гуинет?

Гуинет излезе от предната стая с бебе в ръце. Майка, дъщеря и внуче го гледаха с любопитство.

— Извинете, сгрешил съм. Някой друг не живее ли тук с бебе?

— Не, само аз, съпругът ми и мъжът на Гуинет.

— Трябва да съм сбъркал адреса.

Той се усмихна, поклони се леко и тръгна объркан към колата.

Какво го доведе при тях? Каква връзка можеше да има?

Дали това не бе някакъв знак, който не е разбрал, или пък предчувствие за младото момиче? Предсказание? За какво?

Влезе в колата и седна зад кормилото. Чувстваше се изтощен. Целият този път за нищо. Внушението дойде първоначално в стаята на Мелани. Дали не бе действал твърде бързо и по интуиция? Очевидно.

Това означаваше, че не може да си вярва, освен ако жената не е медиум.

Може и да е. Ебъристуит дойде в съзнанието му миналата нощ в хотела. Чаршафите, нещо от стаята да е дошло от нея? Някоя камериерка, някой член на семейството, вълни и вибрации да са се

объркали? Той е уловил нещо друго. Дали да не се върне и да попита? Трябваше да попита, трябваше да има някаква връзка, усещането му беше съвсем недвусмислено. Съпругът на момичето? Дали не е някъде навън и е в опасност? Дали тя не е в опасност? Той е отговорен пред тези хора, но няма те няма да се изплашат, ако на вратата почука непознат мъж и им изтърси, че е свръхмедиум и че е изпратен при тях, но не знае защо.

Действай! Разбери! Ако не разбереш, никога няма да откриеш Мелани.

След като отвори вратата на колата, той я съгледа да идва по улицата. Абсолютно същата картина, още по ясна, тримерна. Същата детска количка, същото палто. Не я беше видял да излиза от къщата, бе я видял да минава по улицата. Живееше някъде другаде.

Изчака, наблюдаваше как се спря и се обърна към него.

Колебание. Как да реагира?

Радваше се да я види, наистина се радваше да я види. Може би я обичаше. Безспорно искаше да бъде с нея. Излезе от колата.

Тя пусна спирачката на количката и пресече улицата към него. Прегърнаха се.

— Нямах представа. Въобще нямах предчувствие — каза тя.

— Аз съм този с предчувствията.

Целунаха се и се качиха бързо на тротоара, понеже от завоя се зададе кола. Той погледна в количката; Емма спеше и както обикновено не забелязваше нищо.

— Идваш с мен обратно в Кан. Нелепо е да не дойдеш.

— Нямах представа — повтори тя и цялото ѝ лице сияеше от радост, от щастие.

— Ходила ли си на доктор? — попита той.

— Разбира се.

— И?

— Първата седмица на май.

За четири месеца не се случи нищо особено.

Мелани бе бременна и това я промени. Между тях имаше взаимно разбиране, че близкото минало, психоекспериментите са нещо

лошо, че и двамата съзнават, че те са били лоши и по-добре е да ги забравят.

Поне той си представяше така нещата.

Нямаше желание да говори на тази тема, не искаше да мисли за това и тъй като тя никога не подхвана разговор, Майкъл я остави така.

За щастие, той отново се залови за работа, пишеше писма, получаваше писма, четеше финансови книжа, телефонираше по света за съвети и се колебаеше дали отново да започне да работи сериозно или да се откаже за една година.

Веднъж доста се доближиха до разговор за миналото, за това което бяха преживяли — когато тя разтребваше стаята, в която живееше и прибра всички свои схеми в килера на Норма, като че ли този период от живота ѝ е приключил.

Мисълта да се ожени за Мелани човъркаше силно мозъка му, но той реши да изчака развитието на нещата.

Понякога мислеше, че тя знае за скрития му план и се държи примерно, но след като може да го прави, какво повече се иска от нея? Знаеше, че след раждането може да се промени, но щеше да изчака и да види.

Така прекараха първите зимни месеци — тихо, в домашна обстановка. Отиваха до Ница да видят някой нов филм, понякога гледаха телевизия, но най-често прекарваха времето си в четене и слушане на музика във всекидневната на най-горния етаж.

Трябваше да признае, също така, че самият той се промени. Откритието, че е медиум, че може да вижда в бъдещето, бе много повече от очарователно — това бе сила и следователно отговорност. Понякога имаше чувството, че е направляван, че не е сам и че го ръководи някаква добра сила, може би като противовес на злата сила. Но това бе само едно чувство, за което не искаше да мисли постоянно, защото не можеше да разбере силата на злото, на която се противопоставяше.

И тогава, точно срещу Коледа, през един топъл ден, когато Мелани изведе Емма на разходка, той смъкна нейните карти за таро в кабинета си долу, за да си гледа сам.

Не го беше планирал предварително, идеята му дойде внезапно и реагира инстинктивно. Все още не можеше да разреши проблема дали да се ожени за нея, дали тя самата го иска. Дали като по-либералните

си съвременници той щеше да може да живее с майката на неговото дете, без да се жени за нея.

Не вярваше, че просто чрез разбъркване на тесте красиви карти ще може да предскаже бъдещето, но картите възбуждат ума да осъзнава, приема или отрича фактите.

Ако не хареса карта, която му внушава, че трябва да се ожени, той няма да го направи. Искаше съвет от картите, съвет, който може и да не е правилен, но щеше да му помогне да вземе решение. Това е по-евтино, отколкото да отидеш на психиатър, който със сигурност ще те освидетелства като луд, когато започнеш да разказваш за бъдещата си жена, която става полупрозрачна през нощта и прекосява Атлантическия океан за петнадесет минути, след което ти се обажда по телефона.

Концентрира мислите си върху Мелани и себе си, върху брака и взаимоотношенията им. Разбърка картите, цепи и пак ги разбърка, положи три карти с лицето надолу, после ги обърна.

Бяха същите три карти, както преди пет месеца, преди да отиде и я намери в Уелс.

Дама купа.

Двойка пика.

Луната.

Само че този път първите две бяха обърнати. Погледна предсказателното им значение.

Дама купа: Перверзна жена, да ѝ се няма доверие.

Двойка пика: Лъжа, лицемерие.

Луната: Опасност, измама, окултни сили.

Старият страх отново сви стомаха му. Тя го мами. Представата за идеален живот е лъжа. Тя го приспива с фалшиво чувство на сигурност, като през цялото време подсигурява раждането на детето.

Сети се за схемите. За деня, в който тя ги прибра. Прекалено навреме, прекалено точно в съвпадение с неговите желания.

Напусна кабинета и отиде в килера, където в един сандък бяха прибрани всичките окултни материали на Мелани.

Странно, но сега осъзна, че не е ходил в стаята на Норма от този ден. Беше се качвал няколко пъти да говори с Мелани, но винаги я срещаше на стълбите или навън в коридора.

Отвори вратата. Мелани бе променила обстановката — беше преместила сандъка до отсрещната стена, бе сложила шевната машина зад вратата, беше постлала един стар индийски килим, а голямото огледало, което от самото начало бе в нейната стая, отново беше облегло по дължина на стената, така че ако тя легне на килима, да може да се вижда цялата. Отвори сандъка. Прословутата схема се намираше най-отгоре и той я разви. Откакто я видя за последен път, беше вмъкнала други имена, бе свързала линиите, които бяха потвърдени от посещенията им в Хуелар и Париж. В края беше прибавила две нови имена.

Плод на връзката между него и нея бе името Адам. От Адам водеше началото си една линия, която го свързваше с Емма, а от тази учудваща връзка — една линия към празно място, оградено с лъчи като слънце.

Той разгърна всички други схеми, прерови всички кутии и куфари в стаята, дори погледна под килима и зад огледалото. Нямаше нищо друго, само това невероятно допълнение към родословното дърво.

Значи Мелани предвижда Емма и новото дете да възпроизведат едно... свръхсъщество?

Това е отвратително, това е лудост, кръвосмешение, извратеност...

Безумие е тази жена да се грижи за внучката му и да носи неговото собствено дете. Тя е планирала за двадесет години напред, тя счита себе си за супербаба. И откъде идва чувството, че това е пагубно, че това е наистина пагубно?

Нуждаеше се от помощ. Ох, как се нуждаеше! Той щеше да чака. Щеше да изчака благоприятния случай.

Ако е предопределен да причини края ѝ, да я унищожи, ако силите, които стоят зад него, го използват за каузата на доброто, то такъв случай ще се появи, ще му бъде посочен. И той ще знае какво да направи.

Ако вече не е твърде късно. Ако не е започнал да губи чувството си за реалност, да губи разсъдъка си.

Вечер имаха обичай да се хранят в кухнята, след което се качваха горе във всекидневната на най-горния етаж да гледат новините. Най-често Майкъл се качваше пръв, а тя оставаше да почисти и той никога не бе оспорвал тази установена домашна практика. Мелани не се интересуваеше особено от френските новини, а той никак от миенето на съдове, за което тя твърдеше, че ѝ доставя удоволствие.

По такъв начин, поне половин час всяка вечер те не бяха заедно — единственият регулярен период от време през деня, когато не бяха заедно.

Тази вечер по време на вечерята Майкъл мълча и се качи както обикновено във всекидневната с асансьора. Обаче, след като се озова горе и включи телевизора, той се върна, слезе бавно по стълбите, спря и се ослуша.

Стъпките бяха толкова тихи, че той едвам ги долови, но концентрира слуха си към коридора, който водеше към килера, и несъмнено чу стъпки, после тихо щракване от затваряща се врата.

Събу обувките си, спусна се с леки стъпки, спря пред вратата, отвори я предпазливо и погледна вътре.

Три свещи бяха запалени и поставени на пода, на две крачки от огледалото. Между свещите и огледалото лежеше Мелани — гола, с лице към огледалото, което беше от лявата ѝ страна.

Той погледна отражението ѝ, което беше съвсем невероятно. Тя беше повече от полупрозрачна, беше прозрачна и в областта на корема ѝ можеше да се види пулсиращият зародиш.

Очите ѝ бяха затворени, дишаше равномерно и бавно. Тогава колената му изпукаха и тя се обърна и го видя.

— Не трябваше да идваш — каза остро.

— Какво правиш?

— Детето ще наследи способностите ти за предварително познание. От мен то ще наследи способностите за астрално преместване и психокинеза.

— Психокинеза? — Не му беше ясно какво иска да каже тя.

— Бедният ми Майкъл. Ти не знаеш нищо за това, нали? Психокинезата е способността да променяш основната структура на привидно плътни обекти, да извиваш, да свиваш, да променяш

посоката им, да преместваш обекти от едно място на друго. Помниш ли катинара на вратата на криптата в Париж? Как мислиш го отвориш? И вратата на колата ти в Хуелар, когато отидох за патерицата? Мога да огъна едноинчова медна тръба само като я гледам. Дори мога да изгася светлините на цял град, като парализирам генераторите.

Имаше нещо толкова злонамерено в изражението ѝ, че той внезапно се изплаши. Ненавиждаше я.

— Ела с мен — каза тя, стана и го хвана за ръката. Както си беше гола, тя го поведе надолу по стълбите до тяхната спалня, отвори прозореца, външните капаци и го дръпна на балкона. За момент той се обезпокои да не би тя да настине, но после реши, че тя сигурно не чувства нищо.

— Не се тревожи, Майкъл, имам вътрешна топлина — каза Мелани, развеселена от четенето на мислите му. — Сега погледни към града.

Той погледна. Смесица от тъмнина и мрак.

Когато очите му привикнаха към нощта, различни сенки, оранжеви светлини, бели светлини; засветиха сини и зелени неонов табели, фаровете на колите в далечината осветяваха фасадите на сградите. Всичко това му заприлича на приказна страна, цивилизована приказна страна. Караше го да се чувства сигурен.

Тогава съвсем внезапно всичко изгасна.

Абсолютно всичко, дори фаровете на колите.

След секунда чу писък, после друг, после трясък на стъкло, удар на метал, навсякъде наоколо ставаха катастрофи.

— Ще продължи две минути — студено каза Мелани. — Ето колко съм силна. Отсега нататък ще се справям сама.

Той се вцепени.

Той я слушаше в тъмнината, която сега беше разкъсана на малки парчета от аварийни светлини, фенерчета в градините, свещи на прозорците.

— Емма и Адам ще започнат нова ера в историята, свръхестествената епоха и в края на краищата, след около двадесет години, тяхното потомство ще надделее. Можеш да участваш или да не участваш в това. Както желаеш.

Светлините отново светнаха.

Нямаше представа как ще направи това, но знаеше, че трябва да го направи. Можеше да я бутне от терасата, да ги унищожи, нея и детето, което трябваше да се роди и да даде възможност на Емма да расте и живее спокойно, да изгори схемите и да се отърве от всичко свързано с нея.

— Да ме убиеш не значи да се справиш с проблема, Майкъл. Между другото, имаш известие от Четиристишието.

Все още гола, тя го поведе обратно в спалнята и надолу по стълбите в кабинета, където Четиристишието висеше на стената, откакто му го беше подарила.

— Може да се изтълкува по друг начин, разбираш ли. „До маслинена горичка и голота на звездна светлина...“ Ти, до мен. „Родител, на двадесет и първия, единствен на света.“ Отново ти. Баща на това дете, което ще се роди. Изчисленията са правени или от Нострадамус, или от неговия първи потомък. „Божествена, майката скоро под воал...“ Аз. Воалът е астралното ми тяло. „Бащата мъртъв от тясно и дълбоко падане...“ Мисля, че е предупреждение, Майкъл, как ти се струва? Предупреждение за теб.

Не знаеше какво да мисли. Само чувстваше, че го манипулират, че тя може да извърти всичко както ѝ е удобно.

— „Aupres d'oliviers et nudite etoile...“ Никога не съм била сигурна за този първи ред, дали *etoile* означава звезда, или „и платно за рисуване“... Имаш ли усещане за това?

Нямаше никакви усещания.

— Да отидем на терасата под звездите и да видим дали ще получим някакви усещания.

Дали тя имаше намерение да го бутне оттам?

Щеше да внимава. Щеше много да внимава да не се доближи до края.

Той отвори вратите на асансьора пред нея и двамата влязоха вътре.

Въпреки че бяха любовници, въпреки че това беше неговият асансьор, неговата къща и въпреки че бяха сами, той се почувства неловко от това, че е облечен, а тя съвсем гола и инстинктивно се отдръпна от нея.

— Знаеш ли, че човек очертава невидими кръгове около себе си и диаметърът им е указание за емоционалното му състояние?

Собственото пространство на една добре уравновесена личност е цилиндрично и се простира на около 18 инча във всички посоки. Както изглежда, всеки от нас защитава своето пространство. При хората в раздразнено състояние, обаче, разстоянието е много по-голямо.

Асансьорът спря.

Намираха се между третия и четвъртия етаж и Мелани се оглеждаше в огледалата.

— Какво стана сега? — попита той, като ядосано натискаше поред всички бутони.

— „Бащата мъртъв от тясно и дълбоко падане...“ — изцитира Мелани.

— Не е повреда в захранването, всичко свети — каза той, без да обръща внимание. После погледна към нея. — Какво каза?

— *Pere mort d'une chute etroite et profonde.*

Той бе почувствал близостта на смъртта веднъж преди това, в Жом Ланотовия спомен, когато бе затрупан под пръстта. И сега това се случваше с него — страхът, който тръгва от сърцето, спуска се по особен начин в стомаха и се издига смразяващо по гръбнака до тила.

Протегна ръка и я докосна. Тя побледняваше, кожата ѝ беше бяла и както стоеше и се взираше в отражението си, очите ѝ гледаха отвъд.

Разбра какво ставаше.

— Мелани!

Звукът излезе с мъка от гърлото му.

— Мелани!

Почти панически.

Хвана я, разтърси я, тя беше като кукла, главата ѝ увисна, тя се огъна и, когато я пусна, се свлече на пода като безжизнена маса.

Беше студена. Така студена, сякаш беше умряла.

— Мелани? — каза той със силен шепот. — Моля те Мелани, какво правиш?

*Plaintes et pleurs et hurlements
Traître de son propre pouvoir et heredite
Son fils nee eternellement.
Lui-meme mort de perfidite.*

Гласът бе глух, но личеше, че е нейния. Идваше отгоре, от четвъртия етаж.

*Обвинения, сълзи и страшни викове
Предал собствената си сила и наследство
Синът му ще се роди за вечността
Самият той ще умре от коварство.*

Майкъл затвори очи. Зачака продължението. Тя просто му казваше какво може да направи.

— Последното Четиристишие, което той е написал, Майкъл, твоят прародител Нострадамус. Много ясно е посочено какво ще стане.

И той чу метален звук точно над главата си, бърникане по механизмите на асансьора.

— Недей, Мелани! За Бога...!

Последните звуци бяха от един малък болт, който падна отгоре върху кабината, бръмченето на завъртащо се колело, неуспешния опит на зъбчатите колела да се зацепят, след това последователното късане на стоманените нишки на поддържащия кабел.

Той чуваше всичко, разбираше точно какво става, какво означава това, после кабината полетя като гилотина.

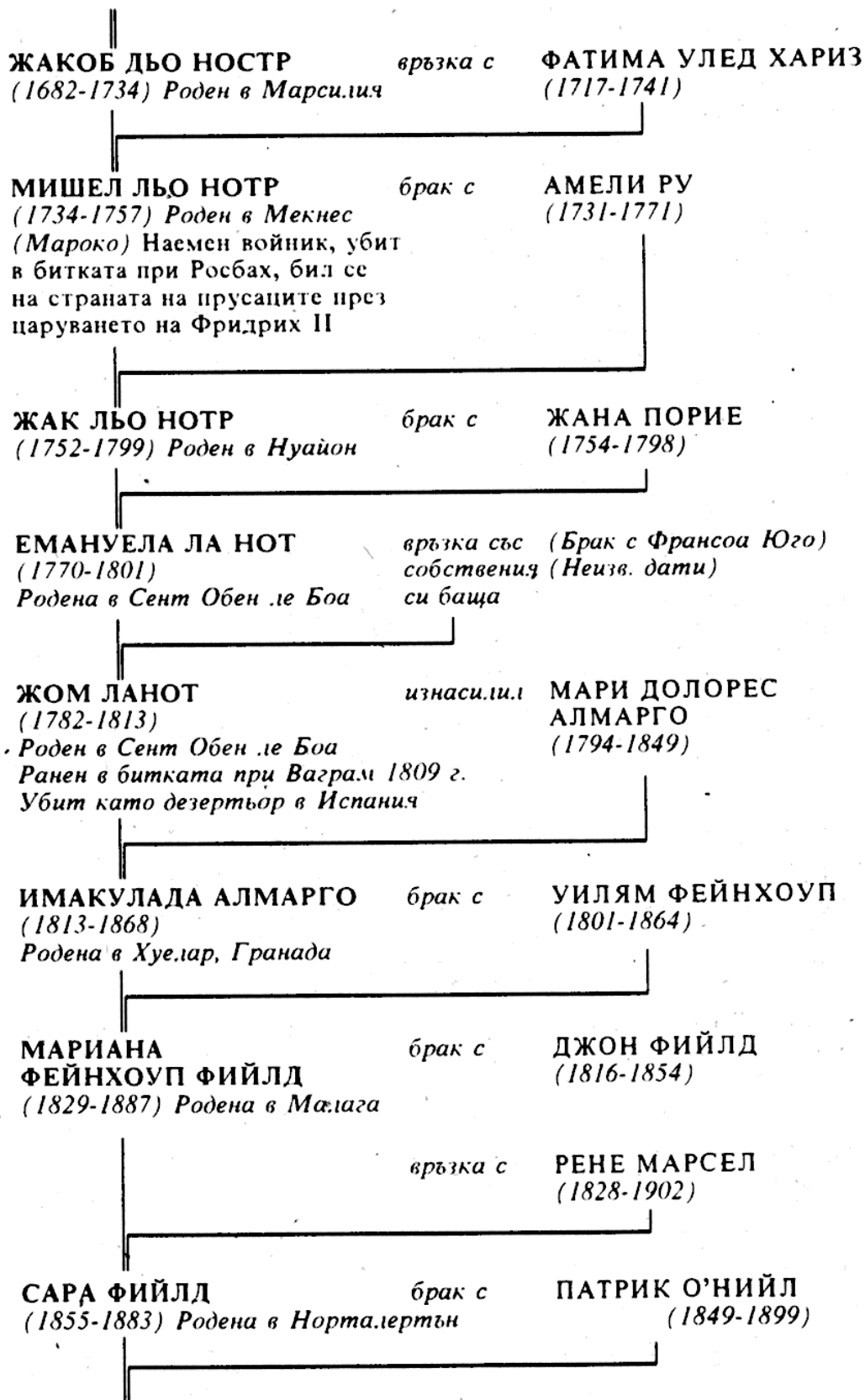
Стисна очи, пое удара от падането на тавана с вдигнати ръце, за миг от секундата усети, че се носи във въздуха, после заедно с угасването на светлините усети как остро парче стъкло от огледалото пресича гърлото му, как кръвта излиза на тласъци от прерязаната сънна артерия и чу пукането на коленните си стави с издигането на пода нагоре, който го премаза до смърт.

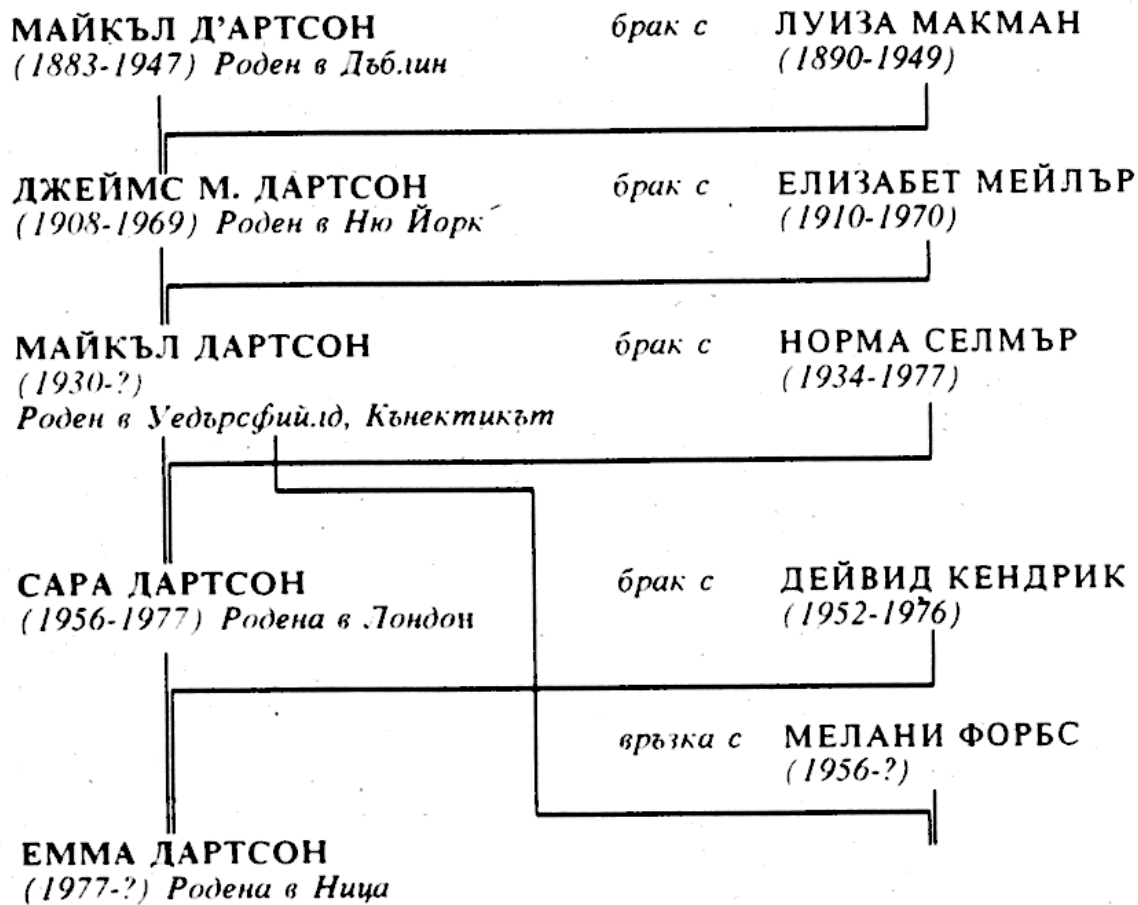
За кратък момент в него остана искрица живот, достатъчна да се бори, да протестира, да се надява...

След което се предаде.

ПРИЛОЖЕНИЕ

СХЕМА НА ПОТОМЦИТЕ НА НОСТРАДАМУС

Издание:

Ендрю Лоурънс. Предчувствието

Английска. Първо издание

„ПЛЕЯДА 7“, София, 1992

Редактор: Христо Поцаков

Художник: Димитър Стоянов — Димо

ISBN: 954-526-008-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.